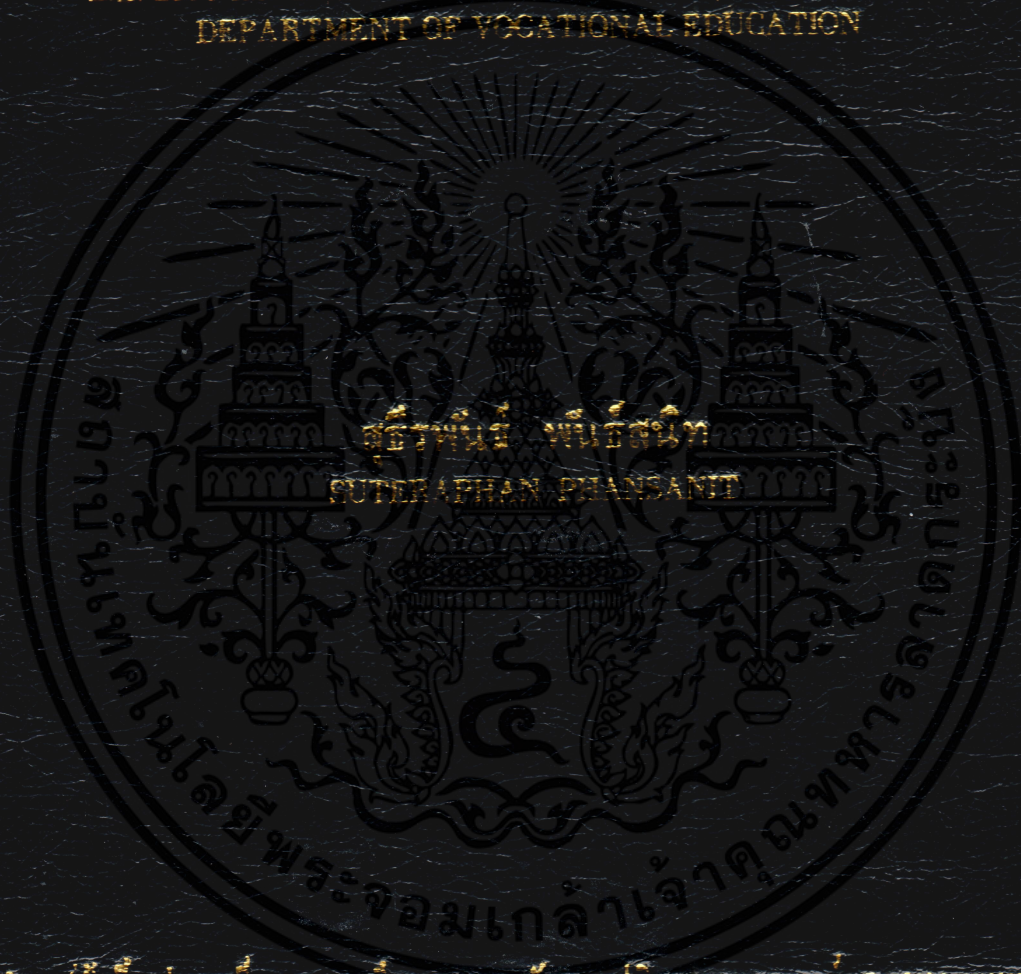

ศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538
สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม กรมอาชีวศึกษา

A STUDY OF VOCATIONAL EDUCATION CERTIFICATE CURRICULUM
B.E. 2538 IMPLEMENTATION OF DESIGN PROGRAM IN THE
DEPARTMENT OF VOCATIONAL EDUCATION

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต สาขาการประถมศึกษา
สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2541

ISBN 974-648-151-7

ศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538

สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม กรมอาชีวศึกษา

A STUDY OF VOCATIONAL EDUCATION CERTIFICATE CURRICULUM
B.E. 2538 IMPLEMENTATION OF DESIGN PROGRAM IN THE
DEPARTMENT OF VOCATIONAL EDUCATION

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
พ.ศ. 2544

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อห และต้องขอ ึ่งอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ISBN 974-648-151-7

เลขหมู่.....

เลขทะเบียน..... 39621

วัน, เดือน, ปี..... 8 ส.ย. 2544

.b.....
.i.....

**A STUDY OF VOCATIONAL EDUCATION CERTIFICATE CURRICULUM
B.E. 2538 IMPLEMENTATION OF DESIGN PROGRAM IN THE
DEPARTMENT OF VOCATIONAL EDUCATION**

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF
MASTER OF INDUSTRIAL EDUCATION IN VOCATIONAL ADMINISTRATION
SCHOOL OF GRADUATE STUDIES
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF THECHNOLOGY LADKRABANG**

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้งานเมื่อ 2001 ยาท่านนั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลง ISBN 974-648-151-7 ของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

COPYRIGHT 2001 ไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไปกับการอื่นใดที่มิใช่เพื่อวัตถุประสงค์การศึกษา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
SCHOOL OF GRADUATE STUDIES
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชา
การออกแบบ คณะศิลปกรรม กรมอาชีวศึกษา

A STUDY OF VOCATIONAL EDUCATION CERTIFICATE CURRICULUM
B.E.2538 IMPLEMENTATION OF DESIGN PROGRAM IN THE
DEPARTMENT OF VOCATIONAL EDUCATION

ชื่อนักศึกษา

นายสุธีรพันธ์ พันธุ์สนธิ

รหัสประจำตัว

39064114

ปริญญา

ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต

สาขาวิชา

การบริหารอาชีวศึกษา

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์

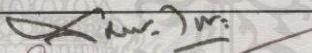
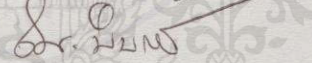
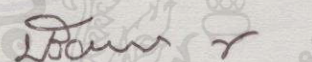
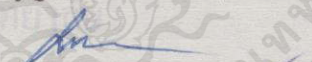
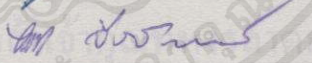
รศ.ดร.สมพร

ไชยะ

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

ดร.ณรงค์

พิมสาร

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์		ลายมือชื่อ
รศ.ดร.สมพร	ไชยะ	
ดร.ณรงค์	พิมสาร	
รศ.ดร.ปริยาพร	วงศ์อนุตรโรจน์	
ผศ.ดร.เนาวรัตน์	วิไลชนม์	
ดร.มาลัย	จิรวัดนเกษตร์	

วัน/เดือน/ปี ที่สอบ 9 มีนาคม 2544 เวลา 13.30 น. เป็นต้นไป

สถานที่สอบ ณ ห้องสมาคมศิษย์เก่าบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

(รศ.ดร.บุญวัฒน์ อัฐ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่สามารถนำออกนอกสถาบันฯ เพื่อใช้ในการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหาและข้อมูลของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วันที่.....9.....เดือน.....พ.ค.....พ.ศ.....

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรมกรรมอาชีวศึกษา

นักศึกษา

นายสุธีรพันธ์ พันธุ์สนธิ

รหัสประจำตัว

39064114

ปริญญา

ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต

สาขาวิชา

การบริหารอาชีวศึกษา

พ.ศ.

2544

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์

รศ.ดร.สมพร ไชยะ

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

ดร.วราพรรณ น้อยสุวรรณ

ดร.ณรงค์ พิมสาร

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการศึกษา การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม กรรมอาชีวศึกษา 2) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม กรรมอาชีวศึกษา ในเรื่องต่อไปนี้รวม 4 ด้าน คือ ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านการวัดผล และประเมินผลการเรียนการสอน และด้านการส่งเสริมสนับสนุนการใช้หลักสูตรทั้งภาพรวม และรายด้าน

การวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาจากผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนของสถานศึกษาในวิทยาลัยอาชีวศึกษา และวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม จำนวน 31 แห่ง คือ ผู้บริหาร 192 คน และอาจารย์ผู้สอน 164 คน รวมจำนวน 356 คน นำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้โปรแกรม SPSS/PC +

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม กรรมอาชีวศึกษา มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลางเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลางทุกด้านเช่นกัน เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน ความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน คือ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลางเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่ามีความคิดเห็นในระดับปานกลางทุกด้านเช่นกัน

จากผลการวิจัยดังกล่าว สะท้อนให้เห็นสภาพการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ควรได้รับการศึกษาสภาพปัญหา และปรับปรุงแก้ไขเพื่อพัฒนาการใช้หลักสูตรให้เกิดคุณภาพทางการศึกษาต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Thesis Title	A Study of Vocational Education Certificate Curriculum B.E. 2538 Implementation of Design Program In The Department of Vocational Education
Student	Mr. Suthiraphan Phansanit
Student ID.	39064114
Degree	Master of Industrial Education
Programme	Vocational Administration
Year	2001
Thesis Advisor	Assoc. Prof. Dr. Somphorn Chaiya
Thesis Co – Advisor	Dr. Waraphan Noisuwan Dr. Narong Phimsan

ABSTRACT

The specific purposes of this research were to study the administrators and the teachers opinions on a study of certificate in vocational education curriculum B.E. 2538 implementation of design program in faculty of arts in dove, and to compare the administrators and the teachers' opinions on a study of certificate in vocational education curriculum B.E. 2538 implementation of design program in faculty of arts in dove It was focused on four aspects: curriculum factors, learning and teaching, evaluation and assessment in learning and teaching, and promotion and support of curriculum implementation in the whole and the individual aspects.

This research covered samples of the administrators and teachers in 31 vocational colleges and arts and crafts colleges, consisting of 192 administrators and 164 teachers, to a total of 356 persons. Data were analysed by Percentage, Mean and Standard Deviation used by the SPSS/PC+ Software (Statistical Package for the Social Sciences/Personal Computer Plus)

The research findings were :

1. The accumulated outcome indicated that the administrators and teachers' opinions on a study of certificate vocational education in โฉมอนุญาโตให้เป็นไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า curriculum B.E. 2538 implementation of design program in faculty of arts in dove were at moderat level collectively and individually.

2. The comparisons of the administrators and the teachers' opinions on a study of certificate in vocational education curriculum B.E. 2538 implementation of design program in faculty of arts in dove were not different as a whole. Therefore their opinions were at moderate level collectively and individually.

As the result of the research truly reflected the conditions of the implementation of certificate in vocational education curriculum B.E. 2538 of design program in faculty of arts in dove in need of studies on the problems and the improvements in developing the curriculum implementation for educational quality ahead.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

การจัดทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ บรรลุซึ่งวัตถุประสงค์ได้ ด้วยความเมตตาจากอาจารย์ รศ.ดร. สมพร ไชยะ และ ดร. ณรงค์ พิมสาร ผู้ซึ่งให้ข้อเสนอแนะอันทรงค่า ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งจนสุดที่จะพรรณนา และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ รศ.ดร.ปรีชาพร วงศ์อนุตรโรจน์ ผศ.ดร.เนาวรัตน์ วิไลชนม์ และ ดร. มาลัย จีรวัดนเกษตร์ ที่กรุณาให้ความเมตตา ตลอดจนการชี้แนะในการทำวิทยานิพนธ์จนเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณท่าน ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ทรงคุณวุฒิ คณะครู – อาจารย์ และผู้บริหาร วิทยาลัยเทคนิคราชบุรี และสถาบันราชภัฏเพชรบุรี ทุกท่าน ที่ได้ให้ความช่วยเหลือในการตรวจสอบ เครื่องมือ ตอบแบบสอบถาม และอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลและขอขอบคุณทุกท่าน ขอขอบใจ คุณวีรนุช พันธุ์สนิท (แป้น) ที่มีความห่วงใยให้กำลังใจด้วยดีตลอดมา

คุณประโยชน์อันพึงเกิดขึ้นในภายหน้าจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขออุทิศคุณงามความดีทั้งหลายให้แก่ บิดา มารดา ผู้ทรงคุณแห่งบุพการี ครู – อาจารย์ ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชา ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านดังที่กล่าวนามมา

สุธีรพันธ์ พันธุ์สนิท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	III
กิตติกรรมประกาศ.....	V
สารบัญ.....	VI
สารบัญตาราง.....	VIII
บทที่ 1 บทนำ.....	I
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 สมมติฐานการวิจัย.....	4
1.4 ทฤษฎีหรือกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	4
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	6
1.6 คำนียามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย.....	7
บทที่ 2 ทฤษฎีหลักการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
2.1 หลักสูตร.....	9
2.1.1 ความหมาย.....	9
2.1.2 กรณอชีวกับการใช้หลักสูตร.....	11
2.2 การใช้หลักสูตร.....	12
2.2.1 องค์ประกอบหลักสูตร.....	12
2.2.2 การเรียนการสอน.....	16
2.2.3 การวัดผลและประเมินผลการเรียน.....	19
2.2.4 การส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร.....	32
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	37
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	38
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล.....	39

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.3 การรวบรวมข้อมูล.....	41
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	42
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	61
5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	61
5.2 วิธีดำเนินการวิจัย.....	61
5.3 สรุปผลการวิจัย.....	62
5.4 การอภิปรายผลการวิจัย.....	65
5.5 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้.....	78
5.6 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	78
บรรณานุกรม.....	79
ภาคผนวก.....	82
ประวัติผู้เขียน.....	110

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 แสดงจำนวนประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	38
4.1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	44
4.2 แสดงค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ต่อการให้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบคณะ ศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน.....	45
4.3 แสดงค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ต่อการให้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบคณะ ศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ด้านองค์ประกอบหลักสูตร.....	46
4.4 แสดงค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ต่อการให้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบคณะ ศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ด้านการเรียนการสอน.....	48
4.5 แสดงค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ต่อการให้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบคณะ ศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน.....	49
4.6 แสดงค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ต่อการให้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบคณะ ศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร.....	50
4.7 แสดงการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ต่อการใช้หลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบคณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน.....	52
4.8 แสดงการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ต่อการใช้หลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบคณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร.....	53
4.9 แสดงการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ต่อการใช้หลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบคณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ด้านการเรียนการสอน.....	55

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนไว้สำหรับกร ใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่นำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.10 แสดงการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ต่อการใช้หลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบคณะศิลปกรรม กรมอาชีวศึกษา ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน.....	57
4.11 แสดงการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ต่อการใช้หลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบคณะศิลปกรรม กรมอาชีวศึกษา ด้านการส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร.....	59

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาการศึกษาเป็นกระบวนการที่มีความสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับประเทศที่พัฒนา ทั้งนี้เพราะการศึกษาจะช่วยเตรียมทรัพยากรมนุษย์ให้มีความรู้ความสามารถ รวมไปถึงสมรรถภาพในการปฏิบัติภารกิจต่าง ๆ (ชนิดา รักษ์เมือง 2532 : 2) ในสภาพสังคมไทยในปัจจุบันการจัดการศึกษาให้เหมาะสมจะต้องสนองต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม ตลอดจนเทคโนโลยีต่าง ๆ ดังนั้น การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพเพื่อการดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข เป็นเรื่องที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง

ถ้าหากประเทศไทยจะต้องเดินไปตามเส้นทางใหม่ ซึ่งจะมีการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม การเมืองการปกครอง วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนองค์ประกอบในด้านโครงสร้างประชากรแล้ว การศึกษาซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญประการหนึ่งในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ก็จะต้องเปลี่ยนแปลงไปในทางสร้างสรรค์สิ่งที่ดีและเหมาะสมขึ้น จึงจะทำให้ทรัพยากรมนุษย์หรือพลเมืองของประเทศสามารถปรับตัวรับกับสภาพการณ์ใหม่ และแก้ปัญหาที่หลากหลายมากยิ่งขึ้นกว่าปัจจุบันได้ แม้ว่ามนุษย์มีความฉลาดสามารถที่ปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์แปลกใหม่ได้ทุกเมื่อ ดังเช่นที่คนรุ่นก่อนสามารถที่จะถ่ายทอดประสบการณ์ของตนเองให้แก่คนรุ่นหลังได้ดำรงชีวิตอยู่อย่างมีความสุขก็ตามเป็นการถ่ายโยงการเรียนรู้ของคนรุ่นเก่า ในสภาพการณ์เก่าไปสู่คนรุ่นใหม่ในสภาพการณ์ใหม่ แต่ในช่วงที่สภาพการณ์ของประเทศและสภาพการณ์โลกกำลังเปลี่ยนแปลงไปในอัตราเร็วอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนเช่นนี้ การที่จะหวังพึ่งการถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ตามวิถีทางปกติเป็นเรื่องที่ค่อนข้างจะเสี่ยงเกินไป (ครบรอบ 98 ปี กระทรวงศึกษาธิการ : 2533)

สมชอบ ไชยเวช ได้วิเคราะห์เกี่ยวกับแนวทางการจัดการอาชีวศึกษา และเทคนิคศึกษา เพื่อแก้ปัญหาการว่างงานไว้ พอสรุปได้ว่า เนื่องจากการจัดการอาชีวศึกษาประเภทนี้เป็นการจัดการศึกษา เพื่อสนองความต้องการของตลาดแรงงานแต่ความต้องการของตลาดแรงงานนี้มีกลไกซับซ้อน และมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ฉะนั้นในการที่จะจัดการให้ได้ผลและสามารถสนองความต้องการของระบบ Manpower needs ทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ จะต้องมีการวิเคราะห์ความต้องการ เพื่อแจกแจงงานหรืออาชีพที่ต้องการในสังคม และภาคอุตสาหกรรม ให้ชัดเจน เนื่องจากระบบ Manpower needs ยังประกอบด้วย Social needs, Individual needs เมื่อทราบความต้องการซึ่งจะเป็นแนวทางวางแผนพัฒนาอาชีวศึกษา ได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว หน่วยผลิตก็จะ

สามารถจัดการผลิตบุคลากรได้ตรงความต้องการของตลาดได้แก่การวิเคราะห์แบบนี้เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าเป็นสิ่งที่ไม่ง่ายนัก

นอกจากนี้ สมชอบ ไชยเวช ยังได้เสนอแนวทางไว้ด้วยการจัดการอาชีพจะต้องมีทั้งการศึกษาและการฝึกงาน (Occupation Approach) คือ การเรียนที่ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 อย่าง การฝึกงานผลผลิตจริง การเรียนทฤษฎี และ การเรียนปฏิบัติเบื้องต้น 2 ประการหลังเป็นแบบ (Discipline Approach) ซึ่งใช้กันอยู่ในปัจจุบันของการจัดการอาชีวศึกษา ควรมีความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในรูปแบบของ (Apprenticeship) โดยฝ่ายรัฐรับผิดชอบในด้านการสอนภาคทฤษฎี ส่วนการปฏิบัติงานทั้งหมดเป็นส่วนของฝ่ายเอกชนหรือสถานประกอบการส่วนการพัฒนาหลักสูตรฝ่ายรัฐบาลนั้นมีประสบการณ์และความสามารถให้ความร่วมมือและดำเนินการทั้งหมดได้ การดำเนินการวิธีนี้จะเป็นการจัดการอาชีวศึกษาแบบ Dual System หรือ โรงเรียน – โรงงานที่ทราบกันแล้วนั้น ซึ่งถ้าทำได้จะเป็นการประหยัดงบประมาณของรัฐอย่างมาก และผู้เรียนได้เรียนรู้เทคโนโลยีทันสมัย และสามารถประกอบอาชีพได้อย่างแท้จริง

มานพ ชุลวงศ์ (2536 : 36) ได้กล่าวถึงแนวทางในการพัฒนาการอาชีวศึกษาในปัจจุบันจึงเปลี่ยนมาเป็นรูปแบบของการจัดการที่สามารถใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์สูงสุด รวมทั้งจะต้องมีการพัฒนาด้านหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม ซึ่งอาจทำได้ดังนี้คือต้อง ปรับปรุงหลักสูตรให้ตอบสนองความต้องการของชุมชนทั้งทางภาคอุตสาหกรรม เกษตรกรรมและบริหารธุรกิจเปิดสอนโปรแกรมระยะสั้นและพัฒนาความคิดความเข้าใจของผู้เรียนอาชีวศึกษากับทุกคนว่าการประกอบอาชีพสุจริตระยะสั้นนั้นสามารถช่วยตนเองและครอบครัวได้โดยไม่จำเป็นต้องรับราชการหรือรับจ้างเอกชน

การจัดการอาชีวศึกษาระบบอาชีวศึกษาได้มีการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงหลายครั้งตามความจำเป็น เพื่อให้เหมาะสมกับเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สำหรับแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาออกแบบครั้งนี้ ทางกรมอาชีวศึกษาได้กำหนดแนวคิดหลัก 2 ประการคือ จะต้องเป็นหลักสูตรที่จบในตัวเอง ซึ่งหลักสูตรเก่ามุ่งเน้นการเรียนต่อมากเกินไป และจะต้องเป็นหลักสูตรที่ตอบสนองต่อการพัฒนาและความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจในปัจจุบัน ซึ่งหมายความว่าต้องการให้มีความยืดหยุ่นในการจัดหลักสูตรมากที่สุด (สุชาติ กิจพิทักษ์ : 2538)

ในเรื่องของการพัฒนาหลักสูตรซึ่งถือว่าเป็นกระบวนการต่อเนื่องที่ไม่รู้จบ เป็นสิ่งที่ต้องทำอยู่เสมอ นั่นคือ หลังจากหลักสูตรได้กำหนดจุดหมาย หลักการ โครงสร้างรายวิชา จุดประสงค์ การเรียนรู้และเนื้อหาวิชาแล้ว เมื่อมีการนำหลักสูตรไปดำเนินการใช้ (Implementation) ภายใต้งานของการจัดแผนการเรียน การจัดสื่อการเรียนการสอน การวัดผล ประเมินผลที่เหมาะสมสักระยะหนึ่ง ก็จำเป็นที่จะต้องมีการศึกษา ติดตามประเมินผลหลักสูตรทั้งในระยะสั้นระหว่างที่หลักสูตรกำลังดำเนินการใช้อยู่ (Formative evaluation) และในเชิงระยะยาวเมื่อหลักสูตรได้ใช้ตาม

จนเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุง แก้ไขหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2538 สาขาออกแบบในโอกาสต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อ การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ในด้านองค์ประกอบของหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน และด้านการส่งเสริมสนับสนุนการใช้หลักสูตรทั้งภาพรวมและรายด้าน

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ในด้านองค์ประกอบของหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน และด้านการส่งเสริมสนับสนุนการใช้หลักสูตร จำแนกตามตำแหน่งเป็นภาพรวมและรายด้าน

1.3 สมมุติฐานการวิจัย

1.3.1 ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์สอนที่มีต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ทั้ง 4 ด้าน แตกต่างกันทั้งภาพรวมและรายด้าน

1.4 ทฤษฎีหรือกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม ในกลุ่มวิทยาลัยอาชีวศึกษา และวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม ผู้วิจัยได้ศึกษาโครงสร้างขององค์ประกอบที่สำคัญของหลักสูตรในด้านของการนำหลักสูตร ไปใช้ของสันต์ธรรมบำรุง และงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตร ของสงัด อุทรานันท์ ดังที่ สันต์ ธรรมบำรุง (2527 : 12) ได้ประมวลผลรูปแบบองค์ประกอบที่สำคัญของหลักสูตรในด้านการนำหลักสูตรไปใช้ หรือนำไปปฏิบัติให้เกิดประสิทธิผล ดังนี้

1. หลักสูตรหรือข้อกำหนดการเรียนการสอนความมุ่งหมาย
2. เอกสารประกอบหลักสูตร คู่มือครู ประมวลการสอน แผนการสอน หนังสือเรียน
3. วัสดุหลักสูตร หนังสือเรียน หนังสืออ่านประกอบ หนังสือเสริมการอ่าน หนังสือตำรา
4. สื่อการเรียนการสอน เครื่องฉาย อุปกรณ์และวัสดุอื่น ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงัด อุทรานันท์ ได้จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษาวิจัย และเพื่อเผยแพร่ความรู้แก่ผู้สนใจในสาขาที่เกี่ยวข้อง หากมีข้อผิดพลาดประการใดขออภัยเป็นอย่างสูง และขอสงวนสิทธิ์ในสิ่งที่ปรากฏไว้

5. กระบวนการเรียนการสอน

6. การประเมินผล การวัดประเมินผล

สังัด อุทรานันท์ (2532 : 263-271) ได้กล่าวว่างานที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรจะมีอยู่ 3 ลักษณะ คือ

1. งานบริหารและการบริการหลักสูตร ประกอบด้วย

1.1 งานเตรียมบุคลากร

1.2 การจัดครูเข้าสอนตามหลักสูตร

1.3 การบริหาร และบริการวัสดุหลักสูตร

1.4 การบริการหลักสูตรภายในโรงเรียน

2. งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร ประกอบด้วย

2.1 การปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น

2.2 การจัดทำแผนการสอน

2.3 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2.4 การวัดผลประเมินผลการสอน

3. งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร ประกอบด้วย

3.1 การนิเทศและส่งเสริมการใช้หลักสูตร

3.2 การจัดตั้งศูนย์วิชาการเพื่อสนับสนุนการส่งเสริมการใช้หลักสูตร

แนวคิดในการทำวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้สรุปแนวคิดของสันต์ ธรรมบำรุง และสังัด อุทรานันท์ ได้ใช้เป็นกรอบเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรมวิทยาลัยอาชีวศึกษา และวิทยาลัยศิลปหัตถกรรมใน 4 ด้าน ดังนี้

1. องค์ประกอบหลักสูตร หมายถึง รายละเอียดต่าง ๆ ในหลักสูตรที่เกี่ยวกับหลักการของหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตร โครงสร้างหลักสูตรและเนื้อหารายวิชา

2. การเรียนการสอน ได้แก่ การจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้รับความรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนา ได้แก่ การจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติกิจกรรมเสริมหลักสูตร การซ่อมเสริม และการฝึกงานของนักเรียน นักศึกษา

3. การวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน หมายถึง การใช้วิธีการในการตัดสินคุณค่าประสิทธิภาพของผู้เรียน เพื่อให้ทราบถึงระดับ หรือผลการเรียนของนักศึกษาในวิชาต่าง ๆ ตลอดจนจนผลการเรียนรวม

4. การส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร หมายถึง การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกทางการจัดการเรียนการสอนให้เกิดประโยชน์สูงสุดในด้านอาคารสถานที่ พื้นที่ โรงฝึกงาน วัสดุอุปกรณ์การสอนและสื่อการเรียนการสอน

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาปัญหาของผู้บริหาร อาจารย์ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม ของวิทยาลัย อาชีวศึกษา และวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษา จำนวน 32 แห่ง ทั้ง 4 ด้านได้แก่

1. ด้านองค์ประกอบหลักสูตร
2. การเรียนการสอน
3. ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน
4. ด้านการส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร

1.5.1 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษาได้แก่

1. ตัวแปรต้น ได้แก่

1.1 ตำแหน่งงานประกอบด้วย

1.1.1 ผู้บริหาร

1.1.2 อาจารย์ผู้สอน

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นการศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตร

วิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ กรมอาชีวศึกษา ทั้ง 4 ด้านได้แก่

1. ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร
2. ด้านการเรียนการสอน
3. ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน
4. ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร

1.5.2 ประชากร

ประชากร ประกอบด้วย ผู้บริหาร ได้แก่ ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ หัวหน้าคณะศิลปกรรม หัวหน้าแผนกออกแบบ หัวหน้างานหลักสูตรและการสอน หัวหน้างานวัดผลและประเมินผล และอาจารย์ผู้สอนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม กรมอาชีวศึกษา จำนวนทั้งสิ้น 356 คน จำแนกเป็นผู้บริหาร จำนวน 192 คน และอาจารย์ผู้สอน 164 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อประโยชน์แก่การวิจัยเท่านั้น ไม่ควรนำเนื้อหาไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
การวิจัยครั้งนี้ ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.5.3 ขอบเขตพื้นที่หรือสภาพภูมิศาสตร์

ในการวิจัยครั้งนี้ ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนการศึกษาใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ประกอบด้วย วิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการจำนวน 32 แห่ง แบ่งออกเป็น กลุ่มอาชีวศึกษาภาคกลาง 8 แห่ง กลุ่มอาชีวศึกษาภาคใต้ 5 แห่ง กลุ่มอาชีวศึกษาภาคตะวันออก 5 แห่ง กลุ่มอาชีวศึกษาภาคเหนือ 7 แห่ง กลุ่มอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 7 แห่ง

1.6 คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันและตรงตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยในครั้งนี้ จึงได้นิยามคำศัพท์ ดังนี้คือ

1.6.1 หลักสูตร หมายถึง หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา

1.6.2 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพพุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบคณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา หมายถึง หลักสูตรที่รับผู้สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หรือเทียบเท่า เข้าศึกษาต่อ 3 ปี เมื่อสำเร็จการศึกษาจะได้รับประกาศนียบัตรวิชาชีพสาขาออกแบบประเภทวิชาศิลปกรรม

1.6.3 ความคิดเห็นในการใช้หลักสูตร หมายถึง สภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับลักษณะการปฏิบัติตามหลักสูตร ซึ่งเกี่ยวข้องกับกิจกรรมต่อไปนี้คือ การประชาสัมพันธ์หลักสูตร การเตรียมอาจารย์ผู้สอนเพื่อให้หลักสูตร การจัดแผนการเรียนและตารางสอน การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การสอน การประเมินผลการเรียน การบริการสื่อการเรียนการสอน การจัดอาคารสถานที่ การจัดงบประมาณ การนิเทศ และการติดตามผล การใช้หลักสูตร

1.6.3.1 องค์ประกอบของหลักสูตร หมายถึง รายละเอียดต่างๆ ในหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับ หลักการของหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตร โครงสร้างของหลักสูตร และเนื้อหาวิชา

1.6.3.2 การเรียนการสอน หมายถึง กระบวนการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้รับความรู้ด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนา ได้แก่ การจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติกิจกรรมเสริมหลักสูตร การซ่อมเสริมและการฝึกงานของนักเรียน

นักศึกษา

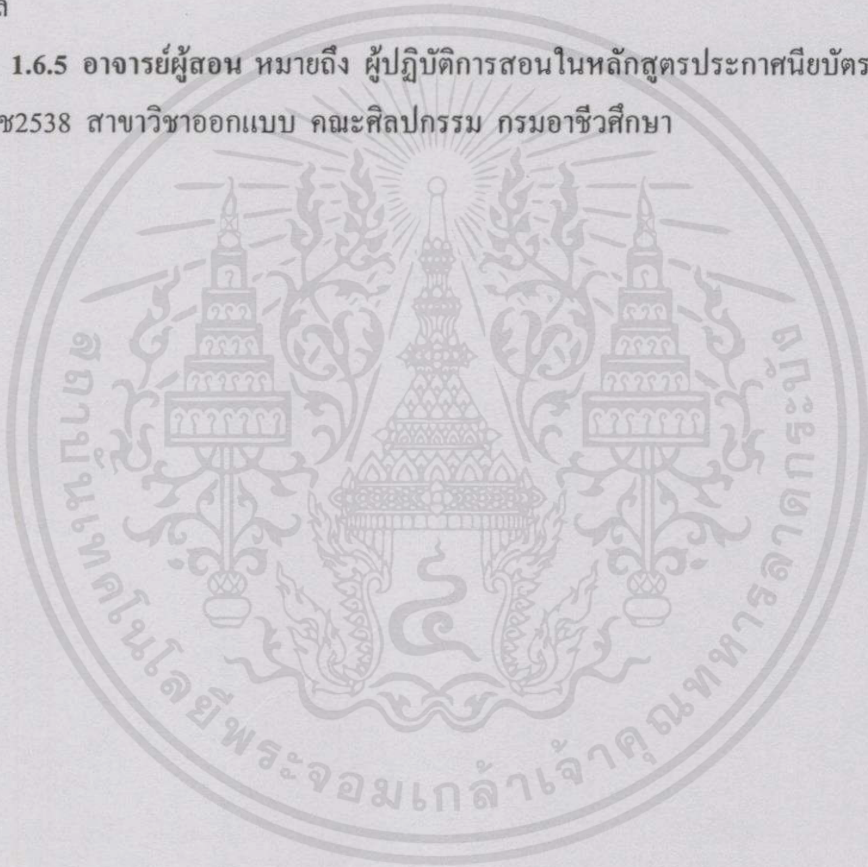
เอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.6.3.3 การวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน หมายถึง การใช้วิธีการในการตัดสิน คุณค่าประสิทธิภาพของผู้เรียน เพื่อให้ทราบถึงระดับหรือผลการเรียนของนักศึกษา ผลการเรียนของนักศึกษาในรายวิชาต่าง ๆ ตลอดจนผลการเรียนรวม

1.6.3.4 การส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร หมายถึง การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกทางการจัดการเรียนการสอนให้เกิดประโยชน์สูงสุดในด้านอาคารสถานที่ พื้นที่โรงฝึกงาน วัสดุอุปกรณ์การสอนและสื่อการเรียนการสอน

1.6.4 ผู้บริหาร หมายถึง ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ หัวหน้าคณะศิลปกรรม หัวหน้าแผนกออกแบบ หัวหน้างานหลักสูตรและการสอน และหัวหน้างานวัดผลและประเมินผล

1.6.5 อาจารย์ผู้สอน หมายถึง ผู้ปฏิบัติการสอนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม กรมอาชีวศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

ทฤษฎี หลักการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมทฤษฎี หลักการ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเรื่องปัญหาของการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชา ออกแบบ เพื่อเป็นข้อมูลในการอ้างอิง เปรียบเทียบและอภิปรายผล มีเนื้อหาประกอบด้วย

2.1 หลักสูตร

2.1.1 ความหมาย

2.1.2 กรมอาชีพศึกษากับการใช้หลักสูตร

2.2 การใช้หลักสูตร

2.2.1 องค์ประกอบของหลักสูตร

2.2.2 การเรียนการสอน

2.2.3 การวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน

2.2.4 การส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร

2.1หลักสูตร

2.1.1 ความหมาย

หลักสูตรเป็นหลักและหัวใจของการจัดการเรียนการสอน เพื่อนำไปสู่เป้าหมายของการศึกษาความเข้าใจในเรื่องหลักสูตรและการเรียนการสอน จะทำให้การจัดการศึกษาดำเนินไปด้วยดี ทั้งแก่ตัวผู้เรียนเองและช่วยให้อาจารย์ได้มีทิศทางและสิ่งที่กำหนดในการสอน ความสำคัญของหลักสูตรมีดังนี้

1. งานด้านหลักสูตรและการสอน ทำให้การศึกษาดำเนินไปสู่เป้าหมายที่วางไว้
2. งานด้านหลักสูตร ทำให้การศึกษามีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลตามเป้าหมาย
3. หลักสูตรเปรียบเทียบ แบบแปลนการจัดการเรียนการสอนพัฒนาหลักสูตร บอกไว้ว่า

วัตถุประสงค์ที่ต้องการมีอะไรบ้าง จะใช้อะไรเป็นวัสดุและอุปกรณ์ จะสอนอย่างไร จัดเตรียมการสอนอย่างไร เพื่อช่วยในด้านการเรียนการสอน หลักสูตรจึงมีความสำคัญ เป็นแผนยุทธศาสตร์ที่จะนำไปสู่ความสำเร็จที่ต้องการ เป็นแนวทางในการปฏิบัติงานของอาจารย์ที่จะจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้มีความรู้ ทักษะความประพฤติ มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ (ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2538 : 38)

38) กรณียาทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ธำรง บัวศรี (2531 : 6) กล่าวว่า หลักสูตร คือ แผนซึ่งได้ออกแบบจัดทำขึ้นเพื่อแสดงถึงจุดหมาย การจัดเนื้อหาสาระกิจกรรม และมวลประสบการณ์ในแต่ละโปรแกรมการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ตามจุดหมายที่ได้กำหนดไว้

Doll (1982 : 38) กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง เนื้อหา และกระบวนการที่เป็นแบบแผนและไม่เป็นแบบแผน ทำให้ผู้เรียนได้มาซึ่งได้ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ เจตคติ คุณค่า และค่านิยม ภายใต้การดูแลของโรงเรียน

รัตนะ บัวสนธิ์ (2531 : 6) กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง ประสบการณ์ใดทั้งปวงก็ตามที่จัดไว้ให้สำหรับผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ไปตามพึงประสงค์

Saylor Alexander and Lewis (1981 : 8) กล่าวว่า หลักสูตร คือ แผนของการกำหนดชุดการเรียนการสอนเพื่อความเหมาะสมสำหรับการใช้บุคคลได้รับการศึกษา

Tanner and Tanner (1875 : 43) กล่าวว่า หลักสูตร คือ การสะสมความรู้ ความคิด ประสบการณ์ โดยกำหนดเป็นแผนการเรียนเพื่อสร้างผลผลิตทางการศึกษาอย่างมีระบบ

เสนีย์ พิทักษ์ธรรมพ (2538 : 15) กล่าวว่า หลักสูตร คือ ข้อกำหนดแผนการเรียนการสอนอันเป็นส่วนรวมของประเทศ เพื่อเป็นแนวทางการสอนของอาจารย์ ในการกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อนำไปสู่ความมุ่งหมายตามแผนการศึกษาแห่งชาติ

Neagley and Evan (1967 : 2) กล่าวว่า หลักสูตร คือ ประสบการณ์ทั้งหมดที่ได้วางไว้และจัดให้โดยโรงเรียน เพื่อช่วยให้นักเรียนได้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ตามความสามารถของผู้เรียน

เอกชัย กี่สุขพันธ์ (2525 : 152) กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง ประมวลการจัดประสบการณ์ในการเรียนต่าง ๆ ให้นักเรียน เพื่อให้นักเรียนพัฒนาการทางความรู้ ความสามารถ ทักษะ และค่านิยมต่าง ๆ เป็นไปตามความต้องการของสังคม หลักสูตรจึงเป็นไปได้ทั้งโครงการเรียนของนักเรียนเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ที่จัดให้นักเรียนได้เรียน ตลอดจนประมวลผลประสบการณ์ต่าง ๆ ที่จัดให้แก่ักเรียน

Good (1973 : 157) ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ 3 ประการ สรุปได้ดังนี้

1. หลักสูตร คือ เนื้อหาวิชาที่จัดไว้เป็นระบบให้ผู้เรียนได้ศึกษา เพื่อให้อัปชันหรือรับประกาศนียบัตร

เอกสารนี้เป็น 2. หลักสูตร คือ เค้าโครงทั่วไปของเนื้อหาวิชาหรือสิ่งเฉพาะที่จะต้องสอน ซึ่งโรงเรียนจัดให้แก่ักเรียน เพื่อให้เด็กมีความรู้จนจบชั้น หรือได้รับประกาศนียบัตรใช้ในการศึกษาต่อได้

จากความหมายของหลักสูตรที่ได้ประมวลผลของตัวอย่างของนักศึกษาไทย และต่างประเทศ ตามความเข้าใจของผู้ใช้หลักสูตรพอสรุปได้ว่า หลักสูตรหมายความรวมถึง

1. หลักสูตร คือ อนุกรมโครงสร้างของการเรียนอย่างกว้าง ๆ
2. หลักสูตร คือ การกำหนดสาระของหลักสูตรในแง่ต่าง ๆ
3. หลักสูตร คือ โครงสร้างลักษณะเนื้อหาในหลักสูตร
4. หลักสูตรเป็นแนวทางการสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน
5. หลักสูตรจะเป็นการประเมินผลว่า ทั้งการเลือกและโครงสร้างใช้ได้หรือไม่
6. หลักสูตร คือ เกณฑ์การประเมินผลสำหรับการสอน (สันต์ ธรรมบำรุง, 2525 : 5)

2.1.2 กรอบอาชีพศึกษากับการใช้หลักสูตร

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม วิทยาลัย อาชีวศึกษาและวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม มีจุดประสงค์เพื่อ

1. เพื่อให้มีความรู้ความสามารถปฏิบัติงานในระดับช่างฝีมือเฉพาะช่างกลุ่มวิชาที่เลือกศึกษาได้อย่างชำนาญ ดังนี้ คือ กลุ่มออกแบบตกแต่ง กลุ่มออกแบบผลิตภัณฑ์ กลุ่มออกแบบพาณิชย์ศิลป์

2. เพื่อให้มีความรู้ความสามารถปฏิบัติงานในระดับช่างฝีมือเฉพาะกลุ่มวิชาที่เลือกศึกษาได้อย่างชำนาญ ดังนี้ คือ กลุ่มออกแบบตกแต่ง กลุ่มออกแบบผลิตภัณฑ์ กลุ่มออกแบบพาณิชย์ศิลป์

1. หมวดวิชาพื้นฐาน	30	หน่วยกิต
2. หมวดวิชาชีพ	70-73	หน่วยกิต
2.1 วิชาชีพพื้นฐาน	(16	หน่วยกิต)
2.2 วิชาชีพเฉพาะ	(16	หน่วยกิต)
2.3 วิชาชีพเลือก	(34-37	หน่วยกิต)
2.4 ฝึกงาน / โครงการงาน/โครงการวิชาชีพ	(4	หน่วยกิต)

3. หมวดวิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต

4. หมวดกิจกรรม (2 คาบ)

รวมไม่น้อยกว่า 118 หน่วยกิต

เอกสารนี้เป็น มีรายวิชาที่จัดเพื่อเสริมสร้างประสบการณ์วิชาชีพเพื่อเตรียมตัวเข้าสู่อาชีพรับจ้างอิสระ ตามความสนใจของนักเรียนภายใต้คำแนะนำของอาจารย์นิเทศหรืออาจารย์ที่ปรึกษา ให้เลือกรายวิชาใดวิชาหนึ่ง ต่อไปนี้ คือ การฝึกงาน/โครงการ/โครงการวิชาชีพ 4 หน่วยกิต

ในกลุ่มวิชาชีพเลือก ซึ่งเป็นวิชาเอกของสาขาวิชาออกแบบนั้นยังแบ่งวิชาชีพเลือกออกเป็น 4 กลุ่ม วิชาชีพ คือ

1. กลุ่มวิชาออกแบบตกแต่ง (34 หน่วยกิต)
2. กลุ่มวิชาออกแบบผลิตภัณฑ์ (34 หน่วยกิต)
3. กลุ่มวิชาออกแบบพาณิชย์ศิลป์ (34 หน่วยกิต)
4. กลุ่มวิชาออกแบบทั่วไป (34 หน่วยกิต)

จัดคาบเรียนได้ตามความเหมาะสมรวมแล้วไม่น้อยกว่า 360 คาบเรียน

2.2 การใช้หลักสูตร

2.2.1 องค์ประกอบหลักสูตร

กรมวิชาการ (2522 : 156) ได้กำหนดองค์ประกอบเต็มรูปแบบของหลักสูตรไว้ 8 ประการ คือ จุดหมาย หลักการ โครงสร้าง จุดประสงค์การเรียนรู้ (แต่ละวิชา) เนื้อหารายวิชา สื่อการเรียน วิธีการสอนและการประเมินผล ดังนั้น พอสรุปได้ว่า องค์ประกอบของหลักสูตรควรมี ดังนี้

1. จุดมุ่งหมาย
2. เนื้อหาวิชา
3. การนำหลักสูตรไปใช้
4. การประเมินผล

หลังจากที่ได้กำหนดจุดหมาย ความหมาย และ โครงสร้างของหลักสูตรดีแล้วขั้นต่อไป คือ การเลือกเนื้อหาวิชา ซึ่งเป็นขั้นตอนที่กำหนดสิ่งที่กำหนดสิ่งที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ และเป็นเสมือนเครื่องที่จะพาผู้เรียน ไปสู่จุดหมายที่กำหนดได้

ในเรื่องความหมายของเนื้อหาวิชา (Content) มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้หลายท่าน และความหมายของนักการศึกษาบางท่านก็ขัดแย้งกัน ดังจะเห็นได้จาก สุมิตร คุณากร กล่าว ว่า “เนื้อหาวิชา (Content) หลายคนมักมีความคิดว่าหมายถึงเนื้อหาสาระหรือความรู้เท่านั้น ตามความหมายที่สมบูรณ์ คำว่า เนื้อหาวิชายังรวมประสบการณ์การเรียนรู้ด้วย” ในบางกรณีผู้เขียนตำราเกี่ยวกับหลักการพัฒนาหลักสูตรถึงกับเน้นคำว่าประสบการณ์การเรียนรู้ (Learning Experience) และใช้คำนี้แทนคำว่า เนื้อหาวิชา (Content)

ส่วน ช่าง บัณฑิต มีความเห็นว่า เนื้อหาวิชาและประสบการณ์การเรียนรู้ไม่ใช่สิ่งเดียวกัน แต่มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ผู้เรียนจะเรียนเนื้อหาวิชาได้ก็จะต้องนำไปสู่เนื้อหาวิชาที่ผู้เรียนได้ศึกษาแล้ว ซึ่งผู้เรียนจะได้ศึกษาเนื้อหาวิชาและต้องเข้าใจถึงเป้าหมายของการเรียนรู้อย่างแท้จริง การนำเนื้อหาวิชาไปใช้ในการเรียนรู้นั้นยังได้ให้ความหมายคำว่า “เนื้อหาวิชา” ไว้ว่า คือ ข้อมูล ความรู้ หรือสิ่ง

อันเป็นสาระซึ่งได้ถูกเลือกสรรจากวิชาต่าง ๆ ซึ่งเมื่อนำมาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ จะทำให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามจุดหมายที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

ถ้าเรายอมรับว่าเนื้อหาวิชา คือ สิ่งอันเป็นสาระที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ และยอมรับว่าเนื้อหาวิชาอาจมีลักษณะเป็นข้อเท็จจริง หลักเกณฑ์ มโนทัศน์ ข้อสรุปของปัญหา ฯลฯ ดังที่ ชาร์ง บัวศรี (2531 : 194) กล่าวว่า

หลักสูตรประกอบไปด้วยเนื้อหาวิชา และประสบการณ์การเรียนรู้ แต่ทั้งสองสิ่งไม่ใช่สิ่งเดียวกัน แต่มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ผู้เรียนจะเรียนเนื้อหาวิชาใดก็ได้ต้องอาศัยประสบการณ์การเรียนรู้ และขณะเดียวกันการจัดประสบการณ์การเรียนรู้จะต้องนำไปสู่เนื้อหาวิชาที่ต้องการด้วย

Smith, Stanley and Shores (อ้างถึงใน ชาร์ง บัวศรี : 144-195) ได้แบ่งเนื้อหาวิชาออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. ประเภทสามัญทั่วไป (General Subject Matter) ได้แก่ สิ่งต่าง ๆ เกิดจากกิจกรรมทางเศรษฐกิจ สังคม ศาสนา และการปกครอง อันก่อให้เกิดขนบธรรมเนียม ประเพณี และระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ ซึ่งบุคคลนำมาใช้ในครอบครัว หน่วยงาน และสังคม

2. ประเภทที่ต้องการความเชี่ยวชาญเฉพาะ (Specialized Subject Matter) หมายถึง การเรียนรู้เพื่อประโยชน์ส่วนตัว เพื่อการประกอบอาชีพทั่วไป และที่ต้องการความเชี่ยวชาญเฉพาะ เช่น ความรู้เรื่องช่างยนต์

3. ประเภทที่เป็นข้อเท็จจริง เรื่องราว และหลักเกณฑ์ (Descriptive Subject Matter) บางทีเรียกว่า เนื้อหาเชิงพรรณนา ซึ่งหมายถึง สิ่งที่เป็นข้อเท็จจริงทั้งในอดีตและปัจจุบัน

4. ประเภทที่เกี่ยวกับค่านิยม (Normative Subject Matter) เนื้อหาวิชาประเภทนี้ครอบคลุมระเบียบ ข้อบังคับ กฎและมาตรฐานที่สังคมยึดถืออยู่

หลักเกณฑ์ในการเลือกเนื้อหาวิชา ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านวางหลักเกณฑ์ไว้ส่วนใหญ่อคล้ายคลึงกัน ซึ่ง Smith, Stanley and Shores (อ้างถึงใน ชาร์ง บัวศรี 2531 : 201) ได้กำหนดหลักเกณฑ์ ดังนี้

1. ต้องมีความสำคัญต่อการเรียนรู้
2. ต้องมีประโยชน์ในชีวิตประจำวัน
3. ต้องเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ ซึ่งสังคมต้องการรักษาไว้
4. ต้องเป็นผู้ที่ผู้เรียนสนใจ
5. ต้องเป็นสิ่งที่ส่งเสริมการพัฒนาสังคม
6. ต้องสอดคล้องกับเป้าประสงค์ของการศึกษาและสังคม

ชาร์ง บัวศรี (2531 : 202-203) ได้สรุปหลักเกณฑ์ไว้ดังนี้

1. มีประโยชน์ต่อผู้เรียนทั้งในปัจจุบันและอนาคต
2. สอดคล้องกับวุฒิภาวะ และประสบการณ์ของผู้เรียน
3. มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนในระดับการศึกษาเท่านั้น
4. เชื่อถือได้เป็นแก่นสารของความรู้ในวิชานั้น ๆ
5. สอดคล้องกับปัญหาและความต้องการของสังคม
6. ครอบคลุมความรู้หลาย ๆ ด้าน

สรุปได้ว่า การจัดเนื้อหาวิชา ควรเลือกการจัดเนื้อหาวิชาในหลักสูตร โดยคำนึงถึงผู้เรียน โดยจะต้องเอาเนื้อหาของแต่ละวิชามาเรียงลำดับ ซึ่งอาจจะทำได้หลาย ๆ วิธี เช่น เรียงตามความยากง่ายของเนื้อหาวิชา เรียงตามความจำเป็นก่อนหลัง หรือเรียงตามลักษณะวิชา แล้วจัดแบ่งเนื้อหาวิชาที่แบ่งไว้ออกเป็นส่วน ๆ ให้พอเหมาะพอดีในแต่ละชั้นเรียน โดยคูโครงสร้างของหลักสูตรเป็นหลัก ทั้งนี้จะต้องให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนในแต่ละภาคเรียน ซึ่ง Beauchamp (1981 : 10) ได้ให้เหตุผลว่า ถ้าเป็นหลักฐานสำหรับเด็กเน้นที่ธรรมชาติของผู้เรียน แต่การจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษานั้น เนื้อหาหลักสูตรก็มักจะจัดในลักษณะของการเน้นเนื้อหาวิชาโดยตรง โดยมุ่งเน้นเนื้อหาวิชาให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย และวัตถุประสงค์ของหลักสูตรให้ชัดเจน เนื้อหาสาระของหลักสูตรในด้านจำนวนและสัดส่วนจะต้องเหมาะสม ดังนั้นการจัดเนื้อหาสาระในรายวิชาจำเป็นที่จะต้องพิจารณาให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมและเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไปซึ่งอันจะก่อให้เกิดความสัมฤทธิ์ของการจัดหลักสูตร

การนำหลักสูตรไปใช้เป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง และเกี่ยวข้องกับผู้บริหารด้านวิชาการ อาจารย์ผู้สอน ถึงแม้ว่ามีการสร้างหลักสูตรมาอย่างดีเพียงใดก็ตาม หากการนำหลักสูตรไปใช้ไม่สัมพันธ์และสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแล้วก็ไม่สามารถใช้หลักสูตรนั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นที่น่าสังเกตว่าแนวคิดเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้มีน้อยมาก (Beauchamp. 1981 : 97-99) และนักการศึกษาได้ให้ความหมายของการนำหลักสูตรไปใช้ในทิศทางเดียวกันโดย

Chanda (1977 : 10) ได้อธิบายว่า เทคนิคในการประเมินผล การใช้อุปกรณ์ การสอนแบบเรียน และทรัพยากร ต่าง ๆ ให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียน ส่วนฮังก์ินส์ (Hunkins. 1980 : 275-278) กล่าวเพิ่มเติมว่าการนำหลักสูตรไปใช้นอกจากจะหมายถึง การทดลองหลักสูตรก่อนที่จะนำไปใช้จริงเพื่อหาข้อบกพร่องต่าง ๆ แล้ว ควรจะหมายถึง การปฏิบัติที่ผ่านการเตรียมพร้อมมาอย่างดีแล้ว โดยคำนึงถึงสภาพแวดล้อมของและสถานศึกษา เตรียมอาจารย์และกลุ่ม ผู้สนับสนุนให้พร้อมสำหรับที่จะนำส่วนประกอบต่าง ๆ ของหลักสูตรไปสู่ผู้เรียน และBeauchamp (1981 : 110) กล่าวว่าอีกทั้งส่วน อีกทั้งห้ามให้คิดแบ่งเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงงานของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้ กล่าวในทำนองเดียวกันว่า การนำหลักสูตรไปใช้ คือ การจัดปัจจัยและสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ภายในโรงเรียนในหลักสูตรบรรลุเป้าหมายโดยอาจารย์ผู้สอนจะเป็นผู้นำหลักสูตรไปสู่การสอนสำหรับ

นักศึกษาของไทย สันต์ ธรรมบำรุง (2527 : 120) กล่าวว่า การนำหลักสูตรไปใช้ หมายถึง การที่ผู้บริหารโรงเรียนและอาจารย์นำเอาโครงการของหลักสูตรที่เป็นรูปเล่มไปปฏิบัติให้เกิดผลขั้นตอนนี้สอนและเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2539 : 195-202) ได้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ให้เกิดผลไว้อย่างน่าสนใจ คือ

1. การเตรียมงานเพื่อการใช้หลักสูตรใหม่ อาจารย์ผู้สอน และผู้บริหารจะต้องวิเคราะห์หลักสูตรว่าจุดหมายของหลักสูตรและการสอนครั้งนี้มีจุดหมายที่แท้จริงคืออะไร สอดคล้องกับความต้องการความสนใจของผู้เรียนและชุมชนเพียงไร การนำหลักสูตรมาปรับใช้นั้นทางสถานศึกษามีความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างไร วัสดุประกอบหลักสูตรและแหล่งข้อมูลต่าง ๆ จะต้องจัดหาได้อย่างไร และโดยวิธี งบประมาณ อาคารสถานที่พอเพียงหรือไม่ การเตรียมบุคลากรเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรจะทำโดยวิธีใดจึงจะเข้าใจหลักสูตรจะทำโดยวิธีใดจึงจะเข้าใจหลักสูตรอย่างแท้จริง

2. เตรียมอบรมอาจารย์ผู้สอนเพื่อใช้หลักสูตรใหม่ จัดอบรมในรูปของการประชุมเชิงปฏิบัติการให้อาจารย์ผู้สอนได้ศึกษาวิเคราะห์ถึงปัญหาของหลักสูตรและจะนำไปปรับใช้ได้อย่างไร โดยร่วมกันจัดทำเอกสารประกอบหลักสูตร โครงการสอน การเลือกและการจัดประสบการณ์การเรียนรู้

3. การจัดอาจารย์ผู้สอน ควรจัดอาจารย์ผู้สอนตามความรู้ ประสบการณ์และความถนัด โดยคำนึงถึงการแบ่งชั่วโมงที่เหมาะสม ตลอดจนภาระหน้าที่อื่น ๆ ของอาจารย์ผู้สอน

4. การจัดตารางสอนจะต้องคำนึงถึงการเรียนรู้วิชาต่าง ๆ ไม่ควรใช้เวลาเท่า ๆ กัน ระดับความยากง่ายของการเรียนรู้ก็ย่อมต่างกัน นอกจากนี้ช่วงการเรียนจะต้องเป็นไปเพื่อส่งเสริมพัฒนาการของการเรียนและเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน การใช้อาคารสถานที่ ห้องเรียน โรงฝึกงาน ห้องทดลอง จะต้องใช้ตลอดเวลา จึงจะถือว่าการใช้อาคารสถานที่เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

5. การจัดบริการวัสดุประกอบหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน การจัดทำแผนการสอน คู่มือครู เอกสารและสื่อการเรียนการสอนเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องจัดทำ แผนการสอนจะช่วยให้อาจารย์ผู้สอนเห็นแนวทางชัดเจนยิ่งขึ้นว่าสอนอย่างไร จะเลือกกิจกรรมและประสบการณ์ใด การจัดทำสื่อการเรียนการสอนร่วมกันจัดทำเพื่อเป็นการประหยัดแรงงานและงบประมาณ ที่สำคัญคือผู้เรียนต้องได้เรียนรู้ความสามารถ ความถนัด ความสนใจของผู้เรียนและตรงกับความต้องการของชุมชน

6. การประชาสัมพันธ์ การใช้หลักสูตร เป็นสิ่งที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่ต้องการให้เกิดการเปลี่ยนแปลง โดยทั้งผู้บริหาร , อาจารย์ผู้สอน ผู้ปกครอง , นักเรียน และชุมชน

รับรู้ และเข้าใจตรงกัน อาจใช้สื่อมวลชนเป็นเครื่องประชาสัมพันธ์หลักสูตร เช่น วิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์

7. การจัดสภาพแวดล้อม และการเลือกสรรโครงการ กิจกรรมเสริมหลักสูตร การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนเป็นสิ่งสำคัญ และจะต้องคำนึงถึง เพราะการเรียนรู้ของผู้เรียน ไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น สภาพแวดล้อมภายนอกห้องเรียนก็จะเป็นส่วนช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ การบริการด้านวิชาการแก่อาจารย์ผู้สอนก็เป็นส่วนหนึ่งในการใช้หลักสูตรให้เกิดประสิทธิภาพ

8. การจัดโครงการประเมินผลการใช้หลักสูตร และปรับปรุงหลักสูตรจะต้องกระทำเป็นขั้นตอน และต่อเนื่อง ถ้าจุดหมายของหลักสูตรกำหนดไว้อย่างชัดเจน การประเมินผล เพื่อการปรับปรุงก็จะทำได้ง่ายว่าควรจะเริ่มประเมินและปรับปรุงตรงจุดใด

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า หลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่กำหนดแนวทางในการจัดเนื้อหา และประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน ทั้งภาคทฤษฎี และปฏิบัติ เพื่อให้เป็นไปตามหลักการและจุดหมายที่วางไว้

2.2.2 การเรียนการสอน

การสอนเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดของการนำหลักสูตรไปใช้ เพราะเป็นการนำหลักสูตรไปสู่ผู้เรียนเป็นหนทางนำหลักสูตรไปสู่จุดหมายที่ตั้งไว้ ซึ่งในเรื่องนี้ Beauchamp (1981 : 89-90) รัชชชัย ชัยจิรฉายากุล (2529 : 62) มีความคิดสอดคล้องกันว่า การสอนที่มีคุณภาพก็คือการนำหลักสูตรไปใช้ที่มีประสิทธิภาพ

วิธีสอนของอาจารย์ผู้สอนถือว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่จะทำให้กระบวนการจัดการเรียนการสอนประสบความสำเร็จหรือไม่ วิธีสอนมีหลายรูปแบบ

Carter V.Good (1971 : 127) อธิบายความหมายที่เกี่ยวกับการสอนไว้ 2 นัย คือ 1) การสอน หมายถึง การกระทำซึ่งเป็นการแนะนำความรู้แก่ผู้เรียนในสถานศึกษา 2) การสอน หมายถึง การจัดกิจกรรม สถานการณ์ หรือสภาพการณ์ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ง่ายขึ้น ส่วน Lewis and Meil (1972 : 30-31) อธิบายว่าการสอนมีคำที่ใช้อยู่ 2 คำ คือ 1) Teaching (การสอน) มีความหมายถึงการถ่ายทอดความรู้จากอาจารย์ไปสู่ผู้เรียน 2) Introduction (การเรียนการสอน) หมายถึง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการสอน ซึ่งไม่จำเป็นที่อาจารย์จะเป็นผู้กำหนดเสมอไป แต่ผู้เรียนอาจเป็นผู้กำหนดสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ก็ได้ และยังมีไปถึงการใช้สื่อการสอน การจัดกิจกรรมระหว่างสอน และการทดสอบ สำหรับนักการศึกษาไทย สุมิตร คุณากร (2523 : 137) กล่าวว่า เอกสารนี้เป็นเอกสารอ้างอิงไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษานี้เท่านั้น ไปขอต่อผู้ใช้ไปใช้ประโยชน์ด้วย การสอน หมายถึง กระบวนการจัดประสบการณ์ที่อาจารย์จัดให้กับผู้เรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ไปว่าครูก็ได้อีกทั้งนั้น อีกทั้งห้ามไปใช้เองเพื่อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้ด้วยวิธีต่าง ๆ อันจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาการไปตามเป้าหมายที่หลักสูตรต้องการ ส่วน สมณอมรวิวัฒน์ (2526 : 48-51) อธิบายว่า การสอน คือ สถานการณ์อย่างหนึ่งที่มีสิ่งต่อไปนี้เกิดขึ้น 1)

มีความสัมพันธ์และปฏิสัมพันธ์กันขึ้นระหว่างอาจารย์กับนักเรียน นักเรียนกับนักเรียน นักเรียนกับสิ่งแวดล้อม 2) ความสัมพันธ์และปฏิสัมพันธ์นั้น ก่อให้เกิดการเรียนรู้และประสบการณ์ใหม่ 3) ผู้เรียนสามารถนำประสบการณ์ใหม่นั้นไปใช้ได้ และเสริมศรี ไชยศรี (2528 : 12) สรุปว่าการสอนเป็นกระบวนการหรือการปฏิบัติการสอนเป็นการสร้างสถานการณ์แวดล้อมเพื่อเร้า ผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้

ลักษณะและวิธีการสอนแตกต่างกันเมื่อนำเอาวิธีสอนแบบต่าง ๆ มาจัดประเภท 2 แบบ คือ (สุพิน บุญชูวงศ์. 2534 : 45)

1. วิธีสอนแบบครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher – centered method) ได้แก่ วิธีสอนที่ครูเป็นผู้สอน ครูเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นส่วนใหญ่ เช่น ครูจะเป็นผู้ตั้งจุดหมายควบคุมเนื้อหา จัดกิจกรรมประเมินผล เป็นต้น วิธีสอนแบบนี้ ได้แก่

1.1 วิธีสอนแบบครูบรรยาย (Lecture method) เป็นวิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนพูดบอกเล่าหรืออธิบายเนื้อหาเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้เรียนฟัง ผู้สอนเป็นฝ่ายเตรียมการศึกษาค้นคว้า ผู้เรียนเป็นฝ่ายรับผลการศึกษาค้นคว้านั้น โดยทั่วไปมักจะเป็นการสื่อความหมายทางเดียว คือ จากอาจารย์ผู้สอนไปสู่ผู้เรียน ผู้เรียนมีโอกาสมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนน้อย

1.2 วิธีสอนแบบสาธิต (Demonstration method) เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนมีหน้าที่ในการวางแผนการเรียนการสอนเป็นส่วนใหญ่ โดยมีการแสดงหรือการกระทำให้ดูเป็นตัวอย่าง ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ การสังเกต การฟัง การกระทำหรือการแสดง และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วมบ้าง

1.3 วิธีสอนโดยการทบทวน (Reviewing) เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนทบทวนเนื้อหาที่เรียนไปแล้วให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้เกิดความเข้าใจเนื้อหาอย่างชัดเจนอย่างยิ่งขึ้น

2. วิธีสอนแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Pupil – centered method) ได้แก่ วิธีสอนที่ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเป็นผู้ค้นคว้าหาความรู้ด้วยตัวเอง เป็นผู้วางแผนบทเรียนดำเนินการค้นคว้าหาความรู้ ผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะนำไปสู่การค้นคว้า แนะนำการเรียนให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ด้วยตัวเองวิธีสอนแบบนี้ คือ

2.1 วิธีสอนแบบทดลอง (Laboratory method) เป็นวิธีสอนที่ให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเองจนเกิดความรู้ ความเข้าใจ พิสูจน์ข้อเท็จจริง พิสูจน์มาตรฐาน หรือค้นพบสิ่งต่าง ๆ

2.2 วิธีสอนแบบโครงการ (Project method) เป็นการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเป็นกลุ่มหรือรายบุคคลได้วางแผนโครงการและดำเนินงานได้สำเร็จตามโครงการนั้น

2.3 วิธีสอนแบบศูนย์การเรียน (Learning center) เป็นวิธีสอนที่จัดบรรยากาศในชั้นเรียนเป็นแหล่งศึกษาให้ผู้เรียนสามารถศึกษาหาความรู้ของตนเองด้วยการเรียนจากโปรแกรม การสอน ซึ่งได้จัดไว้ในรูปของชุดการสอน ผู้เรียนจะหาประสบการณ์การเรียนรู้โดยประกอบกิจกรรมให้ครบทุกศูนย์การเรียนภายใต้การดูแลและของผู้สอน ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงาน

2.4 วิธีสอนแบบสืบสวนสอบสวน (Inquiry method) เป็นวิธีสอนที่ฝึกให้ผู้เรียนรู้จักค้นคว้าหาความรู้ โดยใช้กระบวนการทางความคิด หาเหตุผล จนค้นพบความรู้หรือแนวทางแก้ปัญหาที่ถูกต้องด้วยตนเอง โดยผู้สอนตั้งคำถามประเภทกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ความคิดหาวิธีการแก้ปัญหาได้เอง

2.5 วิธีสอนแบบแบ่งกลุ่มทำงาน (Committee work method) เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนมอบหมายงานให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ช่วยกันค้นคว้าแก้ปัญหา ทั้งจะส่งเสริมให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดและรู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

2.6 วิธีสอนแบบอภิปราย (Discussion method) การอภิปราย หมายถึง การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เพื่อช่วยแก้ไขปัญหาย่างใดอย่างหนึ่งระหว่างผู้สอน ผู้สอนกับผู้เรียนหรือระหว่างผู้เรียนด้วยกัน โดยผู้สอนเป็นผู้ประสานงาน

เนื่องจากวิธีสอนมีหลายวิธี แต่ละวิธีข้อดีและข้อเสียและข้อจำกัดต่างกันออกไป จึงเป็นหน้าที่ของผู้สอนที่จะต้องศึกษาแต่ละวิธีให้เข้าใจ และตัดสินใจเลือกวิธีให้เข้าใจและตัดสินใจเลือกวิธีสอนที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของวิชา เนื้อหาวิชาความถนัดของผู้สอน ความเหมาะสมของผู้เรียนตลอดเวลาสื่อการสอนและจำนวนของผู้เรียนจึงจะส่งผลการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ก่อนทำการสอน อาจารย์ผู้สอนควรศึกษาการสอนลักษณะต่าง ๆ เพื่อนำมาพิจารณาวางแผนกิจกรรมการเรียนการสอน และการสอนที่ดีควรมีลักษณะดังนี้ 1) มีการส่งเสริมผู้เรียนให้เรียนด้วยการกระทำ 2) ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนและทำงานเป็นกลุ่ม 3) มีการใช้สื่อการสอน 4) ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดอยู่เสมอ 5) ได้รับความรู้สีก่อนทำการสอนเสมอ 6) ประเมินผลอยู่ตลอดเวลา (สุพิน บุญชูวงศ์, 2534 : 10-12) 7) จัดสอนซ่อมเสริมให้นักศึกษาที่มีปัญหาทางการเรียน (ปรีชาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2535 : 19)

Evans and Herr (1978 : 50) กล่าวถึงลักษณะการสอนที่ดีของการศึกษาทางวิชาชีพว่าควรประกอบด้วย 1) ผู้สอนต้องสนใจและเอาใจใส่ต่อความสำเร็จของผู้เรียนอย่างแท้จริง 2) ผู้เรียนคือเป้าหมายที่สำคัญที่สุดในการสอน 3) บรรยากาศในการเรียนควรเป็นอิสระมากกว่าการบังคับ 4) สาธิตให้ดูแลให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ 5) ตรวจสอบผลงานและให้คำแนะนำทุกครั้ง

บรรจง ชูสกุลชาติ (2528 : 1) ได้กล่าวว่าทิศทางการเรียนการสอนในการให้การศึกษาเพื่ออาชีพว่า ให้อาจารย์ปรับเปลี่ยนกระบวนการเรียนการสอนจากการเรียนรู้อย่างเดียวมาเป็นการเรียนการสอนด้วยการกระทำจนเกิดทักษะ และกิจนิสัยที่มั่นคง ปรับการเรียนการสอนจากการจดจำตามตำรามาเป็น การเรียน การจัดการมุ่งการเรียนการสอนให้มีทักษะในการสร้างผลผลิตตลอดจนการให้บริการเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวม

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การเรียนการสอนในหลักสูตรวิชาชีพ จะต้องมึเทคนิคและวิธีการสอนที่แตกต่างจากการเรียนการสอนวิชาสามัญอื่น ๆ การเรียนการสอนวิชาชีพจึงต้องเลือกเทคนิค

และวิธีการหลาย ๆ แห่งให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาและทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะ หรือให้การเรียนการสอน บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่วางไว้

2.2.3 การวัดผลและประเมินผลการสอน

ในการนำหลักสูตรไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น มีขั้นตอนหนึ่งที่จะขาดมิได้ คือ การประเมินผลการเรียนการสอน เพราะการประเมินผลจะเป็นข้อมูลย้อนกลับที่สะท้อนให้เห็นถึงการพัฒนาการและความก้าวหน้าในการเรียนรู้ว่าบรรลุตามจุดประสงค์ของการสอน และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่ ทำให้ผู้สอนได้ทราบผลการสอนและวิธีการสอนว่ามีประสิทธิภาพเพียงใด (ชวาล แพร์ตันกุล. 2518 : 47) ได้กล่าวถึงการประเมินผลว่ามีคำที่เกี่ยวข้องอยู่ 2 คำ คือว่า การวัดผล (Measurement) และคำว่า การประเมินผล (Evaluation) ซึ่งทั้ง 2 คำ มีความหมายต่างกัน กล่าวคือ การวัดผลจะหมายถึง กระบวนการที่ได้มาซึ่งตัวเลข จำนวน หรือปริมาณใดปริมาณหนึ่ง โดยอาศัยเครื่องมือหรือวิธีการต่าง ๆ เช่น การสังเกต การตรวจผลงาน แบบสอบถาม สัมภาษณ์ และการใช้แบบทดสอบ ส่วนการประเมินผลนั้นเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายหลังการวัดผล โดยนำผลที่ได้จากการวัดไปวินิจฉัยตีราคา คุณค่า และชี้ขาด ลงเป็นผลสรุปว่าผู้เรียนมีคุณภาพสูงหรือต่ำสมควรสอบได้หรือสอบตกและ Doll (1983 : 360) ได้ให้ข้อคิดว่า การประเมินผลที่มีประสิทธิภาพจะต้องมีการทดสอบหลักการเรียน ซึ่งครอบคลุมถึงจุดประสงค์การเรียนรู้ต่าง ๆ นอกจากนั้นจะต้องสังเกตความสามารถของสมาชิกในแต่ละกลุ่มเพื่อประเมินผลการเรียนในชั้นสำหรับแต่ละคน

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2536 : 199-200) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการประเมินผลไว้ดังนี้

1. เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนของอาจารย์ ทำให้ครู อาจารย์ทราบว่าผลการสอนของตนเป็นอย่างไร และจะได้แก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้น
2. เพื่อปรับปรุงผลการเรียนของนักศึกษา นักศึกษาจะได้ทราบว่าตนมีความรู้ความสามารถ ความเข้าใจในบทเรียนหรือไม่เพียงใด ซึ่งจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงตนเอง
3. เพื่อปรับปรุงระบบการบริหารงานในสถานศึกษา ทำให้ทราบสภาพที่แท้จริงของหลักสูตร โครงการสอน แผนการสอน ที่นำมาสู่การปฏิบัติมีปัญหอย่างไร จะได้แก้ไขปรับปรุง
4. เพื่อเป็นข้อมูลทางการศึกษาทั่วไป เช่น ผลการเรียน จำนวนผู้สำเร็จตามหลักสูตร เพื่อเป็นแนวทางในการทำงานและศึกษาต่อ
5. เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์สถานศึกษาในด้านผลการเรียนและความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา

ไว้สำหรับบริการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาติให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปรัชญา ชาติมาลากร (2524 : 56) ได้เสนอแนวทางเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผลวิชา
ชีฟดังนี้

1. วิเคราะห์ตัวชี้ (Indicators) เพื่อให้ทราบว่าต้องการวัดผลทางด้านใดบ้างโดยการ
นำจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในหลักสูตรมาวิเคราะห์ เพื่อให้ได้ตัวชี้ที่ถูกต้อง

2. วิเคราะห์ตัวชี้แต่ละตัวออกเป็นข้อย่อย ๆ เพื่อสะดวกในการวัดแต่ละข้อย่อย

3. กำหนดแนวทางในการวัดผลในแต่ละตัวชี้ หรือแต่ละข้อย่อย คือ

3.1 ทักษะพื้นฐานในงานอาชีพ มีแนวทางในการวัดผลได้ ดังนี้

3.1.1 วัดผลคุณภาพของงาน (Projects) ที่กำหนดไว้ให้นักศึกษาทำ โดยควรจะ
วัดตลอดขั้นตอนการทำงานนั้น ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงขั้นสำเร็จ

3.1.2 วัดโดยการสอบปฏิบัติ ซึ่งควรจะสอบหลาย ๆ ครั้ง เพื่อความเที่ยงตรง

3.2 การวางแผนในการทำงาน มีแนวทางในการวัดผล ดังนี้

3.2.1 สร้างตารางการวัดผลและให้คะแนน โดยการสังเกตของครู

3.2.2 วัดผลจากโครงการหรือแผนการทำงานของนักเรียน

3.3 ความรู้เกี่ยวกับเทคนิค และความรู้วิชาสัมพันธ์ทางวิชาชีพ มีแนวทางวัดผล

3.3.1 สอบปากเปล่า

3.3.2 การเข้าเรียน

3.3.3 การสอบย่อยตลอดการเรียน

3.3.4 สอบปลายภาค

3.4 นิสัยในการทำงาน และเจตคติที่ดีต่อการทำงาน วัดผลโดย

3.4.1 สร้างตารางการวัดผล และวัด โดยการให้คะแนนจากการสังเกตของครู

3.4.2 ให้คะแนนจากการค้นคว้า หรือรายงานที่นักศึกษาทำส่ง

กรมอาชีวศึกษา (2533 : 11-13) ได้เสนอแนะแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการประเมินผลการ
เรียนสำหรับหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค พุทธศักราช 2533 ไว้พอสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. สัดส่วนของคะแนนเก็บสะสมคะแนนสอบปลายภาคเรียน ซึ่งคะแนนเก็บสะสมควร
ใช้เกณฑ์ 40% โดยได้จากการทดสอบ กิจกรรม และพฤติกรรมการเรียน ส่วนคะแนนสอบ
ปลายภาคควรใช้เกณฑ์ 60% โดยได้จากคะแนนสอบภาคทฤษฎีหรือภาคปฏิบัติของแต่ละรายวิชา
ลักษณะการสอบนั้นบางรายวิชาอาจสอบเฉพาะภาคทฤษฎี บางรายวิชาสอบเฉพาะภาคปฏิบัติ และ
บางรายวิชาอาจสอบทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติแล้วแต่ความเหมาะสม

2. แต่ละรายวิชาควรมีการทดสอบอย่างน้อยภาคเรียนละ 3 ครั้ง ก่อนการสอบปลายภาค
เรียนบางรายวิชาสามารถแบ่งทดสอบเป็นเรื่อง ๆ ซึ่งผู้สอนจะต้องตกลงกันเองในกรณีที่รายวิชา
นั้นสอนร่วมกันหลายคน

3. การกำหนดเนื้อหาวิชาที่จะตัดตอนทดสอบนั้นต้องพิจารณาตามความเหมาะสมบางรายวิชาสามารถแบ่งทดสอบเป็นเรื่อง ๆ ซึ่งผู้สอนจะต้องตกลงกันเองในกรณีที่รายวิชานั้นสอนร่วมกันหลายคน

4. ในกรณีที่มีการทดสอบย่อย โดยผู้สอนเป็นผู้ทดสอบเอง ผู้สอนจะต้องส่งเครื่องมือประเมินผล (แบบทดสอบ) และกระดาษคำตอบ พร้อมทั้งคะแนนดิบ และค่าระดับคะแนนให้แก่หัวหน้างานวัดผลเพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐาน

5. การสร้างเครื่องมือประเมินผล (แบบทดสอบ) ให้จัดทำโดยมุ่งวัดตามจุดประสงค์ของการเรียนรู้ครบทุกด้าน และในการตรวจสอบเครื่องมือต้องใช้เกณฑ์พิจารณา คือ

5.1 ตรงตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

5.2 มีคุณภาพทั้งด้านความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อถือได้ (Reliability)

5.3 เหมาะสมกับผู้เรียน

5.4 ผลการสอบ และการแปลออกมาเป็นข้อมูลย้อนกลับ เพื่อนำไปปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป

สรุปได้ว่า การประเมินผลการเรียน คือ กระบวนการของการวัด และการตีค่าสิ่งที่วัด เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลในการตัดสินใจคุณภาพของผู้เรียนว่ามีคุณลักษณะในด้านต่าง ๆ เช่น ความรู้ ความสามารถเจตคติ ทักษะ และคุณลักษณะอื่น ๆ ตรงตามจุดประสงค์ของรายวิชาและหลักสูตรหรือไม่

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ

ว่าด้วย การประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538

โดยที่กระทรวงศึกษาธิการมีคำสั่งให้ใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 จึงสมควรออกระเบียบว่าด้วยการประเมินผลการเรียนให้สอดคล้องกัน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 25 แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2534 กระทรวงศึกษาธิการจึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1. ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ” ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 พ.ศ. 2538”

ข้อ 2. ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่ปีการศึกษา 2538 เป็นต้นไป

ข้อ 3. ตั้งแต่วันที่ใช้ระเบียบนี้ให้ยกเลิกบรรดาระเบียบนี้ ข้อบังคับ หรือคำสั่งอื่นใดในส่วนที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือซึ่งขัดแย้งกับระเบียบนี้ และให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 4. ให้สถานศึกษาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 ดำเนินการประเมินผลการเรียนตามระเบียบนี้

ข้อ 5. ในระเบียบนี้

“ประกาศนียบัตรวิชาชีพ” เรียกชื่อย่อว่า “ปวช.” หมายความว่า การศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ หลังจากหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า

“นักเรียน” หมายความว่า ผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นนักเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ สำหรับผู้ที่เรียนตามระเบียบระบบทวิภาคีต้องทำสัญญาการฝึกอาชีพกับสถานประกอบการด้วย

“ภาคเรียน” หมายความว่า ภาคเรียนปกติ มี 2 ภาคเรียนต่อปีการศึกษา

“ภาคฤดูร้อน” หมายความว่า ช่วงเวลาที่จัดให้เรียน หรือฝึกปฏิบัติในระหว่างภาคเรียนฤดูร้อนตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการเปิดภาคเรียนฤดูร้อนในสถานศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ และในช่วงปิดภาคเรียนกลางปีโดยอนุโลม

“สถานศึกษา” หมายความว่า สถานศึกษาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพของกระทรวงศึกษาธิการ

“หัวหน้าสถานศึกษา” หมายความว่า ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ หรือผู้อำนวยการสถานศึกษา

“กรมเจ้าสังกัด” หมายความว่า รวมถึงส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรมที่มีสถานศึกษาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพอยู่ในสังกัด หรือในความควบคุมดูแล

“สถานฝึกงานอาชีพ” หมายความว่า สถานประกอบการ สถานประกอบอาชีพอิสระ และแหล่งวิทยาการที่เข้าร่วมโครงการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีกับสถานศึกษา

“สถานประกอบการ” หมายความว่า สถานประกอบการ สถานประกอบอาชีพ อีสระ และแหล่งวิทยาการที่เข้าร่วมโครงการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีกับสถานศึกษา

“ผู้ควบคุมการฝึก” หมายความว่า ผู้ที่สถานประกอบการมอบหมายให้ทำหน้าที่ประสานงานกับสถานศึกษา ในการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี และรับผิดชอบดูแลการฝึกอาชีพของนักเรียนในสถานประกอบการ

“ครูฝึก” หมายความว่า ผู้ทำหน้าที่สอน ฝึก อบรม ในสถานประกอบการ

“การฝึกอาชีพ” หมายความว่า การเรียนหรือฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ

“คณะกรรมการประเมินผล” หมายความว่า คณะกรรมการร่วมระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการไม่น้อยกว่า 7 คน โดยให้ผู้แทนจากสถานประกอบการ ทำหน้าที่เป็นประธานกรรมการ ผู้แทนจากสถานศึกษา ทำหน้าที่เป็นกรรมการและเลขานุการ มีหน้าที่รับผิดชอบในการดำเนินการสอบมาตรฐานฝีมือ

ข้อ 6. ให้ปลัดกระทรวงศึกษาธิการรักษาการให้เป็นไปตามระเบียบนี้ และให้มีอำนาจตีความและวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้

หมวดที่ 1

หลักการในการประเมินผลการเรียน

ข้อ 7. ให้สถานศึกษา สถานฝึกงานอาชีพ และสถานประกอบการ มีหน้าที่และรับผิดชอบการประเมินผลการเรียน

ข้อ 8. ให้ประเมินผลการเรียนรายวิชาตามระบบหน่วยกิต จำนวนหน่วยกิตของแต่ละรายวิชาให้ถือตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

ข้อ 9. ให้สถานศึกษา และสถานประกอบการทำการประเมินผลการเรียนรายวิชาเมื่อภาคเรียน หรือเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนหรือการปฏิบัติงานในรายวิชา

ข้อ 10. ให้กรมเจ้าสังกัดร่วมกับสถานศึกษาในสังกัด ดำเนินการส่งเสริมสุขภาพและควบคุมมาตรฐานการอาชีวศึกษา

หมวดที่ 2

วิธีการประเมินผลการเรียน

ข้อ 11. การประเมินผลการเรียนเป็นรายวิชาให้มีการวัดผลหรือประเมินผลระหว่างเรียน และเมื่อสิ้นภาคเรียนหรือเมื่อสิ้นสุดการเรียนทั้งภาคทฤษฎี ภาคปฏิบัติ เจตคติ และงานที่มอบหมายให้นักเรียนทำ ให้ครอบคลุมจุดประสงค์และเนื้อหาที่เรียน โดยวิธีวัดผลวิธีหนึ่งวิธีใด หรือหลายวิธี วิธีผสมกัน อัตราส่วนของการวัดผลหรือประเมินผลระหว่างเรียน และเมื่อสิ้นภาคเรียน หรือเมื่อสิ้นสุดการเรียนให้สถานศึกษาหรือสถานประกอบการเป็นผู้กำหนดแล้วแต่กรณี

ข้อ 12. การประเมินผลการเรียนเพื่อการจบหลักสูตร หรือการสอบมาตรฐานฝีมือสำหรับนักเรียนในระบบทวิภาคี ให้ปฏิบัติดังนี้

(1) ประเมินผลครึ่งหลักสูตร (Interim) โดยวิธีการดังนี้

1. ประเมินความรู้ภาคทฤษฎี โดยการสอบข้อเขียน
2. ประเมินความสามารถในการปฏิบัติงาน โดยการสอบสัมภาษณ์ตามบันทึก

จากสมุดรายงานของนักเรียน

(2) ประเมินสิ้นสุดหลักสูตร (Final) โดยวิธีการดังนี้

1. ประเมินความรู้ภาคทฤษฎี โดยการสอบข้อเขียน และการสัมภาษณ์ตามบันทึกจากสมุดรายงานของนักเรียน
2. ประเมินความสามารถในการปฏิบัติงาน โดยการทำโครงการ หรือการทำโครงการวิชาชีพหรือผลิตชิ้นงานหรือการวิเคราะห์งาน

3.ให้นำผลการประเมินครึ่งหลักสูตรรวมกับการประเมินสิ้นสุดหลักสูตรตามอัตราส่วน 3 : 7

(3) ข้อกำหนดในการสอบมาตรฐานฝีมือ

1. นักเรียนจะต้องได้รับผลการเรียน 1 ขึ้นไปทุกรายวิชาในภาคเรียนที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 และภาคเรียนที่ 3 จึงจะมีสิทธิเข้าสอบครึ่งหลักสูตร
2. นักเรียนจะเข้าสอบประเมินผลสิ้นสุดหลักสูตรได้ ต่อเมื่อได้ระดับผลการเรียน 1 ขึ้นไป ตามรายวิชาตั้งแต่ภาคเรียนที่ 3 จนถึงภาคเรียนสุดท้าย และได้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00

ข้อ 13. ให้ใช้ตัวเลขแสดงระดับผลการเรียนในแต่ละรายวิชา ดังต่อไปนี้

- 4 หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีมาก
- 3 หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี
- 2 หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง
- 1 หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด
- 0 หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ขั้นต่ำ (ตก)

ข้อ 14. ให้ระดับผลการเรียนในการสอบมาตรฐานฝีมือ ดังนี้

ดี	หมายถึง	ได้คะแนนรวมผลจากการวัดหรือประเมินสูงกว่าร้อยละ 70
ผ่าน	หมายถึง	ได้คะแนนรวมผลจากการวัดหรือประเมินสูงกว่าร้อยละ 50-70
ไม่ผ่าน	หมายถึง	ได้คะแนนรวมผลจากการวัดหรือประเมินสูงกว่าร้อยละ 50

ข้อ 15. รายวิชาใดที่แสดงระดับผลการเรียน ตามข้อ 13 ไม่ได้ให้ใช้ตัวอักษรต่อไปนี้

- ข.ร. หมายถึง ไม่มีสิทธิเข้าสอบปลายภาคเรียน เนื่องจากมีเวลาเรียนต่ำกว่า ร้อยละ 80 โดยสถานศึกษาพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่ใช่เหตุสุดวิสัย

- ข.ป. หมายถึง ขาดการปฏิบัติงาน หรือปฏิบัติงาน หรือปฏิบัติงานไม่ครบ โดยสถานศึกษาพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุผลสมควร
- ข.ส. หมายถึง ขาดสอบหลายภาคเรียน โดยสถานศึกษาพิจารณาแล้วว่าไม่มีเหตุผลสมควร
- ถ.ถ. หมายถึง ถอนรายวิชาภายหลังกำหนด โดยสถานศึกษาพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุผลสมควร
- ถ.น. หมายถึง ถอนรายวิชาภายในกำหนด
- ถ.พ. หมายถึง ถูกสั่งพักการเรียนในระหว่างที่มีการสอบปลายภาคเรียน
- ท. หมายถึง ทุจริตในการสอบหรืองานที่มอบหมายให้ทำ
- ม.ส. หมายถึง ไม่สมบูรณ์ เนื่องจากไม่สามารถเข้าสอบปลายภาคเรียน และหรือไม่ส่งงานอันเป็นส่วนประกอบของการเรียนตามกำหนดด้วยเหตุปัจจัยอันสุดวิสัย
- ม.ท. หมายถึง ไม่สามารถเข้าสอบทดแทน การสอบปลายภาคเรียนของรายวิชา ไม่สมบูรณ์ภายในภาคเรียนถัดไป
- ผ. หมายถึง ได้เข้าร่วมกิจกรรมตามกำหนด และการประเมินผล
- ม.ก. หมายถึง การเรียน โดยไม่นับจำนวนหน่วยกิตมารวมเพื่อการจบหลักสูตร และผ่านการประเมินผล
- ม.ผ. หมายถึง ไม่ผ่านการประเมินผลการทำกิจกรรม หรือไม่ผ่านการประเมินผลการเรียนรายวิชาที่ลงทะเบียนเพื่อเสริมความรู้โดยไม่นับจำนวนหน่วยกิตมารวมเพื่อผ่านการจบหลักสูตร

ข้อ 16. ในกรณีต่อไปนี้ให้ตัดสินผลการเรียนระดับ 0 (ศูนย์) เฉพาะรายวิชา

- (1) มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ (ตก)
- (2) ได้ ข.ร.
- (3) ได้ ข.ป.
- (4) ได้ ข.ส.
- (5) ได้ ถ.ถ.
- (6) ได้ ถ.พ.
- (7) ได้ ท.
- (8) ได้ ม.ท.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้ในการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ข้อ 17. นักเรียนทำการทุจริตหรือลอกการเจตนาทุกจรรยาบรรณในการสอบ หรืองานที่มอบหมาย
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มาบรรณาธิ
 ให้ทำรายวิชาใด ให้พิจารณาโทษตามสถานความผิด ดังนี้

- (1) ให้ได้คะแนน 0 (ศูนย์) เฉพาะครั้งนั้น หรือ

(2) ให้ได้ระดับผลการเรียนเป็น 0 (ศูนย์) ในรายวิชานั้น หรือ

(3) ให้ได้ระดับผลการเรียน 0 (ศูนย์) ในรายวิชานั้น และตัดคะแนนความประพฤติ ตามระเบียบว่าด้วยการตัดคะแนนความประพฤติที่สถานศึกษากำหนด

ข้อ 18. การคำนวณค่าระดับคะแนนเฉลี่ยให้ปฏิบัติดังนี้

(1) ให้นำผลบวกของผลคูณระหว่างจำนวนหน่วยกิตของรายวิชากับระดับผลการเรียนหารด้วยผลบวกของจำนวนหน่วยกิตแต่ละรายวิชา คិតศนิยมสองตำแหน่งไม่ปัดเศษ

(2) ให้คำนวณค่าระดับคะแนนเฉลี่ยจากรายวิชาที่ได้ระดับผลการเรียนหารด้วยตามข้อ 13 และ ข้อ 16 เว้น แต่รายวิชาที่นักเรียนเรียนซ้ำ เรียนแทนหรือสอบแก้ตัว การนับจำนวนหน่วยกิตมาเป็นตัวหารให้นับเพียงครั้งเดียว

(3) ให้คำนวณค่าระดับคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

ก. ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยประจำภาคเรียนคำนวณจากรายวิชาที่ได้ระดับผลการเรียนตาม (2) ตั้งแต่สองภาคเรียนขึ้นไป

ข. ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม คำนวณจากรายวิชาที่เรียนมาทั้งหมด และได้ระดับผลการเรียนตาม (2) ตั้งแต่สองภาคเรียนขึ้นไป

ข้อ 19. ผู้ที่ได้ ม.ส. เนื่องจากไม่สามารถเข้าสอบปลายภาคเรียน ต้องสอบทดแทนการสอบปลายภาคเรียน ภายใน 10 วัน นับแต่วันประกาศผลการเรียนรายวิชา หากพ้นกำหนดนี้ให้ถือว่าไม่สามารถเข้าสอบทดแทน (ม.ท.) ยกเว้นมีเหตุจำเป็นอันสุดวิสัย ให้สถานศึกษาหรือสถานประกอบการพิจารณาเป็นราย ๆ ไป ผู้ที่ได้ ม.ส. เนื่องจากไม่สามารถส่งงานอันเป็นส่วนประกอบของรายวิชาตามกำหนดต้องส่งงานนั้นให้สมบูรณ์ ภายใน 10 วัน นับแต่วันประกาศผลการเรียนรายวิชา หากพ้นกำหนดให้สถานศึกษาหรือสถานประกอบการทำการตัดสินผลการเรียน ยกเว้นมีเหตุจำเป็นสุดวิสัยในสถานศึกษาหรือสถานประกอบการพิจารณาเป็นราย ๆ ไป

ในกรณีนี้ให้ผู้สอบหรือครูฝึกรายงานให้หัวหน้าสถานศึกษาหรือผู้ควบคุมการฝึกทราบทุกราย

หมวด 3

การตัดสินการเรียน

ข้อ 20. การตัดสินผลการเรียนให้เป็นไปตามนี้ ดังนี้

(1) ตัดสินผลการเรียนเป็นรายวิชา

(2) รายวิชาที่มีผลการเรียนตั้งแต่ระดับ 1 ปีขึ้นไป ถือว่าสอบได้ และให้นับจำนวนหน่วยกิตของรายวิชานั้นเป็นจำนวนหน่วยกิตสะสม

(3) เมื่อได้ประเมินผลการเรียนแล้วปรากฏว่า ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ต่ำ (ตก) ตามข้อ (16) ให้สอบแก้ตัวได้ 1 ครั้ง ภายในเวลาที่สถานศึกษาหรือสถานประกอบการกำหนดไม่เกิน

10 วัน หลังจากประกาศผลสอบเว้นแต่มีเหตุจำเป็นอันสุดวิสัย หากสอบแก้ตัวไม่ผ่านถ้าเป็นรายวิชาบังคับที่กำหนดให้เรียนในแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชาให้เรียนซ้ำรายวิชานี้ ถ้าเป็นรายวิชาเลือกจะเรียนซ้ำหรือเรียนรายวิชาอื่นแทนก็ได้

(4) การสอบแก้ตัว ให้ระดับผลการเรียนได้ไม่เกิน 1

(5) เมื่อได้ประเมินผลการเรียนแล้ว นักเรียนที่มีผลการเรียนระดับศูนย์ (0) ตามที่กำหนดไว้ในข้อ 16 (2) ถึง 16 (8) ข้อ 17 (3) ถ้าเป็นรายวิชาบังคับที่กำหนดให้เรียนแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา ให้เรียนซ้ำรายวิชานั้น ถ้าเป็นรายวิชาเลือกจะเรียนซ้ำรายวิชานั้นหรือเรียนรายวิชาอื่นแทนก็ได้

ในกรณีที่ให้เรียนรายวิชาอื่นแทนให้ลงหมายเหตุใน รบ. 1 ปวช. ว่าให้เรียนแทนรายวิชาใด

ข้อ 21. การตัดสินผลการเรียนว่าจบหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 ให้ถือเป็นเกณฑ์ต่อไปนี้

(1) สอบได้รายวิชาในหมวดวิชาพื้นฐาน หมวดวิชาชีพ และหมวดวิชาเลือกเสรีครบตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา

(2) ได้จำนวนหน่วยกิตสะสมครบถ้วนตามโครงสร้างที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแต่ละประเภทวิชา และสาขาวิชา

(3) ได้ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม ไม่ต่ำกว่า 2.00

(4) ได้เข้าร่วมกิจกรรมตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการจัดกิจกรรมในสถานศึกษาสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ 2 คาบต่อสัปดาห์ โดยมีเวลาเข้าร่วมปฏิบัติกิจกรรมไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ของเวลาที่จัดกิจกรรมในแต่ละภาคเรียน และต้องผ่านจุดประสงค์สำคัญของกิจกรรมตามที่กำหนด หากนักเรียนมีเวลาเข้าร่วมปฏิบัติกิจกรรมต่ำกว่าร้อยละ 60 ของเวลาที่จัดกิจกรรมในภาคเรียนใดโดยเหตุสุดวิสัย ให้สถานศึกษาพิจารณาผ่อนผันเป็นราย ๆ ไป เมื่อนักเรียนได้เข้าร่วมปฏิบัติกิจกรรมครบถ้วน ในภาคเรียนใดให้บันทึกชื่อกิจกรรม และตัวอักษร “พ” ในระเบียบแสดงผลการเรียนของภาคเรียนนั้น ซึ่งหมายถึง “ผ่าน” หากนักเรียนได้เข้าร่วมปฏิบัติกิจกรรมไม่ครบถ้วน หรือไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมเลย ให้สถานศึกษาพิจารณาขอขมาขาน หรือกิจกรรมในส่วนที่นักเรียนผู้นั้น ไม่ได้เข้าร่วมปฏิบัติ ให้ปฏิบัติให้ครบถ้วนในเวลาที่สถานศึกษาพิจารณาเห็นสมควร

สำหรับนักเรียนในระบบทวิภาคี การเข้าร่วมกิจกรรมที่สถานประกอบการจัดขึ้นว่ามีผลตามความใน ข้อ(4)

(5) สำหรับนักเรียนในระบบทวิภาคี ต้องสอบผ่านมาตรฐานฝีมือในประเภทวิชาและสาขาวิชาที่เรียน ถ้าสอบไม่ผ่านให้สอบแก้ตัวได้ 2 ครั้งภายในระยะเวลา 3 เดือน นับแต่วันประกาศผลสอบ โดยเฉพาะเนื้อหาวิชาหรืองานในส่วนที่สอบไม่ผ่าน

ข้อ 22. ให้หัวหน้าสถานศึกษาเป็นผู้อนุมัติผลการเรียนและการจบหลักสูตร สำหรับรายวิชาที่เรียนหรือฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการให้ผู้ควบคุมการฝึกเป็นผู้อนุมัติผลการเรียน

ข้อ 23. นักเรียนผู้ใดประสงค์จะเรียนซ้ำรายวิชาที่ได้ระดับผลการเรียน 1 หรือเลือกเรียนรายวิชาอื่นแทน ถ้าเป็นรายวิชาเลือก เพื่อสอบปรับระดับค่าคะแนนเฉลี่ยสะสมให้สูงขึ้น ให้สถานศึกษาหรือสถานประกอบการดำเนินการให้เรียนซ้ำ หรือเรียนแทนภายในเวลาที่เห็นสมควร

การเรียนซ้ำรายวิชา ให้นับจำนวนหน่วยกิตสะสมเพียงครั้งเดียว ส่วนการเรียนแทน ให้นับเฉพาะจำนวนหน่วยกิตของรายวิชาที่เรียนแทนเป็นจำนวนหน่วยกิตสะสม

การนับจำนวนหน่วยกิตสะสมในกรณี จะกระทำเมื่อนักเรียนได้ระดับผลการเรียนตั้งแต่ 2 ขึ้นไปเท่านั้น

ถ้านักเรียนหน่วยกิตสะสมในกรณีนี้ จะกระทำเมื่อนักเรียนได้ระดับผลการเรียน 1 ตามเดิม ยกเว้นการได้ระดับผลการเรียน 0 ตามข้อ 17 (2) และ 17 (3) แห่งระเบียบนี้

ข้อ 24. ตามนัยแห่งข้อ 23 การคิดค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม ถ้าเป็นกรณีเรียนซ้ำ ให้นับจำนวนหน่วยกิตเป็นตัวหารเพียงครั้งเดียว ส่วนการเรียนรายวิชาอื่นแทน ให้นับเฉพาะจำนวนหน่วยกิตของรายวิชาที่เรียนแทนมาเป็นตัวการ

การคำนวณ ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยในกรณีนี้ จะกระทำเมื่อนักเรียนได้ระดับผลการเรียนตั้งแต่ 2 ขึ้นไป เท่านั้น

ข้อ 25. เมื่อนักเรียนได้ลงทะเบียนรายวิชาครบ 2 ภาคเรียน หรือไม่น้อยกว่า 40 หน่วยกิต และได้สอบแก้ตัวแล้ว หากได้รับค่าคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.50 ให้สถานศึกษาพิจารณาว่าควรให้เรียนต่อไป หรือให้พ้นสภาพนักเรียนเมื่อได้ลงทะเบียนรายวิชาครบ 4 ภาคเรียน หรือไม่น้อยกว่า 75 หน่วยกิต และได้สอบแก้ตัวแล้ว หากได้รับค่าคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.75 ให้สถานศึกษาพิจารณาว่าควรให้เรียนหรือให้พ้นสภาพการเป็นนักเรียน

เมื่อได้ลงทะเบียนรายวิชาครบ 6 ภาคเรียน หรือไม่น้อยกว่า 110 หน่วยกิต และได้สอบแก้ตัวแล้ว หากได้ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.90 ให้สถานศึกษาพิจารณาว่าควรให้เรียนหรือให้พ้นสภาพการเป็นนักเรียน

ข้อ 26. นักเรียนที่ได้เรียนหรือฝึกอาชีพปกติสอบแก้ตัว เรียนซ้ำ หรือเรียนแทนรายวิชาที่ได้ระดับผลการเรียน 0 (ศูนย์) และระดับผลการเรียน 1 สอบเทียบประสบการณ์ หรือสอบเทียบความรู้มาเป็นเวลา 8 ภาคเรียนแล้ว แต่ยังไม่เข้าเกณฑ์จบหลักสูตรตามที่กำหนดไว้ในข้อ 21 แห่งระเบียบนี้ให้สถานศึกษาพิจารณาว่าควรให้เรียนต่อไป หรือให้พ้นสภาพการเป็นนักเรียนทั้งนี้ต้องไม่เกิน 8 ปี การศึกษานับตั้งแต่วันขึ้นทะเบียนเป็นนักเรียน โดยไม่นับภาคเรียนที่ลาพักการเรียน หรือถูกสั่งให้พักการเรียน

ข้อ 27. การโอนผลการเรียนสำหรับนักเรียนจากสถานศึกษา ซึ่งใช้หลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 ให้สถานศึกษารับนักเรียนเข้าเรียน รับโอนผลการเรียน ทุกรายวิชานอกจากรายวิชาที่ได้ระดับผลการเรียน 1 สถานศึกษาจะรับโอนหรือจะทำการทดสอบ ใหม่จนเห็นว่าได้ผลการเรียนถึงเกณฑ์มาตรฐานแล้วจึงรับโอนรายวิชานั้นก็ได้ถ้ามีการทดสอบใหม่ ระดับผลการเรียนให้เป็นไปตามที่ได้จากการทดสอบแต่ต้องไม่สูงไปกว่าเดิม

ถ้านักเรียนได้ลงทะเบียนรายวิชามาแล้วไม่ต่ำกว่า 2 ภาคเรียน แต่ไม่ถึง 4 ภาคเรียนหรือไม่น้อยกว่า 40 หน่วยกิต ต้องได้ระดับค่าคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 1.50 หรือ ถ้าได้ลงทะเบียนรายวิชามาแล้วไม่ต่ำกว่า 4 ภาคเรียน แต่ไม่ถึง 6 หรือไม่น้อยกว่า 75 หน่วยกิต ต้องได้ระดับค่าคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 1.75 หรือถ้าได้ลงทะเบียนรายวิชา ครบ 6 ภาคเรียน หรือ ไม่น้อยกว่า 110 หน่วยกิต ต้องได้รับค่าคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 1.90 จึงจะรับเข้า เรียนได้

ในกรณีที่ได้ระดับค่าคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ถึง 1.90 แต่ไม่ต่ำกว่า 1.75 ให้อยู่ ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะรับเข้าเรียน ทั้งนี้ต้องลงทะเบียนรายวิชาในสถานศึกษาแห่งหลัง สุด ไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน

ข้อ 28. ในกรณีที่นักเรียนย้ายสถานศึกษาถ้านักเรียนมีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ (ตก) ในรายวิชาใด และมีสิทธิสอบแก้ตัวตามที่กำหนดไว้ในระเบียบว่าด้วยการประเมินผล การเรียนตามหลักสูตรนี้ ให้สถานศึกษาที่นักเรียนเรียนอยู่ก่อนดำเนินการสอบแก้ตัวให้แก่แก่นักเรียน ผู้นั้นยกเว้นแต่มีเหตุจำเป็นอันเป็นเหตุสุดวิสัยให้สถานศึกษารับเข้าเรียนดำเนินการสอบแก้ตัวได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของสถานศึกษาที่รับเข้าเรียนเป็นราย ๆ ไป

ข้อ 29. สถานศึกษาจะรับโอนผลการเรียนรายวิชา ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2530 (ฉบับปรับปรุง ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2533) ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของสถาบันการศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ หรือทบวงมหาวิทยาลัยได้ตามเงื่อนไข ดังนี้

(1) ถ้าได้ลงทะเบียนรายวิชามาแล้วไม่ต่ำกว่า 1.50 หรือถ้าได้ลงทะเบียนหรือไม่น้อยกว่า 40 หน่วยกิต ต้องได้ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 1.50 หรือถ้าได้ลงทะเบียนรายวิชามาแล้วไม่ ต่ำกว่า 4 ภาคเรียน แต่ไม่ถึง 6 หรือไม่น้อยกว่า 75 หน่วยกิต ต้องได้ระดับค่าคะแนนเฉลี่ยสะสม ไม่ต่ำกว่า 1.75 หรือถ้าได้ลงทะเบียนรายวิชาครบ 6 ภาคเรียน หรือไม่น้อยกว่า 110 หน่วยกิต ต้องได้ระดับค่าคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 1.90 จึงจะรับเข้าเรียนได้

ในกรณีที่ได้ระดับค่าคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ถึง 1.90 แต่ไม่ต่ำกว่า 1.75 ให้อยู่ใน ดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะรับเข้าเรียน ทั้งนี้ต้องลงทะเบียนรายวิชาในสถานศึกษาแห่งหลังสุดไม่ น้อยกว่า 1 ภาคเรียน

(2) เป็นรายวิชาที่จุดประสงค์และเนื้อหาใกล้เคียงกันไม่ต่ำกว่าร้อยละ 60 โดยประมาณ และมีจำนวนหน่วยกิตไม่น้อยกว่าหน่วยกิตของรายวิชาที่ระบุไว้ในหลักสูตรที่ใช้ระเบียบนี้

(3) รายวิชาที่ได้ระดับผลการเรียน 1 ให้สถานศึกษาโอนผลการเรียนทำการทดสอบใหม่ถ้าเห็นว่ามิผลตามเกณฑ์มาตรฐานแล้ว จึงรับโอนรายวิชานั้น

(4) รายวิชาที่ได้ระดับผลการเรียนตั้งแต่ 2 ขึ้นไป สถานศึกษาจะรับโอนผลการเรียนหรือจะทำการทดสอบใหม่ แล้วจึงรับโอนรายวิชานั้นก็ได้

ข้อ 30. สถานศึกษาจะรับโอนผลการเรียนรายวิชาจากหลักสูตรอื่น ซึ่ง ก.พ. รับรองคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือจากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น หรือหลักสูตรอื่นใดที่มีลักษณะเดียวกัน แต่เรียกชื่อเป็นอย่างอื่นของกรมต่าง ๆ ในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ หรือหน่วยงานของราชการได้ตามเงื่อนไข ต่อไปนี้

(1) เป็นรายวิชา หรือกลุ่มวิชาที่มีจุดประสงค์ และเนื้อหาใกล้เคียงกันไม่ต่ำกว่าร้อยละ 60 โดยประมาณ และมีจำนวนหน่วยกิตไม่น้อยกว่าหน่วยกิตของรายวิชาระบุไว้ในหลักสูตรที่ใช้ระเบียบนี้

(2) ได้รับระดับผลการเรียนตั้งแต่ 2 ขึ้นไป

(3) สถานศึกษาอาจทำการทดสอบวิชาที่รับโอนก่อนรับโอนก็ได้

ข้อ 31. ถ้ามีระเบียบ คำสั่ง กระทรวงศึกษาธิการที่เกี่ยวข้องกับการเทียบโอนผลการเรียน หรือการถ่ายโอนผลการเรียนให้ถือปฏิบัติตามนั้น

ข้อ 32. การบันทึกผลการเรียนตามข้อ 29 ข้อ 30 หรือ 31 นั้นลงในระเบียบแสดงผลการเรียนให้ใช้รหัสวิชาและชื่อรายวิชาที่รับโอนมาจากหลักสูตรอื่นหรือจากการเทียบรายวิชา รหัสวิชา โดยกเว้นมีข้อกำหนดเฉพาะในเรื่องนั้น ๆ

ข้อ 33. สถานศึกษาจะอนุญาตนักเรียนไปเรียนรายวิชาจากสถานศึกษาแห่งอื่นตามระเบียบนี้ก็ได้ โดยสถานศึกษาทั้งสองแหล่งทำความตกลงร่วมกันในการจัดการสอนและรับโอนผลการเรียน

ข้อ 34. สถานศึกษาจะอนุญาตนักเรียนไปเรียนในรายวิชาในสถานศึกษาอื่นที่ไม่ได้ใช้หลักสูตรเดียวกัน แต่มีเนื้อหาใกล้เคียงกัน และมีจำนวนหน่วยกิต ไม่น้อยกว่ารายวิชาที่นักเรียนต้องเรียนในสถานศึกษาแห่งเดิม แม้รหัสวิชาหรือชื่อรายวิชาจะไม่ตรงกันก็ได้ โดยให้สถานศึกษาพิจารณารายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตรตามที่เห็นสมควร

ข้อ 35. ในกรณี ที่สถานศึกษาอนุญาตนักเรียนไปเรียนในรายวิชาในสถานศึกษาแห่งอื่นตามข้อ 34 ให้สถานศึกษาพิจารณารับโอนผลการเรียน ดังนี้

(1) รับโอนรายวิชาที่มีระดับผลการเรียน ตั้งแต่ 2 ขึ้นไป

(2) ทำการทดสอบใหม่เฉพาะรายวิชาที่ได้ระดับผลการเรียน 1 ถ้าเห็นว่ามีผลตามเกณฑ์มาตรฐานแล้วจึงรับโอนรายวิชานั้น หรือ

(3) รับโอนรายวิชาที่มีผลการเรียนตั้งแต่ระดับ 1 ขึ้นไป ทั้งนี้ให้สถานศึกษาแจ้งให้นักเรียนทราบก่อนที่จะอนุญาตให้นักเรียน

การบันทึกผลการเรียนลงในระเบียบแสดงผลการเรียน ให้ใช้รหัสวิชาและรายชื่อวิชาของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 โดยระบุว่าจะรับโอนจากสถานศึกษาแห่งอื่น รหัสวิชาใดยกเว้นมีข้อกำหนดเฉพาะในเรื่องนั้น ๆ

ข้อ 36. นักเรียนที่มีประสบการณ์ในงานอาชีพหรือฝึกงานในสถานฝึกอาชีพ หรือต้องการทำงานอาชีพ หรือทำงานในอาชีพนั้นอยู่แล้ว หรือมีความรู้ในรายวิชาตามหลักสูตรนี้มาก่อนเข้าเรียนหรือเข้าเรียนแล้วแต่ขอไปเรียนหรือฝึกปฏิบัติในสถานฝึกอาชีพจะขอสอบเทียบประสบการณ์งานอาชีพ จะขอสอบเทียบประสบการณ์หรือสอบเทียบความรู้ หรือขอเทียบประสบการณ์งานอาชีพเพื่อนับจำนวนหน่วยกิตสะสมสำหรับรายวิชานั้นก็ได้ ให้สถานศึกษาดำเนินการตามหลักเกณฑ์แนบท้ายระเบียบนี้

ถ้าผลปรากฏว่าสอบตก นักเรียนจะสอบเทียบประสบการณ์ หรือสอบเทียบความรู้หรือลงทะเบียนเรียนในภาคกลางนั้นอีกไม่ได้ เว้นแต่ในภาคเรียนอื่น

การบันทึกผลการเรียนลงในระเบียบแสดงผลการเรียน ให้แสดงหมายเหตุไว้ว่าเป็นรายวิชาที่สอบเทียบประสบการณ์หรือสอบเทียบความรู้

ข้อ 37. นักเรียนที่สถานศึกษาให้พ้นสภาพนักเรียน ตามข้อ 25 หรือข้อ 26 แห่งระเบียบนี้แล้วสอบเข้าเรียนใหม่ในสถานศึกษาเดิมหรือสถานศึกษาแห่งใหม่ได้อีก ให้สถานศึกษารับโอนผลการเรียนเฉพาะรายวิชาที่ยังปรากฏอยู่บนหลักสูตรนี้ และได้รับระดับผลการเรียนตั้งแต่ 2 ขึ้นไป

หมวด 6

ใบรับรองผลการเรียน

ข้อ 42. ให้ใช้สำเนาทะเบียนแสดงผลการเรียน (รบ. 1 ปวช.) เป็นเอกสารรับรองผลการเรียนแทนใบสุทธิ และใบรับรองตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยใบสุทธิและใบรับรองของสถานศึกษา

ข้อ 43. การทำสำเนา รบ. 1 ปวช. จะใช้วิธีถ่ายเอกสาร หรือเขียนขึ้นใหม่ ก็ได้ให้หัวหน้างานทะเบียน หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายทำการแทน ลงลายมือชื่อรับรองสำเนาพร้อมทั้งวันเดือนปี ที่ออกสำเนา

ถ้าหัวหน้าสถานศึกษาไม่อาจลงลายมือชื่อในต้นฉบับและสำเนาฉบับ และสำเนา รบ. ปวช. ได้ให้ผู้รักษาการในตำแหน่งหัวหน้าสถานศึกษาลงลายมือชื่อแทน

ข้อ 44. ถ้านักเรียนต้องการใบรับรองสถานภาพการเป็นนักเรียน หรือใบรับรองผลการเรียนจากสถานศึกษา สถานศึกษาจะออกใบรับรองสภาพการเป็นนักเรียน หรือใบรับรองผลการเรียนหรือสำเนา รบ. 1 ให้ก็ได้ ใบรับรองนี้ให้อายุเพียง 60 วัน และให้สถานศึกษากำหนดวันหมดอายุไว้ด้วย

ถ้านักเรียนต้องให้รับรองพื้นความรู้ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สถานศึกษาจะถ่ายสำเนา รบ. 1 ต. และรับรองสำเนาให้ไปก็ได้

หมวด 7

บทเฉพาะกาล

ข้อ 45. ให้ใช้ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2530 (ฉบับปรับปรุง ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2533) พ.ศ. 2534 กับนักเรียนที่เรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2530 (ฉบับปรับปรุง ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2533) ไปจนกว่านักเรียนผู้นั้นจบหลักสูตร แต่ต้องไม่เกิน 4 ปี การศึกษา นับแต่ปีการศึกษาที่เข้าเรียนหลังจากที่ใช้หลักสูตรตามระเบียบนี้ยกเว้นนักเรียนในระบบทวิภาคี ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 46. สถานศึกษาใดที่ประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 ก่อนระเบียบนี้บังคับใช้ให้ถือว่ามีผลสมบูรณ์ตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ 4 ตุลาคม พ.ศ. 2538

(นายชิงชัย มงคลธรรม)

รัฐมนตรีช่วยว่าการฯ ปฏิบัติราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

2.2.4 การส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร

วัสดุอุปกรณ์เป็นเครื่องมือที่สำคัญสำหรับครู ในเรื่องของการเรียนการสอนที่จะทำให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรง และเป็นการศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนวิชาชีพวัสดุอุปกรณ์มีความสำคัญยิ่งที่จะต้องจัดให้ครบถ้วน เพื่อจะได้บรรลุวัตถุประสงค์

ภิญโญ สาธร (2523 : 160) ได้ให้ความหมายของวัสดุอุปกรณ์การสอนว่า หมายถึง วัสดุและอุปกรณ์ทุกชนิดที่นำมาประกอบการเรียนการสอน เพื่อให้ นักเรียนเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ นักเรียนได้เรียนรู้จากของจริง และมองเห็นสิ่งที่เรียนแท้จริง

Edger Dale (อ้างถึงนิพนธ์ เมืองพร. 2536 : 10) ให้ข้อคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ว่าการที่จะให้นักเรียนได้รับประสบการณ์อย่างตรงจุดหมายนั้น วิธีการที่ดีที่สุดคือให้นักเรียนได้ลงมือทำจริง ๆ ที่เรียกว่าประสบการณ์ตรง (Direct and Purposeful Experience) น้อยที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ประดับ เรืองมาลัย (2517 : 378) ได้ให้ความเห็นถึงประโยชน์ของอุปกรณ์การสอนไว้
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น นอกทั้งห้ามมิให้คัดลอกและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งเป็นการน้อม
 คำนึง

1. การช่วยกระตุ้นและเร้าความสนใจของเด็ก

2. ช่วยให้เด็กเรียนได้มากและจำได้ดี
3. ช่วยประหยัดเวลาในการเรียน
4. ช่วยให้เด็กได้รับประสบการณ์หลายด้าน
5. ทำเรื่องยากให้เป็นเรื่องง่าย

สรุปแล้วจะเห็นได้ว่า วัตถุประสงค์การสอนมีประโยชน์มากเป็นตัวการสำคัญอันหนึ่งที่จะช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพและบังเกิดผลดี ฉะนั้นผู้บริหารควรเอาใจใส่สนับสนุนเกี่ยวกับวัตถุประสงค์การสอน ส่งเสริมและบริหารครูในการใช้วัตถุประสงค์การสอน

Conant (1967 : 48) เสนอแนะว่า อาคารเรียนควรจะได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่ ปลอดภัย และดึงดูดใจ สามารถเปลี่ยนแปลงให้เข้ากับโปรแกรมการเรียนการสอน การบริหารและให้ความเหมาะสมกับความต้องการของชุมชนด้วย ส่วนวิชัย วงษ์ใหญ่ (2538 : 139-140) กล่าวว่า การจัดอาคารสถานที่ เป็นการจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ เพราะการเรียนรู้ของผู้เรียนไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น สภาพแวดล้อมภายนอกห้องเรียนก็มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้เช่นกัน และกรมสามัญศึกษา (2526 : 44) ให้ความละเอียดเกี่ยวกับส่วนประกอบของอาคารสถานที่ว่า ประกอบด้วย 1) ส่วนที่เป็นถนน คือ ถนนเข้าออกสถานศึกษา และถนนเชื่อมระหว่างอาคารเรียน 2) ส่วนที่เป็นอาคาร คือ อาคารเรียน และอาคารประกอบ ซึ่งหมายถึงอาคารที่ไม่ได้ใช้สำหรับการสอน เช่น อาคารฝึกงาน อาคารหอประชุม อาคารโรงอาหาร เป็นต้น 3) ส่วนที่เป็นสนาม แบ่งออกเป็นสนามกีฬา สนามหญ้า 4) ส่วนที่เป็นสวน แบ่งเป็นสวนหย่อม สวนป่า แปลงเกษตร 5) ส่วนที่เป็นห้องเรียน แบ่งเป็นห้องเรียนและห้องปฏิบัติการพิเศษ

เมธี ปิณฑนานนท์ (2529 : 9-10) ได้กล่าวไว้ว่า คุณลักษณะของสถานศึกษาที่พึงประสงค์ในแง่ของอาคารสถานที่นั้นจะต้องสนองประโยชน์ใช้สอยได้สูงสุด กล่าวคือ ต้องมีลักษณะสำคัญ 10 ประการ ต่อไปนี้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า การวางแผนการบริหารอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ จะต้องมีจุดมุ่งหมาย 10 ประการ ต่อไปนี้เสมอ คือ

1. มีความเพียงพอ (Adequacy)
2. มีความเหมาะสม (Suitability)
3. มีความปลอดภัย (Safety)
4. มีสุขภาพลักษณะ (Healthfulness)
5. ระยะเวลาที่ติดต่อและใช้สอย (Accessibility)
6. มีความยืดหยุ่น (Flexibility)
7. มีประสิทธิภาพ (Efficiency)
8. มีความประหยัด (Economy)

เอกสารนี้เป็นเอกสารของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

9. สามารถขยายได้ (Expansibility)

10. มีรูปร่างที่สวยงาม (Appearance)

Caorolyn Bagby and Ruth Sticky (1957 : 579-581) ได้กล่าวเกี่ยวกับอาคารเรียน พอสรุปได้ว่า ก่อนสร้างอาคารเรียนควรได้วางแผนผังไว้ก่อน การวางแผนผังอาคารเรียนก็เหมือนกับการวางแผนจัดทำหลักสูตร คือ จะต้องคำนึงถึงว่า เรามีจุดประสงค์อะไรบ้าง ในการจัดการศึกษาของเรา และจะมีผลสัมฤทธิ์แค่ไหน เมื่อวางวัตถุประสงค์ไว้ชัดเจนดีแล้ว การสร้างอาคารเรียนและสิ่งก่อสร้างอื่น ๆ จะต้องสร้างให้เป็นไปตามการสร้างอาคารเรียน แต่เมื่อวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเปลี่ยนแปลงได้ และวิธีการสอนอาจคิดวิธีใหม่ ๆ ขึ้นมาได้เมื่อนั้น อะไร ๆ ก็เป็นเรื่องของการ ยืดหยุ่น

หวน พินธุพันธ์ (2508 : 52) ได้แบ่งโรงฝึกงานออกเป็น 3 แบบ คือ

1. โรงฝึกงานรวม หรือโรงฝึกงานทั่วไป (Comprehensive general shop) ในโรงฝึกงานแบบนี้เป็นแบบที่จัดสอนรวมงานหลาย ๆ แขนงในโรงฝึกงานเดียวกัน เช่น งานไม้ งานโลหะ งานศิลปหัตถกรรม งานไฟฟ้า งานพิมพ์ งานเขียนแบบ ซึ่งเป็นลักษณะกว้างมากกว่าการเรียนการสอนให้ลึกลงไปในงานแขนงใดแขนงหนึ่ง

2. โรงฝึกงานเฉพาะทั่วไป (General shop) การจัดโรงงานฝึกแบบนี้เป็นการจัดการสอนวิชาช่างหมวดใหญ่ ๆ โดยแยกเป็นช่างหมวดย่อย ๆ ในโรงงานเดียวกัน หรือทำงานที่คล้ายคลึงกันใกล้เคียงกัน ใช้เครื่องมือร่วมกันได้ เช่น โรงงานฝึกช่างโลหะก็มีงานทำโลหะ การบัดกรี การเชื่อม การกลึง การหล่อ และการตีเหล็ก เป็นต้น

สมาน บุญสั้น (2524 : 44-50) ได้เสนอแนวคิดไว้ว่าโรงงานที่ดีควรคำนึงถึงองค์ประกอบต่อไปนี้

1. ลักษณะและรูปร่างของตัวอาคาร
2. ความเหมาะสมกับสภาพแวดล้อม
3. การจัดพื้นที่ใช้สอนภายในโรงฝึกงาน (Floor Space) ต้องจัดพื้นที่ให้เหมาะสมและให้มีพื้นที่ให้เพียงสำหรับหน่วยงานต่าง ๆ
4. สภาวะทางกายภาพ (Physical Condition) เหมาะสมกับผู้เรียน สภาวะทางกายภาพนี้ ได้แก่ อุณหภูมิ อากาศหมุนเวียน แสงสว่าง น้ำดื่ม และน้ำใช้
5. พื้นที่ของโรงงานเหมาะสมกับสภาพงาน

ในการเรียนการสอนวิชาวิชาชีพจะต้องมีสถานที่ที่ใช้อสอนและฝึกงานเฉพาะโดยทั่ว ๆ ไป แล้ว สถานที่ที่ใช้อสอนและฝึกงาน มี 16 ลักษณะ ด้วยกันคือ

1. ห้องเรียนเป็นห้องเรียนทั่ว ๆ ไป ใช้ในการสอนวิชาที่เป็นทฤษฎี เช่น วิชาสามัญ และสัมพันธ์ วิชาทฤษฎีช่าง

2. ห้องเขียนแบบ เป็นห้องเฉพาะใช้ในการเรียนการสอนเขียนแบบ ซึ่งจะต้องมีครุภัณฑ์และอุปกรณ์ที่จำเป็นในการเขียนแบบ คือ โต๊ะ และเครื่องมือสำหรับเขียนแบบ
3. ห้องปฏิบัติการ เป็นห้องที่ใช้สำหรับการเรียนหรือทดลองเฉพาะอย่าง เช่น ห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ ห้องทดลอง หรือห้องทดสอบโลหะวิทยา
4. โรงฝึกงานภาคสนามเป็นการสอนวิชาสำรวจภาคปฏิบัติ หรือการออกไปทำการเดินสายไฟตามอาคารอื่น ๆ ทั่ว ๆ ไป
5. การฝึกงานภาคสนามเป็นการสอนวิชาสำรวจภาคปฏิบัติ การไฟฟ้า องค์กรการโทรศัพท์ สื่อการเรียนการสอน

สื่อการเรียนการสอนเป็นสิ่งสำคัญมากที่ครูผู้สอนจะต้องใช้ความสามารถในการสอนได้ถูกต้อง เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา ถ้าผู้สอนไม่เข้าใจและใช้ไม่ถูกต้อง แล้วแม้ว่าจะมีการสื่อการเรียนการสอนเพียงใด การเรียนการสอนก็อาจไม่บรรลุตามเป้าหมายหรือจุดประสงค์ของหลักสูตรได้

วนิดา จึงประสิทธิ์ (2532 : 7) ให้ความหมายสื่อการสอนไว้ว่า สื่อการสอน (Instructional Media) สิ่งที่น่าความรู้ไปสู่ผู้เรียน อยู่ในรูปของสิ่งพิมพ์หรือไม่ใช่สิ่งพิมพ์ก็ได้ สื่อการสอนที่ไม่ใช่สิ่งพิมพ์ ก็คือ สื่อประเภทโสตทัศนอุปกรณ์ (Audio – Visual Aids) หมายถึงรวมถึง วัสดุ เครื่องมือ อุปกรณ์ และวิธีการทางโสตทัศนศึกษา

ประมุข กอปรสิริพัฒน์ และสมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์ (2522 : 90-92) ได้แบ่งประเภทของสื่อการเรียนการสอนไว้ 3 ลักษณะ คือ

1. เครื่องมือหรืออุปกรณ์การสอน (Hard ware) ซึ่งได้แก่ สื่อใหญ่เป็นอุปกรณ์ทางโสตทัศนศึกษาที่มีเทคนิคการทำซับซ้อน ซึ่งส่วนมากเป็นอุปกรณ์ไฟฟ้า เช่น เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องฉายสไลด์ เครื่องฉายภาพทึบ เครื่องบันทึกเสียง วิทยุเครื่องรับโทรทัศน์ ฯลฯ

2. วัสดุ (Software) ได้แก่ สื่อเล็กทั้งหลายอุปกรณ์ทางโสตทัศนศึกษาที่จัดทำและนำไปใช้สะดวกเป็นฟิล์มสไลด์ แผ่นภาพโปสเตอร์ แผนภูมิ รูปภาพ บัตรคำ ฯลฯ

3. เทคนิคหรือวิธีการ (Techniques or methods) ได้แก่ การใช้เทคนิคหรือวิธีการต่าง ๆ อันเป็นกรรมวิธีที่เป็นสื่อไปสู่การเรียนรู้แก่ผู้เรียน เช่น นิทานเพลง การเล่นเกมบทบาทสมมติละครหุ่น การจัดนิทรรศการ การพาไปศึกษานอกสถานที่ การสาธิตการทดลอง เป็นต้น ซึ่งกรรมวิธีในการใช้สื่อดังกล่าวนี้ อาจจะต้องใช้สื่อประเภทที่ 1 และ 2 เข้าร่วมด้วย

จากที่กล่าวมาแล้ว พอที่จะสรุปได้ว่า สื่อการสอนวิชาชีพประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม นั้น แบ่งออกได้ดังนี้

1. สื่อการสอนที่เป็นเอกสาร เช่น หนังสือ วารสาร ใบงาน ใบความรู้ ใบช่วยสอน
2. สื่อการสอนที่เป็นเครื่องมือเครื่องจักร และอุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น เครื่องกลึง เครื่องเชื่อม เครื่องเจาะ เครื่องยนต์ ฯลฯ

3. สื่อการสอนที่เป็นพวกวัสดุฝึก เช่น เหล็กเส้น แผ่นเหล็ก ปูน ทราช สีน้ำมัน ไม้อัด

4. สื่อการสอนที่เป็นพวกโสตทัศนูปกรณ์ เช่น เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องฉายข้าม

ศรียะ เครื่องเล่นเทป วิดีโอ คอมพิวเตอร์ช่วยสอน เครื่องฉายสไลด์ ฯลฯ

สัทัญญา อารีวรรณ (2521 : 60) ได้ให้หลักในการเลือกสื่อการสอนไว้ดังนี้

1. ต้องเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้เรียน
2. ต้องตรงกับจุดมุ่งหมายของบทเรียนและจุดมุ่งหมายของครูที่จะสอนบทเรียน

นั้น ๆ

3. ต้องอยู่ในสภาพใช้การได้ดี
4. ต้องตรงกับความเป็นจริง
5. ต้องตรงกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
6. ต้องสัมพันธ์กับความรู้เก่าของผู้เรียน
7. ควรเป็นวัสดุราคาเบา หาง่าย ปลอดภัยคุ้มค่า

ดังนั้นพอสรุปได้ว่า การส่งเสริมสนับสนุนการใช้หลักสูตร จะต้องประกอบไปด้วย วัสดุอุปกรณ์อันเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการเรียนการสอนที่จะให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสอนวิชาชีพจำเป็นต้องอาศัยวัสดุ อุปกรณ์เครื่องมือ ให้เพียงพอแก่นักเรียน นักศึกษาการจัดอาคารสถานที่เป็นส่วนสำคัญในการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพ นอกจากนั้นด้าน สื่อการเรียนเป็นตัวช่วยให้ครู - อาจารย์ นำมาใช้เพื่อให้ความรู้แก่นักเรียนนักศึกษา และเป็นการ กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้ และความสนใจ อันเป็นผลส่งต่อประสิทธิภาพการเรียนการสอนที่จะ บรรลุผลตามเป้าหมายของหลักสูตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ใน 4 ด้าน คือ ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตรจำแนกตามตำแหน่งงานซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือรวบรวมข้อมูล
 - 3.2.1 วิธีสร้างเครื่องมือ
 - 3.2.2 การทดสอบเครื่องมือ
- 3.3 วิธีรวบรวมข้อมูล
- 3.4 วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนที่ใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 32 แห่ง รวมจำนวน 356 คน โดยแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. ฝ่ายบริหาร ได้แก่ ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ หัวหน้าคณะศิลปกรรม หัวหน้าแผนกออกแบบ หัวหน้างานหลักสูตรและการสอนหัวหน้างานวัดผลและประเมินผลในสถานศึกษาจำนวน 32 แห่ง รวม 192 คน

2. อาจารย์ผู้สอน ได้แก่ อาจารย์ที่สอนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ งามอาชีวศึกษา ในสถานศึกษาจำนวน 32 แห่ง รวม 164 คน

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ใช้ประชากรศึกษาทั้งหมด ดังรายละเอียดในตารางที่ 3.1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งยังมีให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนประชากรที่ใช้ในการวิจัย

สถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา	ประชากร		
	ผู้บริหาร	อาจารย์	รวม
กลุ่มอาชีวศึกษาภาคกลาง			
1. วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมกรุงเทพ	6	5	11
2. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเสาวภา	6	11	17
3. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอี่ยมละออ	6	2	8
4. วิทยาลัยอาชีวศึกษารนบุรี	6	11	17
5. วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม	6	11	17
6. วิทยาลัยอาชีวศึกษากาญจนบุรี	6	5	11
7. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี	6	3	9
8. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุพรรณบุรี	6	4	10
กลุ่มอาชีวศึกษาภาคใต้			
9. วิทยาลัยอาชีวศึกษาปัตตานี	6	4	10
10. วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช	6	6	12
11. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสงขลา	6	6	12
12. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี	6	5	11
13. วิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต	6	5	11
กลุ่มอาชีวศึกษาภาคตะวันออก			
14. วิทยาลัยอาชีวศึกษาพระนครศรีอยุธยา	6	6	12
15. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสระบุรี	6	5	11
16. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี	6	2	8
17. วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา	6	3	9
18. วิทยาลัยอาชีวศึกษาชลบุรี	6	4	10
กลุ่มอาชีวศึกษาภาคเหนือ			
19. วิทยาลัยอาชีวศึกษานครสวรรค์	6	7	13
20. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุโขทัย	6	4	10
21. วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุตรดิตถ์	6	4	10
22. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงราย	6	6	12
23. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงใหม่	6	7	13
24. วิทยาลัยอาชีวศึกษาแพร่	6	4	10
25. วิทยาลัยอาชีวศึกษาลำปาง	6	4	10

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

สถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา	ประชากร		
	ผู้บริหาร	อาจารย์	รวม
กลุ่มอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ			
26. วิทยาลัยอาชีวศึกษาขอนแก่น	6	5	11
27. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเลย	6	3	9
28. วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานี	6	4	10
29. วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม	6	3	9
30. วิทยาลัยอาชีวศึกษาร้อยเอ็ด	6	11	17
31. วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุบลราชธานี	6	6	12
32. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุรินทร์	6	4	10
รวมทั้งสิ้น	192	164	356

ที่มา : ข้อมูลสถานศึกษา กลุ่มวิทยาลัยอาชีวศึกษา และวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษา 2540

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในครั้งนี้เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scales) 5 ระดับที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

3.2.1 วิธีสร้างเครื่องมือ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาทฤษฎี เอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม กรมอาชีวศึกษา สภาพของผู้สำเร็จการศึกษา การนำความรู้จากรายวิชาในหลักสูตรไปใช้ในการปฏิบัติงาน การกำหนดนโยบายและแผนงานอาชีวศึกษา การจัดสรรและการใช้งบประมาณ อาจารย์กับภาระงาน คุณภาพและลักษณะของอาจารย์ องค์ประกอบของหลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลและการประเมินผลการเรียนการสอนการส่งเสริมสนับสนุนการใช้หลักสูตร

2. แบบสอบถามผู้วิจัยสร้างขึ้นเองโดยใช้กรอบแนวคิดของแบบสอบถามงานวิจัยของวิมล เทศวานิช (2540 : 130) ศรารุช สังข์สุวรรณ (2537 : 151) และประชาคม จันทระจิต (2533 : 267) โดยนำมาปรับปรุงให้เข้ากับการศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม กรมอาชีวศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารสร้างแบบสอบถามฉบับร่าง โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ (Check List)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนต่อการศึกษ
การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ กรมอาชีพศึกษา
จำนวน 4 ด้านได้แก่

1. ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร	จำนวน 14 ข้อ
2. ด้านการเรียนการสอน	จำนวน 14 ข้อ
3. ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	จำนวน 10 ข้อ
4. ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร	จำนวน 14 ข้อ
รวมจำนวนทั้งหมด	52 ข้อ

โดยกำหนดน้ำหนักของแบบสอบถามประมาณค่าเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง	เห็นด้วยกับข้อความนั้นในระดับมากที่สุด
4 หมายถึง	เห็นด้วยกับข้อความนั้นในระดับมาก
3 หมายถึง	เห็นด้วยกับข้อความนั้นในระดับปานกลาง
2 หมายถึง	เห็นด้วยกับข้อความนั้นในระดับน้อย
1 หมายถึง	เห็นด้วยกับข้อความนั้นในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการศึกษาการ
ใช้หลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม กรม
อาชีพศึกษา

4. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วเสนออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์เพื่อ
ตรวจสอบแนะนำปรับปรุงแก้ไข

3.2.2 การทดสอบเครื่องมือ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรง
ของเนื้อหา รวม 6 ท่าน คือ

1. รศ.ดร.นิภา เพชรสม คณบดีคณะครุศาสตร์
สถาบันราชภัฏเพชรบุรี
2. ดร.ทองเหมาะ จำปาเงิน รองคณบดีฝ่ายวิชาการ
คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
สถาบันราชภัฏเพชรบุรี
3. นายรุ่งเรือง ชุมพาลี หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์
จังหวัดเพชรบุรี
4. นางสุนันทา ลิขสกุล ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ
วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น มิอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งยังสงวนลิขสิทธิ์และสงวนข้อมูลเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. นางวรรณนันทน์ วิชัยดิษฐ์ อาจารย์ 3 วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี
6. นายเอี่ยมวิทย์ ชันทอง หัวหน้าคณะศิลปกรรม
วิทยาลัยอาชีวศึกษาเสาวภา

2. นำแบบสอบถามที่ผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อเสนอแนะแล้ว ไปปรึกษาอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนนำไปทดลองใช้ต่อไป

3. หลังจากแก้ไขปรับปรุงแบบสอบถามอย่างละเอียดดีแล้ว เพื่อให้แบบสอบถามชุดนี้มีความเชื่อมั่น (Reliability) สำหรับผู้วิจัย ผู้วิจัยจึงนำไปทดลองใช้ (Try-Out) ที่วิทยาลัยเทคนิคราชบุรี และโรงเรียนไทยวิจิตรศิลป์อาชีวะจำนวน 30 คน ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ทั้งฉบับและรายด้านดังนี้

การใช้หลักสูตร	ค่าความเชื่อมั่น
1. ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร	0.97
2. ด้านการเรียนการสอน	0.96
3. ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน	0.94
4. ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร	0.95
ค่าเฉลี่ยทั้งฉบับ	0.99

4. จึงนำแบบสอบถามที่ทดลองใช้แล้วไปเก็บข้อมูลต่อไป

3.3 การรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเป็นขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. บันทึกลงเสนอขออนุญาตให้งานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ออกหนังสือขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามถึงกรมอาชีวศึกษากระทรวงศึกษาธิการ เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลจากผู้บริหาร และคณาจารย์ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา และวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม ที่เป็นกลุ่มประชากรศึกษา ดังที่ได้กำหนดไว้

2. นำหนังสือเสนอต่อกรมอาชีวศึกษาเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบและนำหนังสือที่ผ่านการพิจารณาแล้วเสนอต่อกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา เพื่อออกหนังสือขอความร่วมมือไปยังผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยศิลปหัตถกรรมที่ได้กำหนดไว้เป็นกลุ่มประชากรศึกษา เพื่ออำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูล

3. การส่งแบบสอบถามให้กลุ่มประชากรผู้วิจัยส่งทางไปรษณีย์และเก็บรวบรวมแบบสอบถามคืนด้วยตนเองโดยใช้เวลาในการเก็บรวบรวมทั้งสิ้น 60 วัน นับจากวันที่จัดส่งแบบสอบถามที่ส่งไป 356 ชุด ได้รับกลับคืนมาทั้งสิ้น 356 ชุดซึ่งเป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ทั้งหมด

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม แล้วตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติ ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS/PC* (Statistical Package for the Social Sciences/Personal Computer Plus)

2. ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูล สำหรับ ตอนที่ 1 ซึ่งเป็นการสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้ค่าความถี่ และร้อยละ

3. ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูล สำหรับตอนที่ 2 ซึ่งเป็นการสอบความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนต่อการศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา วิเคราะห์เป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย (μ) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากร (σ) เป็นรายด้าน และภาพรวม

ส่วนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็น ระหว่าง ผู้บริหาร กับ อาจารย์ผู้สอน จำแนกตามตำแหน่งงาน

4. ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับ การศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา

5. การแปลความหมายข้อมูล พิจารณาจากค่าเฉลี่ย (μ) ซึ่งมีความหมาย ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50 - 5.00 หมายถึง เห็นด้วยกับข้อความนั้นในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50 - 4.49 หมายถึง เห็นด้วยกับข้อความนั้นในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50 - 3.49 หมายถึง เห็นด้วยกับข้อความนั้นในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50 - 2.49 หมายถึง เห็นด้วยกับข้อความนั้นในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 - 1.49 หมายถึง เห็นด้วยกับข้อความนั้นในระดับน้อยที่สุด

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับความคิดเห็นอื่น ๆ และข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้วิธีสรุปเรียงตามลำดับความสำคัญตามความถี่ของความคิดเห็น

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ

2. ค่าเฉลี่ย (μ) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)

3. ค่าความแตกต่างของระดับความคิดเห็น และ ผลต่างๆของค่าเฉลี่ย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับครู ำงานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามทำคัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ทั้ง 4 ด้าน จำแนกตามตำแหน่งงานและประสบการณ์การทำงานในภาพรวมและรายด้านในการวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ มาจัดลำดับและเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การใช้หลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ดังนี้

ส่วนที่ 1 วิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร , ด้านการเรียนการสอน , ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน , ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตรโดยภาพรวมและรายด้าน

ส่วนที่ 2 วิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร , ด้านการเรียนการสอน , ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน , ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้วิจัยนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 356 คน ซึ่งเป็นรายละเอียดเกี่ยวกับตำแหน่งงาน ประสบการณ์การทำงานและวุฒิการศึกษาโดยเสนอในรูปแบบตาราง ดังนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบถาม

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม		จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ตำแหน่ง	ผู้บริหาร	192	53.9
	อาจารย์ผู้สอน	164	46.1
	รวม	356	100.00
2. ประสบการณ์การทำงาน	น้อยกว่า 10 ปี	111	31.2
	10-20 ปี	151	42.4
	มากกว่า 20 ปี	94	26.4
	รวม	356	100.00
3. วุฒิทางการศึกษา	ต่ำกว่าปริญญาตรี	55	15.4
	ปริญญาตรี	168	47.2
	สูงกว่าปริญญาตรี	133	37.4
	รวม	356	100.00

ตารางที่ 4.1 พบว่าจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 356 จำนวนเป็นผู้บริหาร 192 คน คิดเป็นร้อยละ 53.9 อาจารย์ผู้สอน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 46.1

ประสบการณ์การทำงานพบว่า จำนวนผู้ตรวจสอบแบบสอบถาม 356 คน มีประสบการณ์การทำงานน้อยกว่า 10 ปี จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 31.2 ประสบการณ์การทำงานเท่ากับหรือมากกว่า 10 ปี จำนวน 151 คน คิดเป็นร้อยละ 42.4 ประสบการณ์การทำงานมากกว่า 20 ปี จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 26.4

วุฒิทางการศึกษาพบว่า จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 356 คน มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 15.4 วุฒิปริญญาตรี จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 47.2 วุฒิสสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 37.4

หมายเหตุ: ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการศึกษ
การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม
กรรมอาชีพศึกษา ดังนี้

ส่วนที่ 1 วิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการศึกษการใช้หลัก
สูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพพุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม กรรมอาชีพ
ศึกษา ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านองค์ประกอบหลักสูตร , ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน , ด้านวัดผลและ
ประเมินผลการเรียนการสอน , ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร โดยภาพรวมและราย
ด้าน โดยผู้วิจัยนำเสนอในรูปตาราง ดังนี้

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน
ต่อการศึกษการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ
คณะศิลปกรรม กรรมอาชีพศึกษา โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน

การใช้หลักสูตร	N = 356		ระดับความ คิดเห็น	ลำดับที่
	μ	δ		
ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร	3.31	.42	ปานกลาง	1
ด้านการเรียนการสอน	3.25	.41	ปานกลาง	2
ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน	3.19	.44	ปานกลาง	3
ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร	3.16	.44	ปานกลาง	4
เฉลี่ยรวม	3.23	.33	ปานกลาง	-

ตารางที่ 4.2 พบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการศึกษการใช้หลักสูตร
ประกาศนียบัตรวิชาชีพพุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม กรรมอาชีพศึกษาโดย
ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu=3.23$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ระดับความคิดเห็น
ของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการศึกษการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538
สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม กรรมอาชีพศึกษา อยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน ด้านที่มีค่าเฉลี่ย
สูงสุดได้แก่ ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร ($\mu=3.31$) รองลงมาคือด้าน การเรียนการสอน
($\mu=3.25$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน ($\mu=3.19$)
และด้านที่มีระดับความคิดเห็นต่ำสุด คือ ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร ($\mu=3.13$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ด้านองค์ประกอบหลักสูตร

	การใช้หลักสูตรด้านองค์ประกอบของหลักสูตร	N = 356		ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
		μ	δ		
1	ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการจุดหมายโครงสร้างของหลักสูตร ปวช. 2538 สาขาออกแบบ คณะศิลปกรรม	3.70	0.74	มาก	1
2	ผู้สอนสามารถนำหลักการจุดหมายของหลักสูตรไปปฏิบัติได้จริง	3.50	0.10	มาก	2
3	จุดหมายของหลักสูตรช่วยให้สามารถผลิตนักศึกษาได้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคม	3.35	0.80	ปานกลาง	4
4	จุดหมายของหลักสูตรกำหนดได้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน	3.26	0.82	ปานกลาง	8
5	การจัดทำและจัดทำเอกสารการใช้หลักสูตรเผยแพร่ให้ผู้สอน	3.20	0.84	ปานกลาง	10
6	ความเพียงพอของการเผยแพร่เอกสารการใช้หลักสูตร	3.15	0.89	ปานกลาง	14
7	หลักสูตรได้กำหนดกลุ่มวิชาชีพ สาขาออกแบบมีความเหมาะสมที่นักศึกษาจบไปแล้วสามารถประกอบอาชีพได้	3.24	0.83	ปานกลาง	9
8	การกำหนดรายวิชาในหมวดวิชาชีพเป็นไปอย่างเหมาะสม	3.18	0.83	ปานกลาง	12
9	หลักสูตรได้กำหนดนักศึกษาฝึกงาน/โครงการ/โครงการวิชาชีพเพื่อเตรียมตัวเข้าสู่อาชีพไม่น้อยกว่า 360 คาบเรียนเป็นไปอย่างเหมาะสม	3.34	0.84	ปานกลาง	6
10	การกำหนดสัดส่วนหน่วยกิตของโครงสร้างหลักสูตรในหมวดวิชาพื้นฐานหมวดวิชาชีพและหมวดวิชาเลือกเป็นไปอย่างเหมาะสม	3.34	0.75	ปานกลาง	5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น มอนูญตให้หน้าไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 1. ไม่ควรตีพิมพ์หรือทำซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาต
 2. ไม่ควรนำเนื้อหาไปใช้ในเชิงพาณิชย์
 3. ไม่ควรนำเนื้อหาไปใช้ในเชิงการเมืองหรือศาสนา
 4. ไม่ควรนำเนื้อหาไปใช้ในเชิงการฟ้องร้องคดี

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

การใช้หลักสูตรด้านองค์ประกอบของหลักสูตร		N = 356		ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
		μ	δ		
11	รายวิชาในหมวดวิชาชีพและหมวดวิชาเลือกสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ	3.40	0.78	ปานกลาง	3
12	ความยากง่ายของเนื้อหาวิชาในหลักสูตรเหมาะสมกับระดับการศึกษา	3.29	0.77	ปานกลาง	7
13	มีการกำหนดคาบการสอนเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา	3.20	0.91	ปานกลาง	11
14	มีการนำปัญหาและอุปสรรคการใช้หลักสูตรมาปรับปรุงการเรียนการสอนของวิทยาลัย	3.16	0.86	ปานกลาง	13
เฉลี่ยรวม		3.31	0.42	ปานกลาง	-

ตารางที่ 4.3 พบว่าระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพพุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม กรมอาชีวศึกษา ด้านองค์ประกอบหลักสูตรค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.31$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า และข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการ จุดหมาย โครงสร้างของ หลักสูตร ปวช. 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม ($\mu = 3.70$) รองลงมาคือ ผู้สอนสามารถ นำหลักการจุดหมายของหลักสูตรไปปฏิบัติได้จริง ($\mu = 3.50$) และรายวิชาในหมวดวิชาชีพและ หมวดวิชาเลือก สามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ ($\mu = 3.40$) ส่วนข้อที่มีระดับความคิดเห็น ต่ำสุดคือ ความเพียงพอของการเผยแพร่เอกสารการใช้หลักสูตร ($\mu = 3.15$) และมีการนำปัญหา และอุปสรรคการใช้หลักสูตรมาปรับปรุงการเรียนการสอนของวิทยาลัย ($\mu = 3.16$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาติให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.4 แสดงค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์
ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขา
วิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ด้านการเรียนการสอน

การใช้หลักสูตรด้านการเรียนการสอน		N = 356		ระดับความ คิดเห็น	ลำดับ ที่
		μ	δ		
15	การจัดทำแผนการเรียนการสอนของวิทยาลัยจัดได้ บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	3.29	0.80	ปานกลาง	4
16	เนื้อหาของหลักสูตรสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการ สอนได้ครอบคลุมจุดประสงค์	3.29	0.84	ปานกลาง	5
17	วิทยาลัยให้การส่งเสริมสนับสนุนการอบรมสัมมนา ด้านเนื้อหาในหลักสูตร	3.33	0.85	ปานกลาง	1
18	การขาดแคลนอาจารย์เฉพาะสาขาวิชา	3.30	0.87	ปานกลาง	3
19	ผู้สอนมีความสามารถในการใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ การสอนของอาจารย์	3.28	0.92	ปานกลาง	6
20	ผู้สอนใช้เทคนิคการสอนแบบต่าง ๆ สอนนักเรียน	3.24	0.86	ปานกลาง	8
21	ผู้สอนเลือกวิธีสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา	3.32	0.85	ปานกลาง	2
22	จัดให้มีการฝึกทักษะต่าง ๆ ให้เกิดความชำนาญตาม วัตถุประสงค์	3.24	0.91	ปานกลาง	10
23	เวลาเรียนไม่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา	3.24	0.86	ปานกลาง	9
24	การพัฒนาตนเองในการเพิ่มพูนความรู้ด้าน เทคโนโลยีใหม่ ๆ จากอาจารย์	3.15	0.90	ปานกลาง	14
25	มีการจัดทำแผนการสอนก่อนทำการสอนของอาจารย์	3.23	0.88	ปานกลาง	11
26	การจัดทำเอกสารประกอบการสอน	3.25	0.83	ปานกลาง	7
27	ความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนของ นักศึกษา	3.16	0.89	ปานกลาง	13
28	การสอนวิชาชีพโดยเน้นการปฏิบัติให้สอดคล้องกับ ความต้องการและมาตรฐานที่ได้กำหนดไว้	3.18	0.87	ปานกลาง	12
เฉลี่ยรวม		3.25	0.41	ปานกลาง	-

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้ใช้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น มิใช่สงวนลิขสิทธิ์ไปใช้ประโยชน์อื่นใด

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.4 ระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการศึกษาริใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.25$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ วิทยาลัยให้การส่งเสริมสนับสนุนการอบรมสัมมนาด้านเนื้อหาในหลักสูตร ($\mu = 3.33$) รองลงมาคือ ผู้สอนเลือกวิธีสอน ($\mu = 3.30$) ส่วนข้อที่มีระดับความคิดเห็นต่ำสุดคือ การพัฒนาตนเองในการเพิ่มพูนความรู้ด้านเทคโนโลยีใหม่ ๆ ของอาจารย์ ($\mu = 3.15$) และความสนใจและการกระตือรือร้นในการเรียนของนักศึกษา ($\mu = 3.16$)

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการศึกษาริใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม กรมอาชีวศึกษา ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน

การใช้หลักสูตร ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน		N = 356		ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
		μ	δ		
29	ความเข้าใจของอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับระเบียบการวัดผลประเมินผลกระทรวงศึกษาธิการ	3.26	0.83	ปานกลาง	3
30	ความรู้และทักษะในการสร้างเครื่องมือวัดและประเมินผลของอาจารย์	3.30	0.85	ปานกลาง	2
31	การสร้างข้อสอบให้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	3.31	0.80	ปานกลาง	1
32	การวิเคราะห์ข้อสอบและการปรับปรุงคุณภาพของข้อสอบ	3.19	0.95	ปานกลาง	5
33	การอบรมสัมมนาหรือประชุมอาจารย์ให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเกณฑ์การตัดสินการเรียน	3.17	0.90	ปานกลาง	6
34	การประเมินผลก่อนการเรียนเพื่อตรวจสอบพื้นฐานความรู้ของนักศึกษา	3.10	0.85	ปานกลาง	9
35	การเรียนซ้ำของนักศึกษาที่สอบไม่ผ่านรายวิชา	3.13	0.86	ปานกลาง	8
36	การฟื้นฟูสภาพของนักศึกษาเนื่องจากปัญหาด้านพื้นฐานการเรียน	3.10	0.88	ปานกลาง	10
37	การใช้กระบวนการประเมินผลเพื่อตัดสินการเรียน	3.16	0.93	ปานกลาง	7
38	การใช้กระบวนการประเมินผลเพื่อปรับปรุงการสอน	3.20	0.90	ปานกลาง	4
เฉลี่ยรวม		3.19	0.44	ปานกลาง	-

ตารางที่ 4.5 พบว่าระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการศึกษการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอนค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.19$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ระดับความคิดเห็นของ ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ การสร้างข้อสอบให้ ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ ($\mu = 3.31$) รองลงมาคือ ความรู้และทักษะในการสร้างเครื่องมือวัดและประเมินผลของอาจารย์ ($\mu = 3.30$) ส่วนข้อที่มีระดับความคิดเห็นต่ำสุดคือ การพัฒนาของนักศึกษาเนื่องจากปัญหาด้านพื้นฐานการเรียน ($\mu = 3.10$) และการประเมินผลก่อนการเรียนเพื่อตรวจสอบพื้นฐานความรู้ของนักศึกษา ($\mu = 3.10$)

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการศึกษหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร

	การใช้หลักสูตร ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร	N = 356		ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
		μ	δ		
39	ความทันสมัยและความเพียงพอของจำนวนเครื่องมือเครื่องจักรและอุปกรณ์ในการให้ปฏิบัติ	3.16	0.88	ปานกลาง	7
40	การใช้เครื่องมือ เครื่องจักร และอุปกรณ์การฝึก	3.11	0.85	ปานกลาง	11
41	การบริการอำนวยความสะดวกต่อการใช้วัสดุอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องจักรในการเรียนการสอน	3.21	0.87	ปานกลาง	4
42	ความเพียงพอของอาคารปฏิบัติงานในแผนกวิชาออกแบบ	3.10	0.86	ปานกลาง	13
43	ความเพียงพอและความเหมาะสมของห้องปฏิบัติการ	3.14	0.90	ปานกลาง	9
44	ความเพียงพอของห้องเรียนภาคทฤษฎี/วิชาสามัญและวิชาสัมพันธ์	3.26	0.86	ปานกลาง	1
45	การจัดการและจัดซื้อวัสดุในการเรียนการสอนของแผนกวิชาออกแบบ	3.24	0.81	ปานกลาง	2
46	ความเพียงพอของหนังสือประกอบการสอนวิชาชีพของอาจารย์	3.22	0.85	ปานกลาง	3

เอกสารนี้สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษานานาชาติ ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์อื่นใด

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

การใช้หลักสูตร ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร		N = 356		ระดับความ คิดเห็น	ลำดับ ที่
		μ	δ		
47	สัดส่วนระหว่างจำนวนนักเรียนกับสื่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสม	3.10	1.00	ปานกลาง	14
48	ความทันสมัยของสื่อการสอน	3.17	0.86	ปานกลาง	6
49	การผลิตและการให้บริการสื่อการเรียนการสอน	3.15	0.90	ปานกลาง	8
50	การจัดหาวัสดุ ครุภัณฑ์ , เครื่องมือ และอุปกรณ์สำหรับจัดทำสื่อการเรียนการสอน	3.13	0.89	ปานกลาง	10
51	การจัดอบรมเชิงปฏิบัติการ เพื่อผลิตสื่อการเรียนการสอน และการใช้สื่อการสอนให้กับอาจารย์	3.11	0.92	ปานกลาง	12
52	การใช้และการบำรุงรักษาสื่อการเรียนการสอนของอาจารย์	3.18	0.85	ปานกลาง	5
เฉลี่ยรวม		3.16	0.44	ปานกลาง	-

ตารางที่ 4.6 พบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพพุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตรมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.16$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ความเพียงพอของห้องเรียนภาคทฤษฎี/วิชาสามัญและวิชาสัมพันธ์ ($\mu = 3.26$) รองลงมาคือ การจัดหาและจัดซื้อวัสดุในการเรียนการสอนของแผนกออกแบบ ($\mu = 3.24$) ข้อที่มีระดับความคิดเห็นต่ำสุด คือ สัดส่วนระหว่างจำนวนผู้เรียนกับสื่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสม ($\mu = 3.10$) และความเพียงพอของอาคารปฏิบัติงานในแผนกวิชาออกแบบ ($\mu = 3.10$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนที่ 2 วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร โดยภาพรวมและรายด้าน โดยแสดงดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ ผู้สอนต่อการที่ใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา จำแนกตามตำแหน่งงาน ในภาพรวมและรายด้าน โดยผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว ในรูปตาราง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.7 แสดงการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน

การใช้หลักสูตร		ผู้บริหาร				อาจารย์ผู้สอน			
		N = 192		ลำดับ		N = 164		ลำดับ	
		μ	δ	ระดับ ความเห็น	ที่	μ	δ	ระดับ ความเห็น	ที่
1	ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร	3.30	0.42	ปาน กลาง	1	3.30	0.40	ปาน กลาง	1
2	ด้านการเรียนการสอน	3.23	0.45	ปาน กลาง	2	3.30	0.36	ปาน กลาง	2
3	ด้านการวัดผลและประเมินผล	3.14	0.44	ปาน กลาง	4	3.24	0.43	ปาน กลาง	3
4	ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้ หลักสูตร	3.14	0.44	ปาน กลาง	3	3.20	0.43	ปาน กลาง	4
เฉลี่ยรวม		3.21	0.34	ปาน กลาง		3.24	0.31	ปาน กลาง	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.7 ผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2538 สาขาวิชาออกแบบ โดยทั้ง 4 ด้าน พบว่ามีระดับความคิดเห็นไม่แตกต่างกันและเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าระดับความคิดเห็นไม่แตกต่างกันเช่นกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาตามระดับของความเห็นพบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลางทุกด้านและเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยพบว่าแตกต่างกันทุกด้านและค่าเฉลี่ยของอาจารย์ผู้สอนจะสูงกว่าของผู้บริหารทุกด้าน

ตารางที่ 4.8 แสดงการเปรียบเทียบระดับความคิดของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2538 สาขาออกแบบ คณะศิลปกรรม

กรมอาชีวศึกษา ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร

การใช้หลักสูตร	ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร	ผู้บริหาร				อาจารย์ผู้สอน			
		N = 192		ระดับ ลำดับ	N = 164		ระดับ ลำดับ		
		μ	δ		μ	δ			
1	ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการ จุดหมาย โครงสร้างของหลักสูตร ปวช. 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม	3.70	0.73	มาก	1	3.67	0.74	มาก	1
2	ผู้สอนสามารถนำหลักการ จุดหมายของหลักสูตรไปปฏิบัติได้จริง	3.45	0.77	ปาน กลาง	2	3.54	0.76	มาก	2
3	จุดหมายของหลักสูตรช่วยให้สามารถผลิตนักศึกษาได้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคม	3.36	.78	ปาน กลาง	6	3.32	0.80	ปาน กลาง	4
4	จุดหมายของหลักสูตรกำหนดได้สอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน	3.22	0.83	ปาน กลาง	8	3.28	0.80	ปาน กลาง	8
5	การจัดการและจัดทำเอกสารการใช้หลักสูตรเผยแพร่ให้ผู้สอน	3.18	0.87	ปาน กลาง	11	3.21	0.78	ปาน กลาง	10
6	ความเพียงพอของการเผยแพร่เอกสารการใช้หลักสูตร	3.11	0.88	ปาน กลาง	14	3.18	0.88	ปาน กลาง	13
7	หลักสูตรได้กำหนดกลุ่มวิชาชีพ สาขาออกแบบมีความเหมาะสมที่นักศึกษาจบไปแล้วสามารถประกอบอาชีพได้	3.20	0.83	ปาน กลาง	9	3.29	0.81	ปาน กลาง	7

ความคิดเห็นพบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นแตกต่างกัน 1 ข้อคือความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ไปปฏิบัติได้จริงเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยรวมของผู้บริหารจะสูงกว่าอาจารย์ นอกนั้นระดับความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.9 แสดงการเปรียบเทียบระดับความคิดของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรมกรมหาวิทศึกษา ด้านการเรียนการสอน

การใช้หลักสูตร ด้านการเรียนการสอน	ผู้บริหาร				อาจารย์ผู้สอน				
	N = 192			ลำดับ ที่	N = 164			ลำดับ ที่	
	μ	δ	ระดับ ความเห็น		μ	δ	ระดับ ความเห็น		
15	การจัดแผนการเรียนการสอนของวิทยาลัย ได้บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	3.31	0.84	ปาน กลาง	2	3.25	0.74	ปาน กลาง	9
16	เนื้อหาของหลักสูตรสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ครอบคลุมจุด ประสงค์	3.26	0.84	ปาน กลาง	4	3.32	0.82	ปาน กลาง	4
17	วิทยาลัยให้การส่งเสริมสนับสนุนการ อบรมสัมมนาด้านเนื้อหาในหลักสูตร	3.29	0.92	ปาน กลาง	3	3.37	0.76	ปาน กลาง	2
18	การขาดแคลนอาจารย์เฉพาะสาขาวิชา	3.33	0.95	ปาน กลาง	1	3.25	0.77	ปาน กลาง	10
19	ผู้สอนมีความสามารถในการใช้เครื่องมือ และอุปกรณ์การสอนของอาจารย์	3.21	0.98	ปาน กลาง	8	3.34	0.83	ปาน กลาง	3
20	ผู้สอนใช้เทคนิคการสอนแบบต่าง ๆ สอน นักเรียน	3.18	0.93	ปาน กลาง	13	3.29	0.77	ปาน กลาง	5
21	ผู้สอนเลือกวิธีสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหา วิชา	3.20	0.87	ปาน กลาง	9	3.46	0.78	ปาน กลาง	1
22	จัดให้มีการฝึกทักษะต่าง ๆ ให้เกิดความ ชำนาญตามวัตถุประสงค์	3.26	0.92	ปาน กลาง	5	3.22	0.89	ปาน กลาง	10
23	เวลาเรียนไม่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา	3.13	0.88	ปาน กลาง	14	3.26	0.82	ปาน กลาง	8

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

การใช้หลักสูตร ด้านการเรียนการสอน		ผู้บริหาร				อาจารย์ผู้สอน			
		N = 192		ระดับ ลำดับ ที่	N = 164		ระดับ ลำดับ ที่		
		μ	δ		μ	δ			
24	การพัฒนาตนเองในการเพิ่มพูนความรู้ทางด้านเทคโนโลยีใหม่ๆ ของอาจารย์	3.19	0.91	ปานกลาง	10	3.10	0.87	ปานกลาง	13
25	มีการจัดทำแผนการสอนก่อนทำการสอนของอาจารย์	3.19	0.91	ปานกลาง	11	3.28	0.83	ปานกลาง	7
26	การจัดทำเอกสารประกอบการสอน	3.22	0.87	ปานกลาง	7	3.28	0.78	ปานกลาง	6
27	ความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนของนักศึกษา	3.18	0.85	ปานกลาง	12	3.12	0.93	ปานกลาง	12
28	การสอนวิชาชีพ โดยเน้นการปฏิบัติให้สอดคล้องกับความต้องการและมาตรฐานที่ได้กำหนดไว้	3.24	0.84	ปานกลาง	6	3.10	0.90	ปานกลาง	14
เฉลี่ยรวม		3.23	0.45	ปานกลาง		3.26	0.36	ปานกลาง	

ตาราง 4.9 ผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการ
ใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปหัตถกรรม
กรมอาชีวศึกษา จำแนกตามตำแหน่งงาน ด้านการเรียนการสอนโดยภาพรวม พบว่าระดับความคิดเห็น
เห็นไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ระดับความคิดเห็นของ ผู้บริหารและอาจารย์
ผู้สอนอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยพบว่าแตกต่างกันเกือบทุกข้อและค่าเฉลี่ย
ของอาจารย์ผู้สอนจะสูงกว่าผู้บริหาร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษานั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.10 แสดงการเปรียบเทียบระดับความคิดของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน

การใช้หลักสูตร ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน		ผู้บริหาร				อาจารย์ผู้สอน			
		N = 192		ลำดับ ที่	N = 164		ลำดับ ที่		
		μ	δ		ระดับ ความคิดเห็น	μ		δ	ระดับ ความคิดเห็น
29	ความเข้าใจของอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับระเบียบวัดผลและประเมินผลกระทรงศึกษาธิการ	3.29	0.73	ปานกลาง	1	3.29	0.93	ปานกลาง	6
30	ความรู้และทักษะในการสร้างเครื่องมือและประเมินผลของอาจารย์	3.22	0.85	ปานกลาง	3	3.39	0.83	ปานกลาง	1
31	การสร้างข้อสอบให้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	3.29	0.81	ปานกลาง	2	3.31	0.78	ปานกลาง	2
32	การวิเคราะห์ข้อสอบและการปรับปรุงคุณภาพของข้อสอบ	3.14	0.92	ปานกลาง	5	3.23	0.96	ปานกลาง	7
33	การอบรมสัมมนาประชุมอาจารย์ให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเกณฑ์การตัดสินการเรียน	3.06	0.95	ปานกลาง	9	3.29	0.78	ปานกลาง	4
34	การประเมินผลก่อนการเรียนเพื่อตรวจสอบพื้นฐานความรู้ของนักศึกษา	3.07	0.87	ปานกลาง	8	3.12	0.81	ปานกลาง	9
35	การเรียนซ้ำของนักศึกษาที่สอบไม่ผ่านรายวิชา	3.16	0.84	ปานกลาง	4	3.09	0.88	ปานกลาง	10
36	การฟื้นฟูสภาพของนักศึกษาเนื่องจากปัญหาด้านพื้นฐานการเรียน	3.04	0.88	ปานกลาง	10	3.17	0.86	ปานกลาง	8
37	การใช้กระบวนการประเมินผลเพื่อตัดสินการเรียน	3.09	0.95	ปานกลาง	7	3.23	0.89	ปานกลาง	5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.10 (ต่อ)

การใช้หลักสูตร ด้านวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน		ผู้บริหาร				อาจารย์ผู้สอน			
		N = 192		ระดับ ลำดับ ที่	N = 164		ระดับ ลำดับ ที่		
		μ	δ		μ	δ			
38	การใช้ขบวนการประเมินผลเพื่อปรับปรุง การสอน	3.09	0.90	ปาน กลาง	6	3.31	0.85	ปาน กลาง	3
รวม		3.14	0.44	ปาน กลาง		3.24	0.43	ปาน กลาง	

ตาราง 4.10 ผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรมกรรมอาชีวศึกษา จำแนกตามตำแหน่งงาน ด้านวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน โดยภาพรวมพบว่า ระดับความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยพบว่าแตกต่างกันเกือบทุกข้อและค่าเฉลี่ยรวมของอาจารย์ผู้สอนจะสูงกว่าผู้บริหารข้อที่มีค่าเฉลี่ยเห็นสูงสุดของผู้บริหาร คือ ความเข้าใจของอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับระเบียบการวัดผลและประเมินผลกระทรวงศึกษา ($\mu = 3.29$) รองลงมาคือ การสร้างข้อสอบให้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ ($\mu = 3.29$) ส่วนข้อที่มีระดับความคิดเห็นสูงสุดของอาจารย์ผู้สอนคือ ความรู้และทักษะในการสร้างเครื่องมือวัดและประเมินผลของอาจารย์ ($\mu = 3.39$) รองลงมาคือ การสร้างข้อสอบให้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ ($\mu = 3.31$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.11 แสดงการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ด้านการส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร

การใช้หลักสูตร	ผู้บริหาร				อาจารย์ผู้สอน				
	N = 192		ระดับ ความ คิดเห็น	ลำดับ ที่	N = 164		ระดับ ความ คิดเห็น	ลำดับ ที่	
	μ	δ			μ	δ			
39	ความทันสมัยและความเพียงพอของจำนวนเครื่องมือ เครื่องจักรและอุปกรณ์ในการฝึกปฏิบัติ	3.16	0.87	ปานกลาง	5	3.15	0.89	ปานกลาง	8
40	การใช้เครื่องมือ เครื่องจักรและอุปกรณ์การฝึก	3.15	0.82	ปานกลาง	6	3.06	0.88	ปานกลาง	14
41	การบริการอำนวยความสะดวกต่อการใช้วัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องจักรในการเรียนการสอน	3.20	0.86	ปานกลาง	3	3.20	0.88	ปานกลาง	7
42	ความเพียงพอของอาคารปฏิบัติงานในแผนกวิชาออกแบบ	3.06	0.85	ปานกลาง	14	3.14	0.86	ปานกลาง	10
43	ความเพียงพอและความเหมาะสมของห้องปฏิบัติการ	3.13	0.91	ปานกลาง	9	3.14	0.88	ปานกลาง	11
44	ความเพียงพอของห้องเรียนภาคทฤษฎี / วิชาสามัญ และวิชาสัมพันธ์	3.23	0.91	ปานกลาง	1	3.29	0.79	ปานกลาง	1
45	การจัดหาและจัดซื้อวัสดุในการเรียนการสอนของแผนกวิชาออกแบบ	3.19	0.86	ปานกลาง	4	3.28	0.74	ปานกลาง	2
46	ความเพียงพอของหนังสือประกอบการสอนวิชาชีพของอาจารย์	3.20	0.84	ปานกลาง	2	3.23	0.84	ปานกลาง	4
47	สัดส่วนระหว่างจำนวนนักเรียนกับสื่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสม	3.14	0.90	ปานกลาง	8	3.06	0.87	ปานกลาง	13
48	ความทันสมัยของสื่อการสอน	3.15	0.88	ปานกลาง	7	3.20	0.84	ปานกลาง	5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้เผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต
มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์บุรีรัมย์

ตารางที่ 4.11 (ต่อ)

การใช้หลักสูตร ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร		ผู้บริหาร				อาจารย์ผู้สอน			
		N = 192		ลำดับ ที่	N = 164		ลำดับ ที่		
		μ	δ		ระดับ ความคิดเห็น	μ		δ	ระดับ ความคิดเห็น
49	การผลิตและการให้บริการสื่อการเรียนการสอน	3.09	0.92	ปานกลาง	13	3.20	0.86	ปานกลาง	6
50	การจัดวัสดุ ครุภัณฑ์เครื่องมือและอุปกรณ์สำหรับจัดทำสื่อการเรียนการสอน	3.09	0.88	ปานกลาง	12	3.15	0.89	ปานกลาง	9
51	การจัดอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อผลิตสื่อการเรียนการสอนและการใช้สื่อการสอนให้กับอาจารย์	3.11	0.90	ปานกลาง	11	3.10	0.95	ปานกลาง	12
52	การใช้และการบำรุงรักษาสื่อการเรียนการสอนของอาจารย์	3.12	0.85	ปานกลาง	10	3.24	0.83	ปานกลาง	3
รวม		3.14	0.44	ปานกลาง		3.17	0.43	ปานกลาง	

ตาราง 4.11 ผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรมกรรมอาชีวศึกษา จำแนกตามตำแหน่งงาน ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตรพบว่า โดยภาพรวมระดับความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อและเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยพบว่าแตกต่างกันเกือบทุกข้อและค่าเฉลี่ยรวมของอาจารย์ผู้สอนจะสูงกว่าผู้บริหาร ข้อที่มีระดับความคิดเห็นสูงสุดของ ผู้บริหาร คือ ความเพียงพอของห้องเรียนภาคทฤษฎี / วิชาสามัญ และสัมพันธ์ ($\mu = 3.23$) รองลงมาคือความเพียงพอของหนังสือประกอบการสอนวิชาชีพของอาจารย์ ($\mu = 3.20$) ส่วนข้อที่มีระดับความคิดเห็นสูงสุดของอาจารย์ผู้สอนคือ ความเพียงพอของห้องเรียนภาคทฤษฎี / วิชาสามัญและวิชาสัมพันธ์ ($\mu = 3.29$)รองลงมาคือการสร้างจัดหาและจัดซื้อวัสดุในการเรียนการสอนของแผนกวิชาออกแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ผู้วิจัยได้สรุปการวิจัยดังนี้

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

5.1.1 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ในด้านองค์ประกอบของหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน และด้านการส่งเสริมสนับสนุนการใช้หลักสูตรทั้งภาพรวมและรายด้าน

5.1.2 เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ในด้านองค์ประกอบของหลักสูตร , ด้านการเรียนการสอน ด้านวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน และด้านการส่งเสริมสนับสนุนการใช้หลักสูตร จำแนกตามตำแหน่งภาพรวมและรายด้าน

5.2 วิธีดำเนินการวิจัย

5.2.1 ประชากร การวิจัยครั้งนี้ไม่มีการสุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้กำหนดใช้ประชากรทั้งหมดในการวิจัย ซึ่งประชากรที่นำมาทำการวิจัยประกอบด้วย ผู้บริหาร 192 คน และ อาจารย์ผู้สอน รวม 164 คน

5.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้ คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ (Check List)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็น ต่อการศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา แล
ออกสวนี้เป็น
มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) 5 ระดับ จำนวน
ไม่มีการณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามให้กลุ่มประชากร ผู้วิจัยส่งทางไปรษณีย์และการรวบรวมแบบสอบถาม ผู้วิจัยเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง โดยใช้เวลาในการเก็บรวบรวมทั้งสิ้น 60 วัน นับจากวันที่ส่งแบบสอบถามจากจำนวนแบบสอบถามที่ส่งไป 356 ชุด ได้รับกลับคืนมาทั้งสิ้น 356 ชุด ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ทั้งหมด

5.2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม แล้วตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS/PC+ (Statistical Package for the Social Sciences/Personal Computer Plus)

5.3 สรุปผลการวิจัย

ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช. 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา สรุปได้ดังนี้

ตอนที่ 1 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามได้ดังนี้

1. ผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย ผู้บริหารจำนวน 192 คน คิดเป็นร้อยละ 53.9 อาจารย์ผู้สอน จำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 46.1
2. ประสบการณ์การทำงาน น้อยกว่า 10 ปี จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 53.9 อาจารย์ผู้สอน จำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 31.2 เท่ากับหรือมากกว่า 10 ปี จำนวน 151 คน คิดเป็นร้อยละ 42.4 และมากกว่า 20 ปี จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 26.4
3. วุฒิมหาวิทยาลัยต่ำกว่าระดับปริญญาตรีจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 15.4 ส่วนใหญ่จบปริญญาตรี จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 47.2 และสูงกว่าปริญญาตรีจำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 37.4

ตอนที่ 2 สรุปผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิชาชีวะ ปวช. 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา โดยดำเนินการสรุปผลการวิเคราะห์ตามลำดับ ดังนี้

ส่วนที่ 1 สรุปผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช. 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านการส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร ด้านวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน โดยภาพรวมและรายด้าน ดังนี้

1. เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยสูงสุดไปยังค่าเฉลี่ยต่ำสุดไว้ดังนี้ ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 2 ลำดับแรกคือ ด้านองค์ประกอบของหลักสูตรและ ด้านการเรียนการสอน ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดตามลำดับ คือ ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอนซึ่งมีรายละเอียดในแต่ละด้านดังนี้

1.1 ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร โดยภาพรวมพบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช. 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการจุดหมายโครงสร้างของหลักสูตร ปวช. 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา รองลงมาคือ ผู้สอนสามารถนำหลักการจุดหมายของหลักสูตรไปปฏิบัติได้จริง ส่วนที่ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ความเพียงพอของการเผยแพร่เอกสารการใช้หลักสูตรและมีการนำปัญหาและอุปสรรคการใช้หลักสูตรมาปรับปรุงการเรียนการสอนของวิทยาลัย

1.2 ด้านการเรียนการสอน โดยภาพรวมพบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช. 2538 สาขาวิชาออกแบบ งามอาชีวศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ วิทยาลัยให้การส่งเสริมสนับสนุนการอบรมสัมมนาด้านเนื้อหาในหลักสูตร รองลงมาคือ ผู้สอนเลือกวิธีสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ การพัฒนาตนเองในการเพิ่มพูนความรู้ด้านเทคโนโลยี ใหม่ ๆ ของอาจารย์และความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนของนักศึกษา

1.3 ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตรโดยภาพรวม พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตร ปวช. 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ความเพียงพอของห้องเรียนภาคทฤษฎี/วิชาสามัญ และ วิชาสัมพันธ์ รองลงมาคือ การจัดหาและจัดซื้อ วัสดุในการเรียนการสอนของแผนกออกแบบ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ สัดส่วนระหว่างจำนวนผู้เรียนกับสื่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสมและความเพียงพอของอาคารปฏิบัติงานในแผนกวิชาออกแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ 1.4 ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอนโดยภาพรวมพบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตร ปวช. 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบ

ว่าอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ การสร้างข้อสอบให้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ รองลงมาคือ ความรู้และทักษะในการสร้างเครื่องมือวัดและประเมินผลของอาจารย์และประเมินผล กระทรวงศึกษาธิการ ส่วนข้อที่ได้ค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การฟื้นฟูสภาพของนักศึกษาเนื่องจากปัญหาด้านพื้นฐานการเรียน

ส่วนที่ 2 สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านองค์ประกอบหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินการเรียนการสอน และด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตรจำแนกตามตำแหน่งงานทั้งในภาพรวมและรายด้าน ดังนี้

1. เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2538 สาขาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา จำแนกตามตำแหน่งงานทั้ง 4 ด้าน พบว่ามีค่าเฉลี่ยแตกต่างกัน และมีระดับความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ระดับความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาตามระดับของความเห็นพบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลางเกือบทุกด้าน โดยมีรายละเอียดในแต่ละด้านดังนี้

1.1 ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร พบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ว. 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษาในภาพรวมพบว่ามีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกันและเมื่อพิจารณาความคิดเห็นผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นแตกต่างกัน 1 ข้อ คือ ผู้สอนสามารถนำหลักการจุดหมายของหลักสูตรไปปฏิบัติจริงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นในระดับมาก ที่เหลือ นอกนั้นทั้งหมด ทั้งผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนมีความเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

1.2 ด้านการเรียนการสอน พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการศึกษา การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ว. 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ในภาพรวมพบว่ามีระดับความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาความคิดเห็นผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นในระดับปานกลางทุกข้อ และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยพบว่าแตกต่างกันเกือบทุกข้อค่าเฉลี่ยรวมของอาจารย์ผู้สอนจะสูงกว่าผู้บริหาร ค่าเฉลี่ยต่ำสุดของผู้บริหารคือเวลาเรียนไม่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาและผู้สอนใช้เทคนิค การสอนแบบต่าง ๆ สอนนักเรียนส่วนค่าเฉลี่ยต่ำสุดของอาจารย์ผู้สอนคือ การสอนวิชาชีพ โดยเน้นการปฏิบัติให้สอดคล้องกับความต้องการและมาตรฐานที่ได้กำหนดไว้ การพัฒนาตนเองในการเพิ่มพูนความรู้ทางเทคโนโลยีใหม่ ๆ ของอาจารย์

1.3 ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน พบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช. 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา ในภาพรวมพบว่า มีระดับความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยพบว่าแตกต่างกันเกือบทุกข้อค่าเฉลี่ยรวมของอาจารย์ผู้สอนจะสูงกว่าผู้บริหาร ส่วนค่าเฉลี่ยต่ำสุดของอาจารย์ผู้สอนคือการเรียนซ้ำของนักศึกษาที่สอบไม่ผ่านรายวิชา , การประเมินผลก่อน การเรียนเพื่อตรวจสอบพื้นฐานความรู้ของนักศึกษา ค่าเฉลี่ยต่ำสุดของผู้บริหารคือการฟื้นฟูสภาพของนักศึกษาเนื่องจากปัญหาด้านพื้นฐานการเรียน การอบรมสัมมนาประชุม อาจารย์ให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเกณฑ์การตัดสินการเรียน

4. ด้านการส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร พบว่าความคิดเห็นของผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช. 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษาในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันมีระดับความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยพบว่าความแตกต่างเกือบทุกข้อค่าเฉลี่ยรวมและอาจารย์ผู้สอนจะสูงกว่าผู้บริหาร ค่าเฉลี่ยต่ำสุดของผู้บริหารคือความเพียงพออาคารปฏิบัติงานในแผนกวิชาออกแบบ การผลิตและการให้บริการสื่อการเรียนการสอน ส่วนค่าเฉลี่ยต่ำสุดของอาจารย์ผู้สอนคือการใช้เครื่องมือ, เครื่องจักร และอุปกรณ์การฝึกสัดส่วนระหว่างจำนวนนักเรียนกับสื่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสม

5.4 การอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนต้องการศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช. 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา การวิจัยมีสาระที่นำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

5.4.1 ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษา

1. ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อการศึกษาใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม งามอาชีวศึกษาโดยภาพรวม ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร , ด้านการเรียนการสอน , การวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน , ด้านการส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร รวมพบว่า มีระดับความคิดเห็นปานกลางทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหารและอาจารย์อาจไม่เห็นด้วยกับโครงสร้างของหลักสูตรซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากอาจารย์ผู้สอนจะทำหน้าที่สอนมากแล้ว ยังมีหน้าที่พิเศษในการ

บริหารด้านต่างๆ ทำให้อาจารย์ผู้สอนใช้หลักสูตรไม่ตรงกับหลักการและจุดมุ่งหมายของหลักสูตร สอดคล้องกับ สุนีย์ ภูพันธ์ (2531: 217) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องสภาพและปัญหาการบริหารหลักสูตร ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2530 ประเภทวิชาศิลปกรรม พบว่าครูและอาจารย์ผู้สอน ฝึกอบรมมากเกินไป เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาออกแบบอยู่ในระดับปานกลางทุกด้านมีค่าเฉลี่ยสูงใน 2 ลำดับแรกคือด้านองค์ประกอบหลักสูตรและด้านการเรียนการสอน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบริบททางเศรษฐกิจและสังคมเปลี่ยนแปลงไปประกอบกับการพัฒนาเทคโนโลยี เป็นไปอย่างรวดเร็วทำให้ความรู้และทักษะล้าสมัยได้ง่ายและอีกสาเหตุหนึ่งซึ่งน่าจะมีสาเหตุมาจาก สถานศึกษาได้ปรับกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางตามแผนพัฒนาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540 - 2544) เน้นให้ผู้เรียนรู้จักการเรียนรู้ด้วยตนเองซึ่งเหมาะสมกับลักษณะการเรียนรู้ของรายวิชาด้านศิลปกรรมสอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2537 : 136) รายงานการประเมินผลแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 7 (พ.ศ.2538 - 2539) ของสำนักงานการศึกษาแห่งชาติพบว่าประเภทวิชาศิลปกรรมมีการรับเนื้อหาเพื่อให้เข้ากับสังคมและสิ่งแวดล้อมอยู่เสมอ ซึ่งถ้าฝ่ายบริหารงานวิชาการไม่เข้มงวดในการจัดประชุมครูผู้สอนเพื่อร่วมงานกันในการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนให้เป็นระบบที่สามารถปฏิบัติได้ตามข้อกำหนดของหลักสูตรและการกำกับดูแลให้มีการนิเทศการสอนภายในสถานศึกษาเพื่อพัฒนาวิธีการสอนของครู การจัดการเรียนการสอนที่จะให้เกิดประสิทธิภาพนั้น จำเป็นต้องอาศัยวิธีการสอนหรือกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม แต่เนื่องจากการปรับ โครงสร้างหลักสูตรใหม่ทำให้ครูได้รับหน้าที่พิเศษเพิ่มมากขึ้น เพราะนอกจากทำหน้าที่สอนซึ่งแต่ละคนจะมีจำนวนคาบการสอนมากแล้ว แต่ละคนยังมีหน้าที่พิเศษในการบริหารสถานศึกษาในด้านต่าง ๆ คำนวณสอดคล้องกับ วรรัตน์ คำเมือง (2543 : 73) ที่ได้ทำวิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพการบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 ประเภทวิชาศิลปกรรม สถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือด้านการส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตรและด้านการวัดผลและประเมินผล ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการสอนวิชาชีพนั้นมีลักษณะที่แตกต่างจากวิชาสามัญทั่วไป เพราะการสอนวิชาชีพ เน้นที่การปฏิบัติมากที่สุดเพื่อให้เกิดทักษะและความชำนาญเพื่อให้ไปประกอบอาชีพโดยตรง แต่ โครงสร้างของหลักสูตรนั้นจะประกอบด้วยวิชาที่เป็นภาคปฏิบัติล้วน ๆ ทฤษฎีล้วน ๆ และวิชาชีพมีทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติรวมกัน จึงจำเป็นต้องอุปกรณ์ช่วยสอนที่จัดการปฏิบัติงานในห้อง ปฏิบัติงานหรือห้องปฏิบัติการเพราะจะทำให้นักศึกษาได้ปฏิบัติจริงทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีและรวดเร็ว การนี้เป็นเอกสารที่สวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใด ปัจจุบันเทคโนโลยีด้านต่าง ๆ ได้พัฒนาและเจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วการจะให้ผู้เรียนประกอบอาชีพได้และเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานนั้นผู้บริหารต้องคำนึงถึงการใช้เครื่อง

มือเครื่องจักรที่ทันสมัยและสอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นอุปกรณ์ชิ้นใดที่ชำรุดควรดูแลซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดี เพื่อให้เกิดประโยชน์ได้เต็มที่ สัดส่วนของเครื่องจักรเครื่องมืออุปกรณ์ต่าง ๆ ควรให้เพียงพอกับจำนวนผู้เรียนเพื่อให้โอกาสได้ฝึกปฏิบัติงานจริงอย่างทั่วถึงกับการขยายตัวด้านปริมาณนักศึกษาสอดคล้องกับเครื่องมือเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่มีในสถานศึกษานั้น ๆ ส่วนในด้านการวัดผลและประเมินผลปัญหาส่วนใหญ่จะมาจากการวิเคราะห์สร้างข้อสอบที่ครอบคลุมจุดประสงค์ อาจเป็นเพราะบุคลากรยังขาดความรู้ทักษะเทคนิคการวัดและประเมินผล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการวัดและประเมินผลวิชาทักษะอาชีพซึ่งต้องมีการวัดและการประเมินผลทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติและเจตคติในการเรียน ซึ่งในแผนการปฏิรูปการศึกษา (2540 - 2544) เน้นการวัดประเมินผลให้เป็นมาตรฐานเดียวกันจึงทำให้สถานศึกษาให้ความสนใจสนับสนุนการพัฒนาแบบทดสอบมากขึ้น ทั้งนี้ในการวิเคราะห์ข้อสอบนั้นหัวหน้างานวัดผลและประเมินผลต้องอาศัยความร่วมมือกับครูผู้สอน หัวหน้าแผนกวิชา หัวหน้าคณะวิชาร่วมกันปรับปรุงแก้ไขให้ข้อสอบผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์สืบเนื่องจากครูผู้สอนมีภาระงานมากและขาดความรู้ความเข้าใจในการวัดผลและการประเมินผล ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุณีย์ ภูพันธ์ (2531 : 220) ได้วิจัยเรื่องสภาพและปัญหาการบริหารหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2530 ประเภทวิชาศิลปกรรมในสถานศึกษา แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

1. ด้านองค์ประกอบหลักสูตร มีระดับความคิดเห็นรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบริบททางเศรษฐกิจและสังคมเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ทักษะล้ำสมัยได้ง่าย ทำให้การกำหนดโครงสร้าง หลักการ จุดมุ่งหมายของหลักสูตรไม่สามารถตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีข้อที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก 2 ข้อ คือ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการจุดหมาย โครงสร้างของหลักการจุดหมายโครงสร้างของหลักสูตรปวช. 2538 สาขาออกแบบ คณะศิลปกรรม และผู้สอนสามารถนำหลักการจุดหมายของหลักสูตรไปปฏิบัติได้จริง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการกำหนดรายละเอียดโครงสร้างของหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช. 2538 สาขาออกแบบมีเพียงหลักการจุดหมายและคำอธิบายรายวิชาเท่านั้น ทั้งยังมีการกำหนดขอบเขตของรายละเอียดอย่างกว้าง ๆ ซึ่งหากมองในด้านเอื้อต่อการดัดแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนแล้วก็เป็นสิ่งที่ดีแต่เป็นการยากสำหรับอาจารย์ผู้สอน ทั้งนี้เนื่องจากหลักสูตรไม่ได้ให้รูปแบบหรือแนวทางเกี่ยวกับวิธีสอน หรือกระบวนการของการจัดการเรียนการสอนไว้เพียงพอจะเป็นเครื่องชี้นำในการปฏิบัติ มูลเหตุเหล่านี้มีผลให้การใช้หลักสูตรแตกต่างกัน และไม่สอดคล้องกับ หลักการของหลักสูตร วิชัย วงษ์ใหญ่ (2539:195) ได้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ให้เกิดผลไว้อย่างน่าสนใจคือ การเตรียมงานเพื่อการใช้หลักสูตรใหม่ อาจารย์ผู้สอน และผู้บริหารจะต้องวิเคราะห์หลักสูตรว่าจุดหมายของหลักสูตรและการสอนครั้งนี้มีจุดหมายที่แท้จริงคืออะไร สอดคล้องกับความต้องการความสนใจของผู้เรียนและ

ชุมชนเพียงไร การนำหลักสูตรมาปรับใช้นั้นทางสถานศึกษามีความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างไร วัสดุประกอบหลักสูตรและแหล่งข้อมูล ต่าง ๆ จะต้องจัดหาได้อย่างไรงบประมาณ อาคารสถานที่พอเพียงหรือไม่ การเตรียมบุคลากรเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรจะทำโดยวิธีใดจึงจะเข้าใจหลักสูตรอย่างแท้จริง ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือมีการนำปัญหาและอุปสรรคการใช้หลักสูตรมาปรับปรุงการสอนของวิทยาลัย คือความเพียงพอของการเผยแพร่เอกสาร การใช้หลักสูตร เนื่องจากเอกสารของหลักสูตรนั้นประกอบไปด้วยจุดหมายของหลักสูตร , โครงสร้าง , จุดประสงค์การเรียนรู้ , เนื้อหาวิชา สื่อการเรียนการสอน วิธีสอนและการประเมินผล (กรมวิชาการ 2522 : 156) ดังนั้นจึงควรจัดให้เพียงพอเพื่อจะได้ศึกษาก่อนที่จะได้ใช้หลักสูตรซึ่งสอดคล้องกับ ดำรง บัวศรี (2515 : 152-153) ที่กล่าวว่า หน้าที่ของผู้บริหารในการนำหลักสูตรไปใช้ควรมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กับ หลักสูตร เช่น อาคารสถานที่ ประมวลการสอน ตารางสอน อุปกรณ์ และปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 193) ได้เสนอไว้ว่า คู่มือครู ในงานวิชาการเป็นเครื่องมือช่วยอาจารย์ผู้สอนที่จะได้เป็นการพัฒนาคุณภาพทางวิชาการเพื่อจะทำให้การจัดการเรียนการสอนมีคุณภาพ และประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรส่วนในเรื่องการนำปัญหาและอุปสรรคการใช้หลักสูตรมาปรับปรุงการสอนของวิทยาลัยอาจเป็นเพราะสถานศึกษามีได้ปฏิบัติงานให้เป็นไปตามนโยบายคุณภาพและธรรมเนียมของวิทยาลัยอย่างจริงจังจึงเกี่ยวกับด้านการสอนขาดการวิเคราะห์ หากจุดอ่อน จุดแข็งภายในสถานศึกษาโอกาสและอุปสรรคภายนอกสถานศึกษา (SWOT ANALYSIS) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการขาดการประกันคุณภาพการศึกษาและการนิเทศภายในอย่างแท้จริง(Quality Assurance) อาจารย์ผู้สอนซึ่งต้องแบ่งภาระจำนวนคาบการสอนที่มากกว่าโดยเฉลี่ย 25 – 35 คาบ ทั้งยังมีหน้าที่พิเศษและงานที่วิทยาลัยมอบหมายอีกด้วย

2. ด้านการเรียนการสอนมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกระบวนการเรียนการสอนเป็นเรื่องจำเป็นที่จะช่วยพัฒนาประชากรรุ่นใหม่ให้มีความรู้ความสามารถกว้างขวางขึ้นประกอบด้วยความรู้ทางเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม ความรู้ความเข้าใจทางภาษาและวัฒนธรรม ตลอดจนความรู้ทักษะในการประกอบการ การจะได้ประชากรที่มีคุณภาพและความเป็นเลิศทางอาชีพนั้นจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญคือ ผู้บริหารเป็นเลิศ อาจารย์ผู้สอนเป็นเลิศ เจ้าหน้าที่เป็นเลิศ สอดคล้องกับปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 39) ที่กล่าวว่า ผู้เกี่ยวข้องกับหลักสูตรคือ ผู้บริหารหลักสูตร และ อาจารย์ผู้สอน ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ วิทยาลัยให้การส่งเสริมสนับสนุนการอบรมสัมมนา ด้านเนื้อหาในหลักสูตรและผู้สอนเลือกวิธีสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา ในทัศนะของผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะมีปัญหาจากทั้งผู้บริหารและครูอาจารย์มิได้มีการจัดการนิเทศอย่างต่อเนื่องที่จะหาแนวทางการพัฒนาบุคลากรเพื่อให้มีบุคลากรมีความรู้เพิ่มเติมในสาขาที่ทำการสอน อันเป็นทางเสริมสร้างการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตร สาขาวิชาชีพ 2538 สาขาออกแบบ คณะศิลปกรรม บรรลุจุดประสงค์และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นซึ่งสอดคล้องความคิดเห็น

ของ สนิท สูงศิริ (2541 : 252) ที่ทำการวิจัย การศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาวิชาพาณิชยการ โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา ซึ่งเรื่องนี้ เมธี ปิลาธ นานนท์ (2533 : 88) ได้เสนอว่า การอบรมครูประจำการ แม้ว่า ครู-อาจารย์ประจำการจะมีประสบการณ์ความรู้และได้รับการศึกษามาดีหรือหรือสูงเพียงไรก็ตาม จะถือว่าเป็นการเพียงพอไม่ได้ เพราะความเปลี่ยนแปลงของการศึกษามีอยู่เสมอ จึงจำเป็นต้องพัฒนาครู-อาจารย์ ประจำการให้ทันต่อเหตุการณ์ใหม่ ๆ ทางการศึกษาเสมอ ผู้นิเทศจะต้องใช้ภาวะผู้นำของในด้านนี้ให้ประจักษ์โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมการอบรม ซึ่งนิยมใช้กันอย่างกว้างขวาง การอบรมนั้น นอกจากจะมุ่งที่การเพิ่มพูนสร้างประสบการณ์ ความรู้และความสามารถแล้วยังช่วยเหลือเปลี่ยนแปลงเจตคติ และค่านิยมบางอย่างให้เป็นไปในทางที่จะพึงประสงค์ได้ด้วย ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การพัฒนาตนเองในการเพิ่มพูนความรู้ด้านเทคโนโลยีใหม่ ๆ ของอาจารย์ ทั้งนี้เพราะการพัฒนาเป็นไปอย่างรวดเร็ว ทำให้ความรู้และทักษะล้าสมัยได้ง่าย และความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนของนักศึกษาและสาเหตุสำคัญก็คือการขาดงบประมาณสนับสนุนและอาจารย์ผู้สอนไม่เห็นความสำคัญของการสนใจเท่าที่ควร อาจารย์ผู้สอนมีภาระหน้าที่การสอนมากเกินไปสอดคล้องกับผลการวิจัยของกรมอาชีวศึกษา(2536 : 88) อาจารย์ผู้สอนมีชั่วโมงการสอนมากเกินไปไม่มีเวลาเพียงพอในการจัดเตรียมหรือผลิตสื่อการเรียนการสอนส่วนในเรื่องความสนใจและความกระตือรือร้นในการเรียนของนักเรียน น่าจะมีสาเหตุมาจากในอดีตที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน กระบวนการเรียนการสอนยังไม่เอื้อต่อการพัฒนาคนให้มีคุณลักษณะ “มองกว้าง คิดไกล ใฝ่ดี” เพื่อให้สามารถเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว เนื่องจากการจัดกระบวนการเรียนการสอนยังมุ่งเน้นเฉพาะการถ่ายทอดเนื้อหาไม่เน้นกระบวนการให้ผู้เรียนพัฒนาด้านการคิด , การวิเคราะห์, สังเคราะห์ การแสดงความคิดเห็นและการแสวงหาความรู้ ในแผนพัฒนาการศึกษาลบปีที่ 8 (พ.ศ.2540 – 2544) ได้มีการปรับปรุงการจัดกระบวนการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและจัดรูปแบบที่หลากหลายมีการเชื่อมโยงวิธีการเรียนรู้กับสภาพในชีวิตจริงรวมทั้งปรับปรุงระบบการคัดเลือกเข้าเรียนต่อและระบบการวัดผลและประเมินผลการเรียนให้สะท้อนจุดประสงค์ของการเรียนรู้ในแต่ละระดับการศึกษา ดังที่ สุพิน บุญชูวงศ์ (2534 : 45) ได้เสนอว่าวิธีการสอนแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Pupil – centered method) ได้แก่ วิธีการสอนที่ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเป็นผู้ค้นหาความรู้ด้วยตนเองเป็นผู้วางแผนบทเรียนดำเนินการค้นคว้าหาความรู้ ผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะนำไปสู่การค้นคว้า

3. ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอนมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลางทั้งนี้อาจเป็นเพราะวิทยาลัยยังไม่มีหน่วยงานวัดผล โดยตรงทำให้ขาดผู้รู้ด้านประเมินผล และยังขาดแคลนอุปกรณ์เอกสารเครื่องมือในการประเมินผล ข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การสร้างข้อสอบให้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ และความรู้และทักษะในการวัดและประเมินผลของ

อาจารย์ทั้งนี้เนื่องจากการสร้าง แบบทดสอบที่ดีหรือตรงตามจุดประสงค์มีความเที่ยงตรง (Validity) และเชื่อถือได้ (Reliability) เป็นเรื่องที่ยุ่ยากและต้องใช้เวลา ประกอบกับรายละเอียดของเนื้อหาประเภทวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรมมีจำนวนมาก อาจารย์สอนมีจำนวนน้อย และขาดแคลนในบางวุฒิกการศึกษา ทำให้การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นไปอย่างล่าช้า จึงเป็นสาเหตุทำให้อาจารย์ผู้สอนละเลยการจัดทำแบบทดสอบสำหรับวัตถุประสงค์และไม่ได้ให้ความสำคัญกับการประเมินผลระหว่างเรียนสอดคล้องกับผลการวิจัยของศราวุฑ์ สังขวรรณะ (2537 : 121) และฝ่ายวิชาการมีภาระหน้าที่อื่นในลักษณะที่มีงานประจำอยู่มากอยู่แล้วจึงไม่มีเวลาในการเสริมสร้างความรู้เกี่ยวกับการวัดประเมินผลแก่อาจารย์ผู้สอนได้อย่างเต็มที่อาจารย์ผู้สอนไม่ได้ให้ความสำคัญการประเมินผลระหว่างเรียนนั้น เพราะรายละเอียดของเนื้อหา สาขาวิชาออกแบบ ประเภทวิชาศิลปกรรม มีจำนวนมากเกินไปจนละเลยการประเมินผลระหว่างเรียนว่ามีความสำคัญต่อกระบวนการจัดการเรียนการสอนเช่นกันซึ่งเรื่องนี้ กรมอาชีวศึกษา (2533 : 11-13) ได้สรุปว่าการประเมินผลการเรียนคือกระบวนการของการวัดและการตีค่าสิ่งที่วัดเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลในการตัดสินใจคุณภาพของผู้เรียนว่ามีคุณลักษณะในด้านต่าง ๆ เช่น ความรู้ ความสามารถเจตคติ ทักษะและคุณลักษณะอื่น ๆ ตรงตามจุดประสงค์ของรายวิชาและหลักสูตรหรือไม่ และในปัจจุบันการที่ไม่มีเกณฑ์กำหนดมาตรฐานรับรองคุณภาพการศึกษาโดยตรง ยังสืบเนื่องมาจากระบบการศึกษาไทยส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับนโยบายและการวางแผนมากกว่าการนำแผนงานไปปฏิบัติใช้ประโยชน์ได้จริง ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ การฟื้นฟูสภาพของนักศึกษาเนื่องจากปัญหาด้านพื้นฐานการเรียน และการประเมินผลก่อนการเรียนเพื่อตรวจสอบพื้นฐานความรู้ของนักศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอาจารย์ผู้สอนไม่สำรวจพื้นฐานของนักเรียนก่อนสอน และอาจารย์ผู้สอนไม่ได้จัดสอนเพิ่มเติมให้กับนักศึกษาที่มีปัญหาทางด้านการเรียน อาจารย์ผู้สอนโดยส่วนใหญ่มีภาระหน้าที่มากเกินไปไม่ว่าจะเป็นการสอนทั้งในเวลาปกติหรือนอกเวลารวมทั้งหน้าที่พิเศษที่ได้รับมอบหมายจากฝ่ายบริหาร เป็นผลให้อาจารย์ผู้สอนไม่สามารถทุ่มเทเสียสละเวลาให้กับนักเรียนได้อย่างเต็มที่สอดคล้องกับสุนีย์ บุรณวิทย์ (2537 : 109) ทำวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนักเรียนต่อสภาพแวดล้อมในวิทยาลัยอาชีวศึกษา กลุ่มภาคกลาง กรมอาชีวศึกษา

4. ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร พบว่ามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลางทั้งนี้อาจเป็นเพราะสัดส่วนระหว่างจำนวนนักเรียนกับการใช้สื่อการเรียนการสอนยังไม่มีความเหมาะสมอีกทั้งห้องปฏิบัติการในแผนกออกแบบมีไม่เพียงพอ ข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ความเพียงพอของห้องเรียนภาคทฤษฎีวิชาสามัญและวิชาสัมพันธ์ และการจัดหาและจัดซื้อวัสดุในการเรียนการสอนของแผนกวิชาออกแบบ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอาคารสถานที่ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาส่วนใหญ่มักมีพื้นที่คับแคบ รวมไปถึงมีสิ่งปลูกสร้างต่างๆ มากมายไม่ว่าจะเป็นอาคารเรียน อาคารปฏิบัติการหรืออาคารประกอบอื่น ๆ ซึ่งสร้างโดยขาดการวางแผนที่เหมาะสมทำให้ไม่สามารถใช้

ประโยชน์จากสิ่งปลูกสร้างเหล่านั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นเหตุให้เกิดอุปสรรคต่อการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน ซึ่งมีลักษณะเดียวกับผลการวิจัยของสุนีย์ บุรณวิทย์ (2537 : 113) ที่ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อสภาพแวดล้อมในวิทยาลัยอาชีวศึกษาภาคกลาง การจัดหาและจัดซื้อวัสดุในการเรียนการสอนของแผนกวิชาออกแบบอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะการจัดสรรงบประมาณในวิทยาลัยอาชีวศึกษายังขาดรูปแบบหรือวิธีการประเมินผลการใช้งบประมาณที่เหมาะสมและงบประมาณส่วนใหญ่ไม่ได้จัดสรรเพื่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยตรง ดังที่ สุนีย์ จันทานาวุฒน์(2530 : 17) การใช้งบประมาณการศึกษาจะเป็นเรื่องที่ทราบกันในหมู่ผู้บริหาร จึงอาจทำให้มีข้อบกพร่องในการจัดสรรและการนำไปปฏิบัติให้เกิดผลอย่างคุ้มค่า เพราะผู้ปฏิบัติส่วนใหญ่มักจะเป็นอาจารย์ผู้สอนและสาเหตุอีกประการหนึ่ง คือ การจัดซื้อวัสดุในการเรียนการสอนมีขั้นตอนระเบียบปฏิบัติมากขึ้นตอนทำให้การจัดซื้อมีความล่าช้า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ สัดส่วนระหว่างจำนวนนักเรียนกับสื่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสม และความเพียงพอของอาคารปฏิบัติงานในแผนกวิชาออกแบบ สอดคล้องกับนิพนธ์ เมืองพระ (2532 : 44) ที่สรุปว่าการบริการวัสดุ และอุปกรณ์การสอนในวิทยาลัยเทคนิคกลุ่มภาคเหนือ และกลุ่มกลาง การจัดบริการสื่อการเรียนการสอนของวิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยเทคนิคไม่สามารถสนองความต้องการของอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาได้อย่างทั่วถึงเช่นเดียวกับผลการวิจัยของสุนีย์ บุรณวิทย์ (2537 : 109) ซึ่งระบุว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษากลุ่มภาคกลางมีวัสดุที่ใช้สำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่เพียงพอ เหตุผลที่ทำให้สถานศึกษาของกรมอาชีวศึกษาไม่สามารถให้บริการสื่อการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากการขาดแคลนงบประมาณ การจัดซื้อของที่มีคุณภาพต่ำ ขาดการบำรุงรักษาและซ่อมแซม ตลอดจนการใช้ไม่ถูกวิธี ทำให้เสื่อมคุณภาพเร็ว นงเยาว์ แก้วกวาง (2535 : 158) ประกอบกับบุคลากรที่ทำหน้าที่ให้บริการจัดหาสื่อ และผลิตสื่อต้องทำหน้าที่ปฏิบัติการสอนจึงไม่สามารถตอบสนองความต้องการของอาจารย์ผู้สอนได้อย่างเต็มที่ ในข้อความเพียงพอของอาคารปฏิบัติงานในแผนกวิชาออกแบบ ความเพียงพอและความเหมาะสมของห้องปฏิบัติการ นับเป็นองค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพซึ่งจะต้องมีสถานที่ใช้สอนและฝึกงานโดยเฉพาะพื้นที่ที่ใช้ฝึกงานต้องเหมาะสมกับสภาพของงาน สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วิมล เทศวานิช (2540 : 112) เรื่องปัญหาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2536 สาขาวิชาช่างเทคนิคโลหะ ในกลุ่มวิทยาลัยเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เมธิ ปิลันธนานนท์ (2529 : 9) ได้ให้ความคิดเห็นว่าคุณลักษณะของสถานศึกษาวิชาชีพที่พึงประสงค์นั้นอาคารบริเวณทุกส่วนต้องสนองต่อประโยชน์การใช้สอยได้สูงสุดสอดคล้องกับการวางแผนด้านอาคารสถานที่ จัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกต่อการเรียนการสอนได้แก่ พื้นที่ โรงฝึกงาน ห้องปฏิบัติการวัสดุอุปกรณ์การสอน และสื่อการเรียนการสอนอย่างครบถ้วน การจัดสภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษาจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง

ตอนที่ 2 วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ต่อการศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ 253 : สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา ทั้ง 4 ด้าน ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตรโดย ภาพรวมและรายด้าน โดยแสดงได้ดังนี้

2.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่อ การศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2538 สาขาวิชาออกแบบ จำแนกตามตำแหน่ง งานในภาพรวมซึ่งทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีระดับความคิดเห็นปานกลางเหมือนกันทุกด้าน เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ที่มีตำแหน่งต่างกันมีความเห็นเกี่ยวกับการใช้ หลักสูตรไม่แตกต่างกันทั้ง 4 ด้านทั้งนี้อาจเป็นเพราะทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่างก็เห็นว่า หลักสูตรที่มีความเหมาะสมนั้น มีความสำคัญต่อการเรียนการสอนถ้าอาจารย์ผู้สอนได้ใช้หลักใน การจัดการเรียนการสอนแล้วจะทำให้ให้นักเรียนเกิดความรู้และเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมบรรลุ ตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร เพราะเป็นตัวกำหนดทิศทางในการจัดการศึกษาให้บรรลุตามความ มุ่งหมายที่วางไว้ หลักสูตรจะประสบผลสำเร็จมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเพียงใดขึ้นอยู่กับ การนำหลักสูตรไปใช้ ดังที่ สنج อูทรานันท์ (2532 : 262) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการนำหลักสูตร ไปใช้ว่า การนำหลักสูตรไปใช้เป็นการบ่งชี้ถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลวของหลักสูตรโดยตรงเช่นเดียวกับ สุมิตร คุณานุกร (2523 : 6 – 7) กล่าวว่า การนำหลักสูตรไปใช้คือ การที่ผู้บริหาร และครูนำเอาโครงการของหลักสูตรที่เป็นรูปเล่มเหล่านั้นไปปฏิบัติให้เกิดผลและรวมถึงการบริหาร งานทางด้านวิชาการของโรงเรียน เพื่ออำนวยความสะดวกและนักเรียนสามารถสอนและเรียนได้อย่างมี ประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด ส่วนในด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดใน 2 ด้านดังนี้คือ ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตรและด้านการวัดผลและประเมินผลทั้งนี้อาจเป็นเพราะทั้งผู้ บริหารและอาจารย์ผู้สอนเห็นว่าสื่อการเรียนการสอนเป็นตัวกลางหรือเครื่องมือที่จะช่วยให้ครูผู้ สอนใช้ในการถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียนได้ง่ายและรวดเร็วตามความต้องการการบริการสื่อการเรียน การสอนในปัจจุบันวิชาการเจริญก้าวหน้ามากขึ้น เทคโนโลยีเจริญขึ้นการถ่ายทอดความรู้หรือ การเรียนการสอนด้านวิชาชีพสาขาต่าง ๆ มีเนื้อหาหลากหลายและเป็นนามธรรม อาจารย์ผู้สอนจะต้องใช้ สื่อช่วยในการเรียนการสอนจะทำให้ประหยัดเวลา นักเรียนจะมองเห็นเป็นรูปธรรมเข้าใจง่ายและ เร็วขึ้น ดังที่ วิชัย วงศ์ใหญ่ (2533 : 191) กล่าวว่าสื่อการเรียนการสอนเป็นวัสดุอุปกรณ์และกจิ กรรมการเรียนการสอนที่ครูและนักเรียนจะต้องทำเพื่อเป็นแนวทางในการเรียนรู้ซึ่งครูจะต้องจัดทำ และจัดหาไว้ให้เรียบร้อย ส่วนในด้านการวัดผลและประเมินผลอาจเป็นเพราะกระบวนการเรียน การสอนและการวัดผลประเมินผล หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันเป็นหลักสูตร กลางที่ยังไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนที่หลากหลายได้ เนื้อหาสาระของหลักสูตร

รวกวนเป็นเรื่องที่กำหนดโดยนักวิชาการ ไม่สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความแตกต่างของท้องถิ่น การจัดการเรียนการสอนก็ยังไม่มุ่งเน้นการสอนที่เน้นครูเป็นศูนย์กลาง ยังไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองจากสภาพแวดล้อมในชุมชนและสังคม ใช้การเรียนจากสภาพจริงหรือการปฏิบัติจริงซึ่งส่งผลให้มีปัญหาในด้านการวัดผลประเมินผลที่เน้นการวัดความรู้ ความจำมากกว่าการวัดความรู้ที่เกิดจากการปฏิบัติจริง

2.1.1 ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร โดยภาพรวมมีระดับความคิดเห็นไม่แตกต่างกันและอยู่ในระดับปานกลางมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกัน 1 ข้อคือ ผู้สอนสามารถนำหลักการจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไปปฏิบัติได้จริง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ใช้หลักสูตรโดยตรง ย่อมพบกับปัญหามากกว่าผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอนเห็นว่าหลักสูตรมีเพียงหลักการจุดมุ่งหมายและคำอธิบายรายวิชาเท่านั้นทั้งยังมีการกำหนดขอบเขตรายละเอียดอย่างกว้าง ๆ ทำให้อาจารย์ผู้สอนไม่สามารถดัดแปลงไปสู่การจัดกิจกรรมการสอนได้จริง แสดงให้เห็นว่าผู้บริหารก็ไม่ได้ประชาสัมพันธ์หลักสูตรหรือจัดสัมมนาให้ความรู้แก่อาจารย์ผู้สอนในเรื่องการเรียน โครงการสอนอย่างต่อเนื่อง ประกอบกับการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีที่เป็นไปอย่างรวดเร็ว ทำให้ความรู้ ทักษะล้าสมัยได้ง่าย จำเป็นต้องมีการฝึกอบรมบ่อยครั้งมากขึ้น ในข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดใน 2 ลำดับสุดท้าย คือ มีการปัญหาและอุปสรรคการใช้หลักสูตรมาปรับปรุงการเรียนการสอนของวิทยาลัย ในข้อนี้ผู้บริหารมีค่าเฉลี่ยมากกว่าอาจารย์ผู้สอนเล็กน้อยและความเพียงพอของการเผยแพร่เอกสารการใช้หลักสูตร ในข้อนี้อาจารย์ผู้สอนมีค่าเฉลี่ยมากกว่าผู้บริหารเล็กน้อย เป็นที่น่าสังเกตว่าทั้งผู้บริหารมีระดับความคิดเห็นคล้ายกันแสดงให้เห็นว่า ผู้บริหารไม่ได้ทบทวนคุณภาพของวิทยาลัยและคุณภาพการสอนเพื่อปรับปรุงพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ไม่ได้ทำให้ความสำคัญในการนิเทศภายใน ทั้งที่สถานศึกษามีธรรมเนียมของวิทยาลัยมีระบบสารสนเทศ มีระบบการประกันคุณภาพของวิทยาลัย อาจเป็นเพราะผู้บริหารกำลังติดตัวกับการปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษา 2545 โดยเน้นผู้เรียนเป็นจุดศูนย์กลาง ยิ่งในเรื่องของความเพียงพอของการเผยแพร่เอกสาร การใช้หลักสูตรทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความเห็นคล้ายกันคือระดับปานกลาง โดยที่อาจารย์ผู้สอนมีค่าเฉลี่ยมากกว่าผู้บริหารเล็กน้อยอาจเป็นเพราะการจัดเผยแพร่เอกสารการใช้หลักสูตรจะทำในเรื่องของการประชาสัมพันธ์หลักสูตรให้แก่ผู้ปกครองและนักเรียนมากกว่าที่จะจัดทำเอกสารเผยแพร่การใช้หลักสูตรแก่อาจารย์ผู้สอนสอดคล้องกับผลงาน วิจัยของ ชะลอ มงคลการุณย์ (2530) ที่พบว่าเอกสารหลักสูตรในโรงเรียนมีไม่เพียงพอ ครูและผู้บริหารโรงเรียนไม่เข้าใจหลักสูตรอย่างถ่องแท้ เช่นเดียวกับข้อค้นพบของ นิพันธ์ เมืองพระ (2532 : 67) ว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนได้รับเอกสารประกอบหลักสูตรอยู่ในระดับน้อย

ไม่ว่ากรณีใด 2.1.2 อีกด้านการเรียนการสอน โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนก็เป็นผู้ใช้หลักสูตรเหมือนกันแต่อาจมีบทบาทแตกต่างกันตามตำแหน่ง

หน้าที่ทำให้พบปัญหาคล้ายๆกัน และมีระดับความคิดเห็นทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนเหมือนทุกข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดใน 2 ลำดับแรก คือผู้บริหารคือ การขาดแคลนอาจารย์เฉพาะสาขาวิชา การจัดแผนการเรียนการสอนของวิทยาลัยได้บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร อาจเป็นเพราะผู้บริหารฝ่ายวิชาการซึ่งมีหน้าที่จัดแผนการเรียนโดยตรง พบว่าในหมวดวิชาเลือกเฉพาะและวิชาชีพเฉพาะมีหลายวิชา อาจารย์ผู้สอนมีไม่เพียงพอ สอนไม่ตรงกับสาขาที่จบวุฒิมัธยมศึกษาและขาดแคลนในบางสาขาวิชาเช่น สาขาวิชาออกแบบตกแต่งภายใน สาขาออกแบบผลิตภัณฑ์ อยู่ในภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจ ที่ประเทศไทยเผชิญมาตั้งแต่ปี 2540 ส่งผลให้รัฐบาลจำเป็นต้องปรับลดประมาณค่าใช้จ่ายลงโดยงบประมาณทางการศึกษาถูกปรับลดลงจากร้อยละ 3.41 ของงบประมาณประจำปี 2541(เอกสารประกอบการประชุมสัมมนาเรื่อง “ยุทธศาสตร์เพื่อการปฏิรูปการศึกษา” กลุ่ม 7 ทรัพยากรเพื่อการศึกษา(2541) ซึ่งทำให้สถานศึกษาต่างๆ ย่อมถูกปรับลดงบประมาณลงด้วยผลที่ตามมาคือไม่มีการจ้างอาชีวะเพิ่ม ผลของการปรับงบประมาณทำให้คณะรัฐมนตรีมีมติไม่อนุมัติอัตรากำลังครูประจำการให้กับสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา แต่อนุมัติเพียงอัตรากำลังชั่วคราวแห่งละไม่เกิน 10 คนซึ่งไม่เพียงพอกับความต้องการครูในวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพราะในปัจจุบันจำนวนครูมีสัดส่วนไม่เพียงพอกับปริมาณนักเรียนอยู่แล้ว ปัญหาภาระงานมากทั้งการสอนภาคเช้า ภาคบ่าย การควบคุมห้องปฏิบัติการ อาจารย์ผู้สอนเหล่านี้จึงไม่มีเวลาในการค้นคว้าวิจัยเป็นของตนเอง ซึ่งในเรื่องนี้ทำให้การจัดแผนการเรียนการสอนของวิทยาลัยไม่บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างแท้จริง ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดของผู้บริหารใน 2 ลำดับสุดท้ายคือ เวลาเรียนไม่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา และผู้สอนใช้เทคนิคการสอนแบบต่าง ๆ สอนนักเรียน ในที่ขณะของผู้วิจัยเห็นว่าจะมีสาเหตุมาจากการจัดแบ่งเนื้อหาไม่เหมาะสมตามโครงสร้างหลักสูตรวิชาชีพ ทำให้เวลาเรียนไม่สัมพันธ์กับเนื้อหา เพราะบางเนื้อหาต้องมีกิจกรรมฝึกฝนเพื่อทักษะมาก เช่น วิชาวาดเขียนเพื่อการออกแบบ ซึ่งปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 38) ได้กล่าวถึงโครงสร้างหลักสูตรวิชาชีพว่าประกอบไปด้วยวิชาชีพที่เป็นทฤษฎีล้วน ๆ ฝึกปฏิบัติล้วน ๆ หรือวิชาชีพที่เป็นทั้งทฤษฎีและปฏิบัติรวมกันในการสอนวิชาชีพ การมุ่งเน้นให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์ตรงมากที่สุด ดังนั้นการพิจารณาอัตราเวลาเรียนที่สัมพันธ์กับเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอนและการฝึกทักษะจะต้องมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาวิเคราะห์อย่างรอบคอบ อีกสาเหตุหนึ่งในที่ขณะของผู้วิจัยน่าจะมาจากผู้บริหารสถานศึกษากำหนดต้นตอตัวกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ปี พ.ศ.2545 ที่สถานศึกษาจะต้องถูกประเมินมาตรฐานการจัดการศึกษาทั้งภายในและภายนอกจึงมอบหมายให้อาจารย์ผู้สอนเตรียมพร้อมที่จะรับการประเมินทำให้อาจารย์ผู้สอนไม่มีเวลาที่จะพัฒนาสื่อการสอนและศึกษาวิจัยค้นหาเทคนิคการเรียนรู้อย่างอื่น ๆ ได้เท่าที่ควรจะเป็น ส่วนในข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดใน 2 ลำดับแรกของอาจารย์ผู้สอนคือ ผู้สอนเลือกวิธีสอนเหมาะสมกับเนื้อหาวิชาและวิทยาลัยให้การส่งเสริมการอบรมสัมมนาด้านเนื้อหาในหลักสูตร แสดงให้เห็น

ว่าผู้บริหารให้ความสำคัญกับการทำโครงการสอน แอนการสอนและการนิเทศตลอดจนการจัดการอบรมสัมมนาในด้านเนื้อหาในหลักสูตรน้อยเพราะการเรียนการสอนในหลักสูตรวิชาชีพ จะต้องมีความเทคนิคและวิธีการสอนที่แตกต่างจากการเรียนการสอนวิชาสามัญอื่น ๆ การเรียนการสอนวิชาชีพ จึงต้องเลือกเทคนิคและวิธีการหลาย ๆ แห่งให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาและทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะ หรือให้การเรียนการสอนบรรลุจุดหมายที่หลักสูตรวางไว้ Evans and hers (1378 : 50) กล่าวถึง ลักษณะการสอนที่ดีของการศึกษาทางวิชาชีพว่าควรประกอบด้วย 1. ผู้สอนต้องสนใจและเอาใจใส่ต่อความสำเร็จของผู้เรียนอย่างแท้จริง 2. ผู้เรียนคือเป้าหมายที่สำคัญที่สุดในการสอน 3. บรรยากาศในการเรียนควรเป็นอิสระมากกว่าบังคับ 4. สาธิตให้ดูแลให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ 5. ตรวจสอบผลงานและให้คำแนะนำทุกครั้งส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดของอาจารย์ผู้สอนใน 2 ลำดับสุดคือการสอนวิชาชีพโดยเน้นการปฏิบัติให้สอดคล้องกับความต้องการและมาตรฐานที่ได้กำหนดไว้ และการพัฒนาตนเองในการเพิ่มพูนความรู้ด้านเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในเรื่องนี้ศูนย์วิจัยและพัฒนาอาชีวศึกษา 3 หน่วยศึกษานิเทศน์ที่รับผิดชอบส่งเสริมสนับสนุนวิชาการในประเภทวิชาศิลปกรรม ได้ดำเนินการจําแนกเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพและเครื่องมือประเมินมาตรฐานวิชาชีพ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2538 ประเภทศิลปกรรม โดยดำเนินการระหว่างวันที่ 25 - 28 สิงหาคม 2541 และ 14 - 18 กันยายน 2541 ณ โรงแรมซิลเวอร์แลนด์ จังหวัดชลบุรี แต่เนื่องจากเวลามีค่อนข้างจำกัดแนวคิดและรูปแบบของเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพ ประเภทวิชาศิลปกรรมจึงขาดการพิจารณาอย่างรอบคอบ เพื่อที่จะทำให้เกิดมาตรฐานในการจัดการเรียนการสอนอย่างแท้จริง อีกทั้งเกณฑ์มาตรฐานถูกกำหนดขึ้น ภายในกรมอาชีวศึกษาเอง ยังไม่มีตั้งชี้วัดแนวคิดและรูปแบบเกณฑ์มาตรฐานภายนอก เช่นชุมชนและสถานประกอบการซึ่งในเรื่องนี้ Beauhamp (1981 : 10) ได้กล่าวว่าการจัดเนื้อหาสาระรายวิชาจำเป็นที่จะต้องพิจารณาให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไปซึ่งจะทำให้บังเกิดสัมฤทธิ์ผลของการจัดหลักสูตร

2.1.3 ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางทั้งนี้อาจเป็นเพราะทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่างก็ทราบดีว่าอาจารย์ผู้สอนนั้นนอกจากภาระการสอนจำนวนมากแล้วยังมีหน้าที่ในการบริหารงานอื่น ๆ อีก ประกอบกับวิทยาลัยยังไม่มีหน่วยงานวัดผลโดยตรงทำให้ขาดผู้รู้ในการประเมินผลและยังขาดแคลนอุปกรณ์ เอกสารเครื่องมือในการประเมินผลและมีระดับความคิดเห็นทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนเหมือนกันทุกข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดใน 2 ลำดับแรกของผู้บริหารคือ ความเข้าใจของอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับระเบียบวัดผลและประเมินผลกระทรวงศึกษาธิการและการสร้างข้อสอบให้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดใน 2 ลำดับแรกของอาจารย์ผู้สอนคือ ความรู้และทักษะในการสร้างเครื่องมือและประเมินผลของอาจารย์ และการสร้างข้อสอบให้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้เป็นที่น่าสนใจว่าทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน มีค่าเฉลี่ยคล้ายกันแตกต่างกันเล็กน้อย ซึ่งเป็นเรื่อง

ของกระบวนการระเบียบความรู้ในการสร้างเครื่องมือเพื่อประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต่างเห็นคล้ายกันว่าเนื่องจากภาระงานที่มีมากอยู่แล้วทำให้กระบวนการประเมินผลการส่งเสริมความรู้ทักษะในการสร้างเครื่องมือเพื่อประเมินผลตลอดจนการติดตามนิเทศน์วิธีการประเมินผลมีน้อย จึงเป็นสาเหตุทำให้อาจารย์ผู้สอนละเลยการจัดทำแบบทดสอบสำหรับวัตถุประสงค์และไม่ได้ให้ความสำคัญกับการประเมินผลระหว่างเรียน ส่วนในข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดใน 2 ลำดับสุดท้ายของผู้บริหารคือ การฟื้นฟูสภาพของนักศึกษาเนื่องจากปัญหาด้านพื้นฐานการเรียนและการอบรมสัมมนาประชุมอาจารย์ให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเกณฑ์การตัดสินการเรียน ในขณะที่ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดของอาจารย์ผู้สอนคือ การเรียนซ้ำของนักศึกษาที่ไม่ผ่านรายวิชาและการประเมินผลก่อนการเรียนเพื่อตรวจสอบพื้นฐานความรู้ของนักศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหารส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นผู้ใช้หลักสูตรโดยตรงจึงเห็นว่าปัญหาด้านพื้นฐานการเรียนเป็นสาเหตุทำให้นักศึกษาต้องฟื้นฟูสภาพการเป็นนักศึกษา แสดงให้เห็นว่าผู้บริหารมองว่าอาจารย์ผู้สอนไม่สามารถปรับวิธีสอนการใช้สื่อการสอนรวมทั้งการประเมินผลเพื่อปรับพื้นฐานในการเรียนรู้ของนักศึกษาได้ การอบรมสัมมนาเพื่อให้ความรู้แก่อาจารย์ผู้สอนจึงเป็นเรื่องจำเป็น ในขณะที่อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ใช้หลักสูตรโดยตรงเห็นว่าการเรียนซ้ำของนักศึกษาที่ไม่ผ่านรายวิชาอยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดอาจเป็นเพราะระบบการเรียนแบบหน่วยกิตมีการเรียนซ่อมเสริมได้ อาจทำให้นักศึกษาเห็นความสำคัญการเรียนในรายวิชาน้อย เพราะเมื่อสอบไม่ผ่านก็สามารถสอบซ่อมหรือเรียนใหม่ได้ และอาจารย์ผู้สอนยังเห็นอีกด้วยว่าการประเมินผลก่อนการเรียนเพื่อตรวจสอบพื้นฐานความรู้ของนักศึกษาเป็นเรื่องจำเป็นซึ่ง ชาวาล แพร์ตุนกุล (2518 : 47) ได้กล่าวว่าการประเมินผลนั้นเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายหลังการวัดผล โดยนำผลที่ได้จากการวัดไปวินิจฉัยตีราคาคุณค่าและชี้ขาดลงเป็นผลสรุปว่ามีคุณภาพสูงหรือต่ำสมควรสอบได้หรือสอบตก เกรียงไกร มูลสุวรรณ (2542 : 100) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) บริหารธุรกิจ พุทธศักราช 2536 (ฉบับปรับปรุง) ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครพบว่าด้านการประเมินผลมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากอาจเป็นเพราะการประเมินผลถือว่าเป็นการควบคุมที่ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปตามเป้าหมายเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องที่สำคัญและจำเป็นที่สุด เพื่อดูว่าการจัดการเรียนการสอนมีข้อดีข้อเสียอย่างไร จะสัมฤทธิ์ผลของหลักสูตรตามที่กำหนดหรือไม่ เพื่อผู้บริหารจะได้นำผลนั้นมาปรับปรุงแก้ไข อย่างไรก็ตามทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีค่าเฉลี่ย แตกต่างกันเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งมีระดับความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็น 2.1.4 ด้านการส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบริบททางเศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยีได้เปลี่ยนแปลงไปทำให้ทักษะล้ำสมัยได้ง่ายการที่จะให้ผู้เรียนสามารถออกไปประกอบอาชีพได้จะต้องคำนึงถึงการใช้สื่ออุปกรณ์

การสอนและเครื่องมือเครื่องจักรที่ทันสมัยตอบสนองความต้องการของชุมชนอย่างแท้จริงและมีระดับความคิดเห็นทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนเหมือนกันทุกข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดลำดับแรกทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนเหมือนกันคือ ความเพียงพอของห้องเรียนภาคทฤษฎีวิชาสามัญและวิชาสัมพันธ์และลำดับข้อที่มีค่าเฉลี่ยเป็นสองของผู้บริหารคือ ความเพียงพอของหนังสือประกอบการสอนวิชาชีพของนักเรียนในขณะที่มีค่าเฉลี่ยเป็นลำดับสองอาจารย์ผู้สอนคือ การจัดหาและจัดซื้อวัสดุในการเรียนการสอนของแผนกวิชาออกแบบ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในสาขาวิชาออกแบบที่เป็นภาษาไทยมีน้อย ตำราที่เป็นภาษาอังกฤษจะมีราคาค่อนข้างแพงอาจารย์ผู้สอนมักสอนตามคู่มือการสอนที่หน่วยศึกษานิเทศน์ศูนย์วิจัยและพัฒนาอาชีวศึกษา 3 กรมอาชีวศึกษา จัดทำขึ้นในขณะที่อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ใช้หลักสูตรโดยตรงจึงเห็นความจำเป็นของการจัดหาและจัดซื้อวัสดุในการเรียนการสอนซึ่งสาเหตุน่าจะมาจากงบประมาณที่จำกัดและระเบียบการจัดซื้อ ที่มีขั้นตอนค่อนข้างมากข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดใน 2 ลำดับสุดท้ายของผู้บริหารคือ ความเพียงพอของอาคารปฏิบัติการในแผนกวิชาออกแบบและการผลิตและการให้บริการสื่อการเรียนการสอน ในเรื่องนี้ กาญจนา ภาสุพันธ์ (2531 : 111) กล่าวว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในบริเวณตัวเมือง มีบริเวณคับแคบ ขยายออกไปไม่ได้แล้วอีกทั้งขาดการวางแผนทางด้านอาคารสถานที่ที่เหมาะสม สาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งอาจเป็นเพราะผู้บริหารไม่มีความรู้ด้านสถาปัตยกรรมการก่อสร้างและการวางผังห้องปฏิบัติการวิชาชีพ สาขาวิชาออกแบบ สำหรับเรื่องการผลิตและการให้บริการสื่อการเรียนการสอนนั้นสาเหตุสำคัญคือ อาจารย์ผู้สอนมีภาระหน้าที่การสอนมากเกินไปสอดคล้องกับผลวิจัยของกรมอาชีวศึกษา (2536 : 87) ซึ่งสรุปว่าข้อค้นพบว่า อาจารย์ผู้สอนมีชั่วโมงการสอนมากเกินไปไม่มีเวลาเพียงพอในการจัดเตรียมหรือผลิตสื่อการเรียนการสอน ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดใน 2 ลำดับสุดท้ายของอาจารย์ผู้สอนคือ การใช้เครื่องมือ, เครื่องจักรและอุปกรณ์การฝึกและสัดส่วนระหว่างจำนวนนักเรียนกับสื่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสมแสดงให้เห็นว่าจำนวนเครื่องมือ เครื่องจักรและอุปกรณ์การฝึกมีไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้เรียนและจำนวนสื่อการเรียนการสอนก็ไม่เพียงพอต่อสัดส่วนของผู้เรียน ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากงบประมาณที่มีจำกัดในภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจประกอบกับการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีเป็นไปรวดเร็วทำให้ความรู้และทักษะล้าสมัยได้ง่าย ซึ่งในเรื่องนี้ วิมล เทศวนิช (2540 : 113) ได้กล่าวว่าปัจจุบันเทคโนโลยีด้านต่าง ๆ ได้พัฒนาและเจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว การที่จะให้ผู้เรียนสามารถออกไปประกอบอาชีพได้และเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานนั้นผู้บริหารต้องคำนึงถึงการใช้เครื่องมือเครื่องจักรที่ทันสมัยและสอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น อุปกรณ์ชนิดใดที่ชำรุดควรรดูแลซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพการใช้งานได้ดีเพื่อจะให้เกิดประโยชน์ได้เต็มที่ ส่วนสัดส่วนของเครื่องจักรฯ เครื่องมืออุปกรณ์ต่าง ๆ ควรมีให้เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน เพื่อให้มีโอกาสได้ฝึก

ปฏิบัติจริงอย่างทั่วถึงการขยายตัวด้านปริมาณนักศึกษาควรสอดคล้องกับเครื่องมือเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่มีในสถานศึกษานั้น ๆ ด้วย

จากผลการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม วิทยาลัยชีวศึกษาและวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม ทำให้ทราบการบริหารการปฏิบัติงานของฝ่ายบริหารวิชาการและการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอน ซึ่งสามารถใช้เป็นแนวทางปรับปรุงและพัฒนาในการดำเนินการบริหารการปฏิบัติงาน หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 ต่อไป

5.5 ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

จากการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยขอเสนอแนะ 2 ประเด็นคือ

5.5.1 ข้อเสนอแนะสำหรับฝ่ายบริหารในสถานศึกษา จากผลการวิจัยที่ออกมา วิทยาลัยน่าจะมีการจัดสัมมนาอย่างต่อเนื่องทำความเข้าใจกับผู้เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตร เพื่อชี้แจงเป้าหมายและวัตถุประสงค์ หลักของการนำหลักสูตรนี้มาใช้รวมทั้งสรุปปัญหาที่จะต้องปรับปรุง และสนับสนุนอาจารย์ผู้สอนให้ดำเนินการสอนได้ตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้

5.5.2 ข้อเสนอแนะสำหรับกรมอาชีวศึกษา จากผลการวิจัยที่ออกมา กรมอาชีวศึกษาควรพัฒนาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2538 สาขาออกแบบให้สามารถตอบสนองความต้องการของชุมชนอย่างแท้จริง

5.6 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

5.6.1 ควรดำเนินการวิจัยในเรื่องความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อผู้จบการศึกษาหลักสูตร ปวช. 2538 สาขาออกแบบ ประเภทวิชาศิลปกรรม

5.6.2 ควรทำการวิจัยใหม่อีกครั้งทั้งหมด เนื่องจากมีการเปลี่ยนแปลงผู้บริหารใหม่ แนวความคิดหลายสิ่งหลายอย่างอาจเปลี่ยนไป ซึ่งจะเป็นผลต่อการใช้หลักสูตรต่อไปในอนาคต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. 2540. “การพัฒนาหลักสูตร.” ในหนังสือที่ระลึกงานศิลปหัตถกรรมนักเรียน ครั้งที่ 44 (100 ปี ศธ.) กรุงเทพฯ : ศรุสภ.
- กรมอาชีวศึกษา. 2539. ภาวะการมีงานทำผู้สำเร็จอาชีวศึกษา 38. กรุงเทพฯ : กองแผนงาน.
- กรมอาชีวศึกษา. 2535. แผนปฏิบัติงานประจำปีงบประมาณ 2536. กรุงเทพฯ : กองแผนงาน กรมอาชีวศึกษา
- กาญจนา ภาสุรพันธ์. 2531. “ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อสภาพแวดล้อมภายในวิทยาลัยอาชีวศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 8.” ปริญญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- เกรียงไกร มูลสุวรรณ. 2542. “การศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) บริหารธุรกิจ พุทธศักราช 2536 (ฉบับปรับปรุง) ของ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลในโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
- เจียมจิต เผือกศรี. 2535. “ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์เกี่ยวกับการพัฒนาบุคลากร คณะวิชาคหกรรมศาสตร์ สถานศึกษากลุ่มภาคกลาง สังกัดกรมอาชีวศึกษา.” วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (คหกรรมศาสตร์ศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์
- ชนิดา รักษ์พลเมือง. 2532. การศึกษาเพื่อพัฒนาประเทศ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ชวิชัย ชัยจิรฉายากุล. 2529. การพัฒนาหลักสูตรจากแนวความคิดสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : อักษร บัณฑิต.
- ชำรง บัวศรี. 2532. ทฤษฎีหลักสูตรการออกแบบและพัฒนา. กรุงเทพฯ : เกรียงศักดิ์การพิมพ์.
- นางเยาว์ แก้วกั้งवाल. 2537. “ความคิดเห็นของนักเรียน นักศึกษา และครูอาจารย์เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมวิทยาลัยเทคนิคปราจีนบุรี.” วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สถาบัน เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง
- นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์. 2525. ก้าวสู่ผู้บริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : อนาคตศิลป์การพิมพ์.
- นิพันธ์ เมืองพระ. 2534. “การบริหารงานวิชาการในวิทยาลัยเทคนิคกลุ่มภาคกลางและภาคเหนือ สังกัดกรมอาชีวศึกษาภาคเหนือ.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาบริหารอาชีวะ และ เทคนิคศึกษา, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- บรรจง ชูสกุลชาติ. 2528. อาชีวะครบวงจร. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

- ประมุข กอปรสิริพัฒน์ และสมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์. 2522. แนวการศึกษาหลักสูตรและการเรียน.
นครราชสีมา : สิริอักษรการพิมพ์.
- ปรีชา ชาดิมาลากร. 2534. “ความเข้าใจในวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ของผู้บริหาร โรงเรียนมัธยม
ศึกษา.” หน้า 198-231. ในรายงานวิจัยคณะวิชาอุตสาหกรรมศิลป์. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครู
พระนคร.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2535. การบริหารงานวิชาการ. กรุงเทพฯ : สหมิตรออฟเซต.
- ปรียา เลหาไพศาล. 2532. “สภาพและปัญหาการบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค
พุทธศักราช 2527 ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ตามความเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน
ในสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 7-8.” ปรินิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มานพ ชุลวงศ์. 2536. “อาชีวศึกษากับการพัฒนากำลังคน.” พัฒนาเทคนิคนักศึกษา. 4(7) : 14-19
- เมธี ปิณฑนานนท์. 2533. การบริหารอาชีวและเทคนิคศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์
- เมธี ปิณฑนานนท์. 2539. การวางแผนอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา.
กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- รัตนะ บัวสนธิ์. 2531. “การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นระดับประถมศึกษา.” สารพัฒนาหลักสูตร.
5(9) : 21-29
- วรรัตน์ คำเมือง. 2543. “การศึกษาสภาพการบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช
2538 ประเภทวิชาศิลปกรรมของสถานศึกษา สังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา.” วิทยานิพนธ์
ครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง
- วิชัย วงศ์ใหญ่. 2529. พัฒนาหลักสูตรและการสอนมิติใหม่. กรุงเทพฯ : ธเนศวรการพิมพ์.
- วนิดา จึงประสิทธิ์. 2532. การบริหารและบริการงานโสตทัศนศึกษา. นครปฐม : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วิมล เทศวานิช. 2540. “ปัญหาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2536
สาขาวิชาช่างเทคนิคโลหะ ในกลุ่มวิทยาลัยเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.” วิทยานิพนธ์
ครุ ศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระ
บัง
- ศราวุธ สังข์วรรณะ. 2537. “การศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับสภาพ
และปัญหาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค พุทธศักราช 2533 ประเภทวิชา
บริหารธุรกิจสาขาการบัญชี ของกรมอาชีวศึกษา.” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาบัณฑิต
หลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศิลปากร

สังค์ อุทรานันท์. 2524. “เอกสารประกอบการเรียนวิชาพัฒนาหลักสูตร.” กรุงเทพฯ : คณะครู
 ศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. เอกสารอัดสำเนา

สังค์ อุทรานันท์. 2532. พื้นฐานและหลักสูตรการพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ : มิตรสยาม

สันต์ ธรรมบำรุง. 2527. หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร. กรุงเทพฯ : เกรียงศักดิ์การพิมพ์.

สุกัญญา อารีวรรณ. 2521. หลักการสอนและการเตรียมประสบการณ์ภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ :
 เฉลิมชัยการพิมพ์.

สุชาติ กิจพิทักษ์. 2538. “ปวช.38 ร้อน ๆ จำ.” สถาบันพัฒนาครูอาชีวศึกษา. 4(7) : 18-21

สุนีย์ บุรณะวิทย์. 2537. “ความคิดเห็นของนักเรียนต่อสภาพแวดล้อมในวิทยาลัยอาชีวศึกษา กลุ่ม
 ภาคกลาง กรมอาชีวศึกษา.” วิทยานิพนธ์ คุรุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขา
 การบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง

เสนีย์ พิทักษ์อรณพ. 2528. “มีอะไรในหลักสูตร.” สารพัฒนาหลักสูตร. 6(15) : 15-16

สุนีย์ ภูพันธ์. 2531. “สภาพและปัญหาการบริหารหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธ
 ศักราช 2530 ประเภทวิชาศิลปกรรมในสถานศึกษา สังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กรม
 อาชีวศึกษา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาบริหารสถานศึกษา
 บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Beachamp, George A. 1981. **Curriculum Development Theory.** 4th ed. Illinois : Peacock.

Doll, Ronald C. 1992. **Curriculum Improvement : Decision Making and Process.** 8th ed.
 Boston : Allyn and Bacon.

Lewis, Arther J. and Miel, Alice. 1972. **Supervision for Improved Instruction.** Belmont
 California : Wordworth.

McNeil, John D. 1981. **Curriculum : a Comprehensive Introduction.** Boston : Little Brown.

Neagley, Ross L. and Evans, Deam N. 1967. **Handbook for Effective Curriculum
 Development.** Englewood Cliff : N.J. : Prentice-Hall

Soyler, Galen J. et. Al. 1981. **Curriculum Planing for Better Teaching and Learning.** 4th ed.
 New York : Reienhart and Winston.

Tanner, Daniel and Tanner, Laural N. 1975. **Curriculum Development : Theory into
 Practice.** New York : Macmillan.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 3041

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

3 สิงหาคม 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน อธิบดีกรมอาชีวศึกษา

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. คำโครงการวิทยานิพนธ์
 2. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและคำโครงการวิทยานิพนธ์
 3. รายชื่อสถานศึกษาที่ต้องการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

ด้วย นายสุธีรพันธ์ พันธุ์นินท ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา กำลังทำการวิจัยเพื่อ
เรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพพุทธศักราช 2538
สาขาวิชาออกแบบ วิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม" ซึ่งได้รับอนุมัติหัวข้อและคำโครงการ
วิทยานิพนธ์แล้วเมื่อวันที่ 28 มิถุนายน 2542

ในการทำวิจัยเรื่องนี้นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาลงกัต
หน่วยงานของท่าน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดพิจารณาอนุญาต
ให้นักศึกษาทำการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาลงกัตหน่วยงานของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน
มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับภายใน (ผศ.ดร.พรรณี ลีกิจวัฒน์นะ) อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร. 3269040

ที่ ศธ 0908/ 2257

กองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ โทร. 10300

29 พฤศจิกายน 2542

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน หัวหน้าสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา

ด้วย กรมอาชีวศึกษาได้พิจารณาอนุญาตให้ นายสุธีรพันธ์ พันธุ์สนิท นักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง แจกแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลจากผู้บริหาร ครู-อาจารย์ ในสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา เพื่อการวิจัยเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ วิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม”

กองวิทยาลัยอาชีวศึกษาจึงขอให้สถานศึกษาอำนวยความสะดวกในการจัดเก็บข้อมูลของนักศึกษาดังกล่าวข้างต้น ทั้งนี้เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อเรื่องดังกล่าวได้

อนึ่ง แบบสอบถามที่กรมอาชีวศึกษาอนุญาตให้ใช้เก็บข้อมูล จะมีตราประทับและลายมือชื่อกำกับที่มุมบนขวาทุกแผ่น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและเมื่อดำเนินการเสร็จเรียบร้อยแล้วกรุณาส่งคืนแบบสอบถามกับบุคคลดังกล่าวด้วย จักขอบคุณมาก

ขอแสดงความนับถือ

(นายพินิจ ชูธงชัย)

นักวิชาการศึกษาระดับ 8 รักษาราชการแทน

ผู้อำนวยการกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา

ฝ่ายพัฒนาการศึกษา (กลุ่มงานมาตรฐานการศึกษา) ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

โทร. 282-9357 , 282-2549 ต่อ 1600-1613

โทรสาร 282-9357

ที่ ศธ 0908/ 2257

กองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ โทร. 10300

29 พฤศจิกายน 2542

เรื่อง ขอลาอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน หัวหน้าสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา

ด้วย กรมอาชีวศึกษาได้พิจารณาอนุญาตให้ นายสุธีรพันธ์ พันธุ์นันท นักศึกษามหาบัณฑิต ภาควิชาเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง แยกแบบสอบถามที่เกี่ยวกับข้อมูลจากผู้บริหาร ครู-อาจารย์ ในสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา เพื่อการวิจัยเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ วิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม”

กองวิทยาลัยอาชีวศึกษาจึงขอให้สถานศึกษาอำนวยความสะดวกในการจัดเก็บข้อมูลของนักศึกษาดังกล่าวข้างต้น ทั้งนี้เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อเรื่องดังกล่าวได้

อนึ่ง แบบสอบถามที่กรมอาชีวศึกษาอนุญาตให้ใช้เก็บข้อมูล จะมีตราประทับและลายมือชื่อกำกับที่มุมบนขวาทุกแผ่น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและเมื่อดำเนินการเสร็จเรียบร้อยแล้วกรุณาส่งคืนแบบสอบถามกับบุคคลดังกล่าวด้วย จักขอบคุณมาก

ขอแสดงความนับถือ

(นายพินิจ ชูธงชัย)

นักวิชาการศึกษาระดับ 8 รักษาการแทน

ผู้อำนวยการกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ฝ่ายพัฒนาการศึกษา (กลุ่มงานมาตรฐานการศึกษา)

โทร. 282-9357 , 282-2549 ต่อ 1600-1613

โทรสาร 282-9357

ที่ ศษ 0908/ 2257

กองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ โทร. 10300

29 พฤศจิกายน 2542

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน หัวหน้าสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา

ด้วย กรมอาชีวศึกษาได้พิจารณาอนุญาตให้ นายสุธีรพันธ์ พันธุ์นวิทย์ นักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง แจกแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลจากผู้บริหาร ครู-อาจารย์ ในสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา เพื่อการวิจัยเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ วิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม”

กองวิทยาลัยอาชีวศึกษาจึงขอให้สถานศึกษาอำนวยความสะดวกในการจัดเก็บข้อมูลของ นักศึกษาดังกล่าวข้างต้น ทั้งนี้เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อเรื่องดังกล่าวได้

อนึ่ง แบบสอบถามที่กรมอาชีวศึกษาอนุญาตให้ใช้เก็บข้อมูล จะมีตราประทับและลายมือชื่อกำกับที่มุมบนขวาทุกแผ่น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและเมื่อดำเนินการเสร็จเรียบร้อยแล้วกรุณ ส่งคืนแบบสอบถามกับ บุคคลดังกล่าวด้วย จักขอบคุณมาก

ขอแสดงความนับถือ

(นายพินิจ ชูธงชัย)

นักวิชาการศึกษาระดับ 8 รักษาการแทน

ผู้อำนวยการกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ฝ่ายพัฒนาการศึกษา (กลุ่มงานมาตรฐานการศึกษา)

โทร. 282-9357 , 282-2549 ต่อ 1600-1613

โทรสาร 282-9357

ที่ ศธ 0908/ 2257

กองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ โทร. 10300

29 พฤศจิกายน 2542

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน หัวหน้าสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา

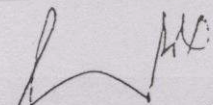
ด้วย กรมอาชีวศึกษาได้พิจารณาอนุญาตให้ นายสุธีรพันธ์ พันธุ์สนิท นักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาระบบบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง แจกแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลจากผู้บริหาร ครู-อาจารย์ ในสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา เพื่อการวิจัยเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ วิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม”

กองวิทยาลัยอาชีวศึกษาจึงขอให้สถานศึกษาอำนวยความสะดวกในการจัดเก็บข้อมูลของนักศึกษาดังกล่าวข้างต้น ทั้งนี้เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อเรื่องดังกล่าวได้

อนึ่ง แบบสอบถามที่กรมอาชีวศึกษาอนุญาตให้ใช้เก็บข้อมูล จะมีตราประทับและลายมือชื่อกำกับที่มุมบนขวาทุกแผ่น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและเมื่อดำเนินการเสร็จเรียบร้อยแล้วกรุณาส่งคืนแบบสอบถามกับบุคคลดังกล่าวด้วย จักขอบคุณมาก

ขอแสดงความนับถือ

(นายพินิจ ชูธงชัย)

นักวิชาการศึกษาระดับ 8 รักษาการแทน

ผู้อำนวยการกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ฝ่ายพัฒนาการศึกษา (กลุ่มงานมาตรฐานการศึกษา)

โทร. 282-9357 , 282-2549 ต่อ 1600-1613

โทรสาร 282-9357

ที่ ศธ 0908/ 2257

กองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ โทร. 10300

29 พฤศจิกายน 2542

เรื่อง ขอดำเนินการในกรณีการเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน หัวหน้าสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา

ด้วย กรมอาชีวศึกษาได้พิจารณาอนุญาตให้ นายสุธีรพันธ์ พันธ์สนิท นักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง แลกแบบสอบถามที่เกี่ยวกับข้อมูลจากผู้บริหาร ครู-อาจารย์ ในสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา เพื่อการวิจัยเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ วิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม”

กองวิทยาลัยอาชีวศึกษาจึงขอให้สถานศึกษาอำนวยความสะดวกในการจัดเก็บข้อมูลของนักศึกษาดังกล่าวข้างต้น ทั้งนี้เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อเรื่องดังกล่าวได้

อนึ่ง แบบสอบถามที่กรมอาชีวศึกษาอนุญาตให้ใช้เก็บข้อมูล จะมีตราประทับและลายมือชื่อกำกับที่มุมบนขวาทุกแผ่น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและเมื่อดำเนินการเสร็จเรียบร้อยแล้วควรมส่งคืนแบบสอบถามกับบุคคลดังกล่าวด้วย จักขอบคุณมาก

ขอแสดงความนับถือ

(นายพินิจ ชูธงชัย)

นักวิชาการศึกษาระดับ 8 รักษาการแทน

ผู้อำนวยการกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ฝ่ายพัฒนาการศึกษา (กลุ่มงานมาตรฐานการศึกษา)

โทร. 282-9357 , 282-2549 ต่อ 1600-1613

โทรสาร 282-9357

ที่ ศธ 0908/ 2257

กองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ โทร. 10300

29 พฤศจิกายน 2542

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน หัวหน้าสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา

ด้วย กรมอาชีวศึกษาได้พิจารณาอนุญาตให้ นายสุธีรพันธ์ พันธุ์สนิท นักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง แจกแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลจากผู้บริหาร ครู-อาจารย์ ในสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา เพื่อการวิจัยเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ วิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม”

กองวิทยาลัยอาชีวศึกษาจึงขอให้สถานศึกษาอำนวยความสะดวกในการจัดเก็บข้อมูลของนักศึกษาดังกล่าวข้างต้น ทั้งนี้เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อเรื่องดังกล่าวได้

อนึ่ง แบบสอบถามที่กรมอาชีวศึกษาอนุญาตให้ใช้เก็บข้อมูล จะมีกระดาษหุ้มและลายมือชื่อกำกับที่มุมบนขวาทุกแผ่น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและเมื่อดำเนินการเสร็จเรียบร้อยแล้วกรุณาส่งคืนแบบสอบถามกับบุคคลดังกล่าวด้วย จักขอบคุณมาก

ขอแสดงความนับถือ

(นายพินิจ ชูธงชัย)

นักวิชาการศึกษาระดับ ๕ รักษาการแทน

ผู้อำนวยการกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา

ฝ่ายพัฒนาการศึกษา (กลุ่มงานมาตรฐานการศึกษา) งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

โทร. 282-9357 , 282-2549 ต่อ 1600-1613

66

โทรสาร 282-9357

รายชื่อสถานศึกษาที่ต้องการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
โดยนายสุธีรพันธ์ พันสนิท

กลุ่มอาชีวศึกษาภาคกลาง

1. วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมกรุงเทพ
2. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเสาวภา
3. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอี่ยมละออ
4. วิทยาลัยอาชีวศึกษาธนบุรี
5. วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม
6. วิทยาลัยอาชีวศึกษากาญจนบุรี
7. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี
8. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุพรรณบุรี

กลุ่มอาชีวศึกษาภาคใต้

9. วิทยาลัยอาชีวศึกษาปัตตานี
10. วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช
11. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสงขลา
12. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี
13. วิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต

กลุ่มอาชีวศึกษาภาคตะวันออก

14. วิทยาลัยอาชีวศึกษาพระนครศรีอยุธยา
15. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสระบุรี
16. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี
17. วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา
18. วิทยาลัยอาชีวศึกษาชลบุรี

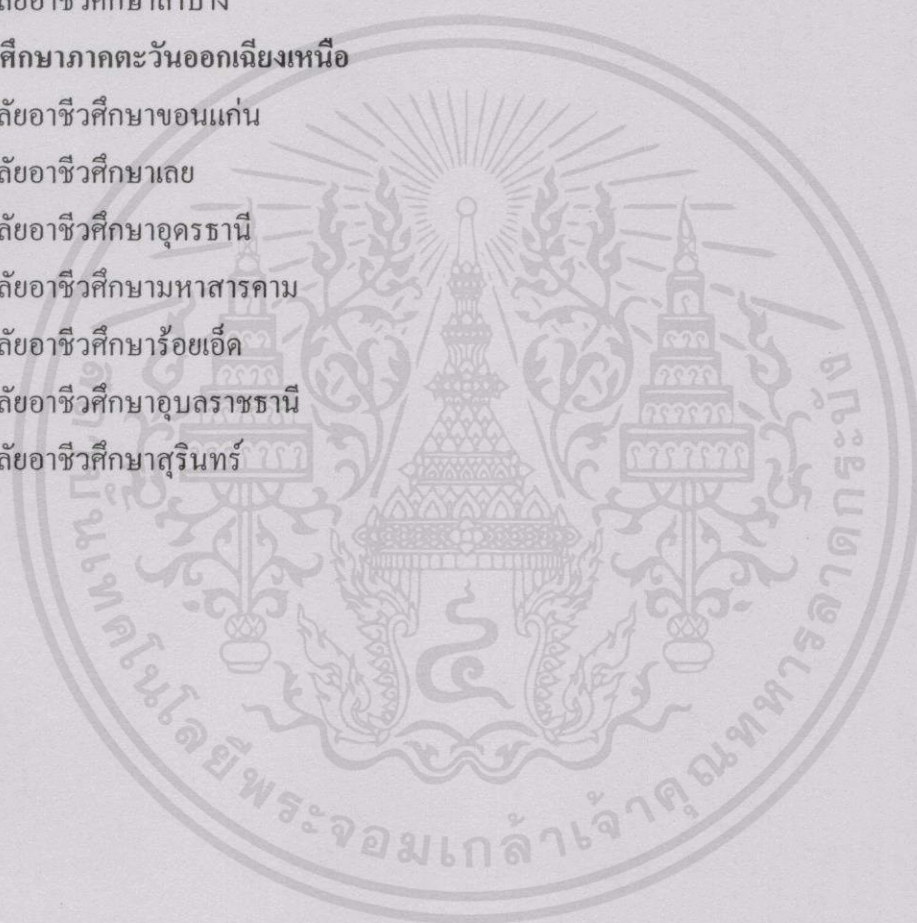
กลุ่มอาชีวศึกษาภาคเหนือ

19. วิทยาลัยอาชีวศึกษานครสวรรค์
20. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุโขทัย

21. วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุตรดิตถ์
22. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงราย
23. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงใหม่
24. วิทยาลัยอาชีวศึกษาแพร่
25. วิทยาลัยอาชีวศึกษาลำปาง

กลุ่มอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

26. วิทยาลัยอาชีวศึกษาขอนแก่น
27. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเลย
28. วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรธานี
29. วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม
30. วิทยาลัยอาชีวศึกษาร้อยเอ็ด
31. วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุบลราชธานี
32. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุรินทร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0908/ 2257

กองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ โทร. 19300

29 พฤศจิกายน 2542

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน หัวหน้าสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา

ด้วย กรมอาชีวศึกษาได้พิจารณาอนุญาตให้ นายสุธีรพันธ์ พันธุ์สนิท นักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง แจกแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลจากผู้บริหาร ครู-อาจารย์ ในสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา เพื่อการวิจัยเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ วิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม”

กองวิทยาลัยอาชีวศึกษาจึงขอให้สถานศึกษาอำนวยความสะดวกในการจัดเก็บข้อมูลของนักศึกษาดังกล่าวข้างต้น ทั้งนี้เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อเรื่องดังกล่าวได้

อนึ่ง แบบสอบถามที่กรมอาชีวศึกษาอนุญาตให้ใช้เก็บข้อมูล จะมีตราประทับและลายมือชื่อกำกับที่มุมบนขวาทุกแผ่น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและเมื่อดำเนินการเสร็จเรียบร้อยแล้วกรุณาส่งคืนแบบสอบถามกับบุคคลดังกล่าวด้วย จักขอบคุณมาก

ขอแสดงความนับถือ

(นายพินิจ ชูธงชัย)

นักวิชาการศึกษา ระดับ 8 รักษาการแทน

ผู้อำนวยการกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา

ฝ่ายพัฒนาการศึกษา (กลุ่มงานมาตรฐานการศึกษา) งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

โทร. 282-9357 , 282-2549 ต่อ 1600-1613

โทรสาร 282-9357

ประกาศบัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เรื่อง ผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ขอประกาศรายชื่อหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ที่ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการ ดังนี้

ได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ 28 มิถุนายน 2542

1. นายสุธีรพันธ์ พันธุ์สนิท ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "การศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ วิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม" โดยมี ผศ.ดร.สมพร ไชยะ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ดร.วราพรธม น้อยสุวรรณ เป็น อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

ทั้งนี้ให้นักศึกษาค้นคว้าและเขียนวิทยานิพนธ์ โดยปรึกษากับอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ให้เสร็จสิ้นภายในเวลาที่กำหนดในระเบียบของบัณฑิตวิทยาลัย

ประกาศ ณ วันที่ 7 กรกฎาคม พ.ศ.2542

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา (รศ.ดร.มนัส สังวรศิลป์) ทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คำสั่งคณะกรรมการคุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ที่ 142/2541

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อ
และเค้าโครงวิทยานิพนธ์ของ นายสุธีรพันธ์ พันธุ์สนิท

เพื่อให้การเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ของ นายสุธีรพันธ์ พันธุ์สนิท เป็นไปด้วยความเรียบร้อย
และมีประสิทธิภาพ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อควบคุมและพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์
ดังต่อไปนี้

1. คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

ผศ.ดร.สมพร	ไชยะ	ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์
ดร.วราพรพรรณ	น้อยสุวรรณ	ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

2. คณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

ผศ.ดร.เนาวรัตน์	วิไลชนม์	ประธานกรรมการ
รศ.ดร.ปรียาพร	วงศ์อนุตรโรจน์	กรรมการประจำสาขาวิชา
อาจารย์อัจฉรา	สืบสินธุ์สกุลไชย	กรรมการประจำสาขาวิชา
ผศ.ดร.สมพร	ไชยะ	กรรมการ
ดร.วราพรพรรณ	น้อยสุวรรณ	กรรมการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 25 พฤษภาคม 2541

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้งานที่สถานศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่าการพิมพ์ใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
(รศ.ดร.ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์)

คณบดี

ที่ ทม 1504/ 2489

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

5 กรกฎาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายวรรณนิมน์ วิชัยดิษฐ

ด้วยคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม ของนักศึกษา ชื่อ นายสุธีรพันธ์ พันธุ์สินิท ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ วิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม"

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรณี ลีกิจวัฒน์นะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา สารที่ส่งมอบไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504/ 24๖๓

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๕ กรกฎาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน นางสาวนันทา สิบสกุล

ด้วยคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม ของนักศึกษา ชื่อ นายสุธีรพันธ์ พันธุ์สนธิ ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ วิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม"

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรณี ลีกิจวัฒน์นะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504/ 246.)

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๕ กรกฎาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายรุ่งเรือง ชุมพาลี

ด้วยคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม ของนักศึกษา ชื่อ นายสุธีรพันธ์ พันธุ์สินิท ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ วิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม"

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรณี ลีกิจวัฒน์นะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

ไม่รับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดจากข้อมูลและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504/ 2433

คณะกรรมการคุรุสภา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

5 กรกฎาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายเอี่ยมวิทย์ ชันทอง

ด้วยคณะกรรมการคุรุสภา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม ของนักศึกษา ชื่อ นายสุธีรพันธ์ พันธุ์สนธิ ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ วิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม"

คณะกรรมการคุรุสภา หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรณี ลีกิจวัฒน์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

ปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504/ 2433

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

5 กรกฎาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน รศ.ดร.นิภา เพชรสม

ด้วยคณะกรรมการอุดมศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม ของนักศึกษา ชื่อ นายสุธีรพันธ์ พันธุ์สนธิ ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ วิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม"

คณะกรรมการอุดมศึกษา หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรรณี ลีกิจวัฒน์นะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642 ปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504/2756

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

19 กรกฎาคม 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาทดลองใช้เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคราชบุรี

ด้วย นายสุธีรพันธ์ พันธุ์สนธิ เป็นนักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา กำลังทำการวิจัย
เพื่อเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษากการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช
2538 สาขาวิชาออกแบบ วิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม"

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดพิจารณาอนุญาต
ให้นักศึกษาได้ทดลองใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่าน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน
มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรณี ลีกิจวัฒน์นะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504/ 2756

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

19 กรกฎาคม 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาทดลองใช้เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนไทยวิจิตรศิลป์ อาชีวะ

ด้วย นายสุธีรพันธ์ พันธุ์สนธิ เป็นนักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา กำลังทำการวิจัย
เพื่อเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาการให้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช
2538 สาขาวิชาออกแบบ วิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม"

คณะกรรมการอุดมศึกษา จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดพิจารณาอนุญาต
ให้นักศึกษาได้ทดลองใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่าน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน
มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรระณี สীগิจวัฒน์นะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษาเป็นเอกสารที่ส่งงานไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
โทร. 3266052-61011 ต่อ 2663,2642 ให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โทรสาร 3269040

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง การศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538

สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา และวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อตามความเป็นจริง

คำชี้แจง

1. ผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่

- ผู้อำนวยการ
- ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ
- หัวหน้าคณะวิชาศิลปกรรม
- หัวหน้าแผนกวิชาออกแบบ
- หัวหน้างานหลักสูตรและการสอน
- หัวหน้างานวัดผลและประเมินผล
- อาจารย์แผนกวิชาออกแบบ

2. แบบสอบถามมี 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับปัญหาของผู้บริหาร อาจารย์ที่มีต่อการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา และวิทยาลัยศิลปหัตถกรรม ตังก็คกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ดังนี้

1. ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร
2. ด้านการเรียนการสอน

3. ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน

4. ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิด เพื่อผู้ตอบจะได้เสนอข้อคิดเห็นเพิ่มเติมจากแบบสอบถามตอนที่ 2 ทั้ง 4 ด้าน

ตอนที่ 1

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. ตำแหน่งหน้าที่รับผิดชอบภายในวิทยาลัย

1.1 ผู้บริหาร

- () ผู้อำนวยการ
- () ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ
- () หัวหน้าคณะวิชาศิลปกรรม
- () หัวหน้าแผนกวิชาออกแบบ
- () หัวหน้างานหลักสูตรและการสอน
- () หัวหน้างานวัดผลและประเมินผล

1.2 อาจารย์

- () อาจารย์ในแผนกวิชาออกแบบ

2. ประสบการณ์การทำงาน

- () ต่ำกว่า 10 ปี
- () 10-20 ปี
- () 20 ปีขึ้นไป

3. วุฒิการศึกษา

- () ต่ำกว่าปริญญาตรี
- () ปริญญาตรี
- () สูงกว่าปริญญาตรี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 2

ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม ในด้านองค์ประกอบของหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน และด้านส่งเสริมสนับสนุนการใช้หลักสูตร

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นลักษณะของการประเมิน จึงขอความกรุณาผู้ตอบแบบสอบถามได้โปรดอ่านข้อความทางด้านซ้ายมือ แล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นมีปัญหามากน้อยเพียงใด แล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องด้านขวามือ ในระดับต่าง ๆ ซึ่งมีความหมายดังนี้

- 5 หมายถึง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรระดับมาก
- 3 หมายถึง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรระดับน้อยที่สุด

การใช้หลักสูตร	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร					
1. ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการ จุดหมาย โครงสร้างของหลักสูตร ปวช. 2538 สาขาวิชา ออกแบบ คณะศิลปกรรม					
2. ผู้สอนสามารถนำหลักการ จุดหมายของ หลักสูตร ไปปฏิบัติได้จริง					
3. จุดหมายของหลักสูตรช่วยให้สามารถผลิต นักศึกษาได้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคม					
4. จุดหมายของหลักสูตรกำหนดได้ สอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน					
5. การจัดหาและจัดทำเอกสารการใช้ หลักสูตรเผยแพร่ให้ผู้สอน					

การใช้หลักสูตร	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
6. ความเพียงพอของการเผยแพร่เอกสารการใช้หลักสูตร					
7. หลักสูตรได้กำหนดกลุ่มวิชาชีพ สาขา ออกแบบมีความเหมาะสมที่นักศึกษาจบไปแล้ว สามารถประกอบอาชีพได้					
8. การกำหนดรายวิชาในหมวดวิชาชีพเป็นไปอย่างเหมาะสม					
9. หลักสูตรได้กำหนดคณบดีศึกษาฝึกงาน/โครงการ/โครงการวิชาชีพ เพื่อเตรียมตัวเข้าสู่อาชีพ ไม่น้อยกว่า 360 คาบเรียน เป็นไปอย่างเหมาะสม					
10. การกำหนดสัดส่วนหน่วยกิตของโครงสร้างหลักสูตร ในหมวดวิชาพื้นฐานหมวดวิชาชีพ และหมวดวิชาเลือกเป็นไปอย่างเหมาะสม					
11. รายวิชาในหมวดวิชาชีพ และหมวดวิชาเลือก สามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ					
12. ความยากง่ายของเนื้อหาวิชาในหลักสูตร เหมาะสมกับระดับการศึกษา					
13. มีการกำหนดคาบการสอนเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา					
14. มีการนำปัญหาและอุปสรรคการใช้หลักสูตรมาปรับปรุงการเรียนการสอนของวิทยาลัย					
2. ด้านการเรียนการสอน					
15. การจัดแผนการเรียนการสอนของวิทยาลัย จัดได้บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร					
16. เนื้อหาของหลักสูตรสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ครอบคลุมจุดประสงค์					

เอกสารนี้เป็นเอกสารส่วนบุคคล ใช้สำหรับการใช้งานเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ไม่อนุญาตให้เผยแพร่หรือใช้ประโยชน์ด้านอื่นๆ
โดยไม่ได้รับอนุญาตล่วงหน้าจากผู้จัดทำ และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การใช้หลักสูตร	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
17. วิทยาลัยให้การส่งเสริมสนับสนุนการอบรมสัมมนา ด้านเนื้อหาในหลักสูตร					
18. การขาดแคลนอาจารย์เฉพาะสาขาวิชา					
19. ผู้สอนมีความสามารถในการใช้เครื่องมือและอุปกรณ์การสอนของอาจารย์					
20. ผู้สอนใช้เทคนิคการสอนแบบต่าง ๆ สอนนักเรียน					
21. ผู้สอนเลือกวิธีสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา					
22. จัดให้มีการฝึกทักษะต่าง ๆ ให้เกิดความชำนาญตามวัตถุประสงค์					
23. เวลาเรียนไม่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา					
24. การพัฒนาตนเองในการเพิ่มพูนความรู้ทางด้านเทคโนโลยีใหม่ ๆ ของอาจารย์					
25. มีการจัดทำแผนการสอนก่อนทำการสอนของอาจารย์					
26. การจัดทำเอกสารประกอบการสอน					
27. ความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนของนักศึกษา					
28. การสอนวิชาชีพ โดยเน้นการปฏิบัติให้สอดคล้องกับความต้องการและมาตรฐานที่ได้กำหนดไว้					
3. ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน					
29. ความเข้าใจของอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับระเบียบวัดผลและประเมินผล กระทรวงศึกษาธิการ					
30. ความรู้และทักษะในการสร้างเครื่องมือวัดและประเมินผลของอาจารย์					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่มีการพิมพ์แจกจ่ายแก่บุคคลอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การใช้หลักสูตร	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
31. การสร้างข้อสอบให้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้					
32. การวิเคราะห์ข้อสอบและการปรับปรุงคุณภาพของข้อสอบ					
33. การอบรมสัมมนาหรือประชุมอาจารย์ให้เกิดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเกณฑ์การตัดสินการเรียนรู้					
34. การประเมินผลก่อนการเรียน เพื่อตรวจสอบพื้นฐานความรู้ของนักศึกษา					
35. การเรียนซ้ำของนักศึกษาที่สอบไม่ผ่านรายวิชา					
36. การหันสภาพของนักศึกษา เนื่องจากปัญหาด้านพื้นฐานการเรียน					
37. การใช้กระบวนการประเมินผลเพื่อตัดสินการเรียนรู้					
38. การใช้ขบวนการประเมินผลเพื่อปรับปรุงการสอน					
4. ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร					
39. ความทันสมัยและความเพียงพอของจำนวนเครื่องมือ เครื่องจักรและอุปกรณ์ในการฝึกปฏิบัติ					
40. การใช้เครื่องมือ เครื่องจักร และอุปกรณ์การฝึก					
41. การบริการอำนวยความสะดวกการใช้วัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องจักรในการเรียนการสอน					

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์ ห้ามการ ใช้งานโดยไม่อนุญาติเห็นเป็นใช้ประโยชน์ด้านการศึกษา
 ไม่สามารถนำออกจำหน่าย ให้คัดลอกเผยแพร่ และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การใช้หลักสูตร	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
42. ความเพียงพอของอาคารปฏิบัติงานในแผนกวิชาออกแบบ					
43. ความเพียงพอและความเหมาะสมของห้องปฏิบัติการ					
44. ความเพียงพอของห้องเรียนภาคทฤษฎี/วิชาสามัญ และวิชาสัมพันธ์					
45. การจัดหาและจัดซื้อวัสดุในการเรียนการสอนของแผนกวิชาออกแบบ					
46. ความเพียงพอของหนังสือประกอบการสอนวิชาชีพของอาจารย์					
47. สัดส่วนระหว่างจำนวนนักเรียนกับสื่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสม					
48. ความทันสมัยของสื่อการสอน					
49. การผลิตและการให้บริการสื่อการเรียนการสอน					
50. การจัดหาวัสดุ ครุภัณฑ์ เครื่องมือ และอุปกรณ์สำหรับจัดทำสื่อการเรียนการสอน					
51. การจัดอบรมเชิงปฏิบัติการ เพื่อผลิตสื่อการเรียนการสอน และการใช้สื่อการสอนให้กับอาจารย์					
52. การใช้และการบำรุงรักษา สื่อการเรียนการสอนของอาจารย์					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น มิอนุญาตให้นำไปใช้ ระบุชื่อด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 3

ข้อมูลเพื่อแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการศึกษาการใช้หลักสูตร
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 สาขาวิชาออกแบบ คณะศิลปกรรม ที่นอกเหนือจากตอนที่ 2

1. ด้านองค์ประกอบของหลักสูตร

.....
.....
.....
.....

2. ด้านการเรียนการสอน

.....
.....
.....
.....

3. ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน

.....
.....
.....
.....

4. ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร

.....
.....
.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขอขอบคุณสำหรับความร่วมมือในการออกแบบสอบถามของท่าน

ประวัติผู้เขียน

นายสุธีรพันธ์ พันธุ์สนธิ เกิดวันที่ 11 ตุลาคม พ.ศ. 2503 ที่อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี สำเร็จการศึกษา ศึกษาศาสตรบัณฑิต (ออกแบบ) จากสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขต เพาะช่าง ปีการศึกษา 2526

ปี พ.ศ. 2525 ทำงานในตำแหน่งนักออกแบบ ฝ่ายศิลปกรรม บริษัท ยูนิเวอร์ซิตี จำกัด

ปี พ.ศ. 2526 รับราชการในตำแหน่ง อาจารย์ 1 ระดับ 3 ที่วิทยาลัยศิลปหัตถกรรม นครศรีธรรมราช สังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ปี พ.ศ. 2532 รับราชการตำแหน่งอาจารย์ 1 ระดับ 4 ที่วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ปี พ.ศ. 2534 รับราชการตำแหน่งอาจารย์ 1 ระดับ 5 ที่วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี สังกัด กองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ปัจจุบันดำรงตำแหน่งอาจารย์ 2 ระดับ 7 หัวหน้าแผนกออกแบบ คณะศิลปกรรม วิทยาลัย อาชีวศึกษาเพชรบุรี สังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้